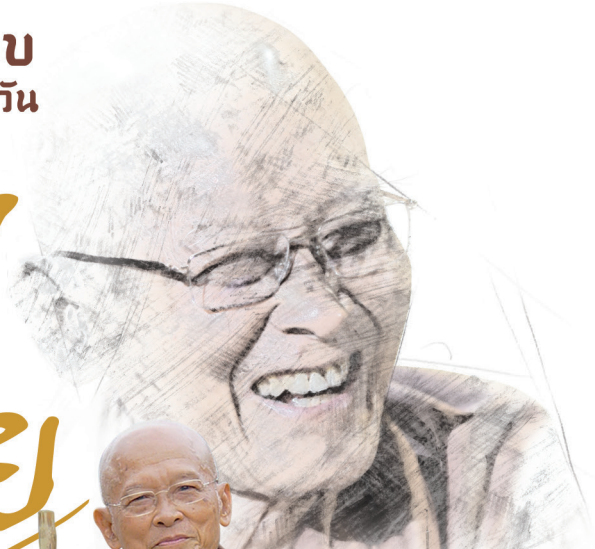

ฉลองครบรอบ
๘๘ ปี ๘ เดือน ๘ วัน

อภ
คุณ
สาริย
๗๐
สจ
จาย!

วันแห่งความรักของ รัก รักพวงษ์

รักแท้แห่งพุทธภูมิ

สัจจวาจาบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

อิติปิโส ภควา อรหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชาจรณ
สัมปันโน สุคโต โลกวิทู อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ สัตถา
เทวมนุสสานัง พุทโธ ภควาติ

ขอนอบยอบหมอบกราบคารวะ ด้วยสุดเกล้าสุดเศียร
สุดกระหม่อมของข้า่น้อย เกลือกถูกรองรับอยู่ใต้ละอองผงคลี
แห่งธุลีฝ่าพระบาท ของสมเด็จพระผู้เป็นพระอนุตตร-
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระผู้มีพุทธคุณดังกล่าวข้างต้น อย่าง
สุดเทิดสุดบูชายิ่ง ข้า่น้อยขอน้อมรำลึกเทิดทูนพระคุณอันหา
ที่สุดมิได้

ณ กาลนี้ ข้า่น้อยขอตั้งปณิธาน
ต่อพระมหาบรมสารีริกธาตุ ณ บัดนี้ว่า...
เลือดและวิญญาณของข้า่น้อยทั้งหมดนี้
ขอถวายอุทิศแด่พระพุทธศาสนาไปตราบ
ดินสิ้นฟ้า จนกว่าข้า่น้อยจะปรินิพพาน

ขอได้โปรดรับปณิธาน

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อม
ของข้า่น้อยเถิดเทอญ.

สารบัญ

- * บวชมา ๔๕ ปี มีอะไร.....๕
- * รักแท้ตราบนิจนิรันดร์.....๖๗
- * ๑. รักศาสนา.....๖๙
  - พระโพธิสัตว์กับความรักความเมตตาต่อสตรีเพศ.....๗๓
- * ๒. รักขัโลก.....๗๗
- * ๓. รักมนุษย์ ด้วย...บุญญาวุธ ๗ ประการ.....๘๓
  - ๑. อาหารมังสวิรัต.....๘๕
  - ๒. ตลาดอารียะ.....๘๙
  - ๓. กสิกรรมไร้สารพิษ.....๙๑
  - ๔. สุขภาพบุญนิยม.....๙๕
  - ๕. การศึกษาบุญนิยม.....๑๐๑
  - ๖. การสื่อสารบุญนิยม.....๑๐๓
  - ๗. การเมืองบุญนิยม.....๑๐๕

ฉลองครบรอบ ๘๘ ปี ๘ เดือน ๘ วัน “อภิญญาจริยส์จาย”

วันแห่งความรัก ของ รัก รักพงษ์

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๗-๘ ถ.นวมินทร์ ซ.๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กทม. 10240 โทร.0-2347-4506, 095-618-9154

Email: tamatas@gmail.com www.boonniyom.net

พิมพ์ที่ หสน.ห้องภาพสุวรรณ ๑-๓ ถ.วิสุทธิกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม
เขตพระนคร กทม. 10200 โทร. 0-2282-5653

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายสุชาย เตชศรีสุธี
แจกฟรี

หนังสือเล่มนี้น่าจะเป็นหนังสือที่พ่อครู(สมณะโพธิรักษ์)ได้เขียนไว้แบบง่ายที่สุดเท่าที่พ่อครูได้เคยเขียนหนังสือธรรมะมา เป็นบทความที่ได้ตั้งใจเรียบเรียงไว้เมื่อปี ๒๕๕๘ ในพรรษาที่ ๔๕ เพื่อทบทวนว่า บวชมา ๔๕ ปีได้อะไร มีอะไร? เกิดขึ้นในแผ่นดินชมพูทวีปนี้บ้าง

และเพื่อเป็นการแสดงกตัญญูตาที่พ่อครูได้นำพาสั่งสอนฝึกฝน จนพวกเราได้เกิดชีวิตใหม่ ในวาระโอกาสครบรอบ ๘๘ ปี ๘ เดือน ๘ วันของพ่อครู ลูกๆจึงได้คิดกันที่จะได้จัดงาน “อัฐฐาริยสังจายุ” วันแห่งความรักของรัก รักพงษ์

ในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ นี้ขึ้นมา เพื่อเป็นโพธิบูชาที่พวกเราชาวอโศกจะได้พร้อมใจกัน ทำสุขภาพกาย-สุขภาพใจ ให้แข็งแรง และมั่นคงในมรรคผลของตน เพื่อที่จะได้มีชีวิตอยู่เฉลิมฉลองในวาระที่พ่อครูจะครบ ๙๙ ปี ๙ เดือน ๙ วันในอีก ๑๑ ปี ๑ เดือน ๑ วันข้างหน้า (๑๔ มีนาคม ๒๕๗๗)

วันแห่งความรักของรัก รักพงษ์ จึงน่าจะได้เป็นวันที่ลูกๆชาวอโศกทุกคนจะได้ตระหนักถึง

๑. สุขภาพกายใจของตนเอง ที่จะมีชีวิตอยู่อย่าง “อิสระเสรี สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล เพิ่มพูน การเสียดสละ” ตามที่พ่อครูเป็นแบบอย่าง แม้ในปัจจุบันนี้จะมีอายุย่างเข้า ๙๐ ปีแล้ว ท่านก็ยังตั้งใจดูแลกายชั้นดีให้ดี และไม่ยอมหยุดอยู่ในกุศลธรรมทั้งหลาย

๒. พ่อครูได้แสดงให้เห็นให้เราเห็นถึงความรักของพระโพธิสัตว์ที่มีต่อโลก-ต่อศาสนา-และต่อมนุษยชาติมาโดยตลอด

ถึงเวลาหรือยังที่ลูกๆชาวอโศก จะได้แสดงออกถึงความรักอันมากมายของพระโพธิสัตว์ให้ประจักษ์ในโลกนี้ เพื่อให้ผู้ที่ยังมีธุลีในดวงตาไม่มากนัก จะได้รับรู้ว่า โลกุตตรธรรมได้กลับคืนมาสู่โลกแล้ว และได้มีผู้ตั้งใจที่จะกอบกู้พุทธศาสนาให้ยืนยาวไปอีกจนถึง ๕,๐๐๐ ปีตามพุทธพยากรณ์

เพื่อให้พ่อครูได้พัก ลูกๆจะได้ช่วยกันแสดงความรักให้แก่มนุษยชาติขึ้นมาแทน ใช่หรือไม่?

* คณะผู้จัดทำ

บวชมา ๔๕ ปี มีอะไร

โดย.....

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เขียนเมื่อ.....

เดือนพฤศจิกายน

พ.ศ.๒๕๕๘

บวชมา ๔๕ ปี มีอะไร

โดย...พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เขียนเมื่อ....เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๘

อาตมาก็คือ คน..คนหนึ่ง เชื่อมั๊ย อาตมาเป็นคนนะ เกิดมาชีวิตสามัญปกติ ไม่มีอะไรเด่นโด่งเป็นพิเศษ อย่งเห็นได้ชัด ไม่เหมือนคนพิเศษในสังคมบางคน หลายคน หรือไม่เหมือนอัจฉริยะบางคน หลายคน ที่เห็นอะไรที่แสดงออก โด่งเด่นได้ง่าย คนเห็นง่าย รับรู้รับรองทันที

แต่อาตมานั้น จะต้องทำงานหนักไปอีกนาน กว่าคนจะพอเข้าใจ จะเชื่อถือ จะยอมรับเอา จนถึงขั้นส่วนมากยอมรับกันกระทั่งเป็น“วงจรแห่งแรงเคลื่อน” ที่ติดเครื่องสังคมด้วยสังคมเองได้ ขึ้นในสังคมส่วนใหญ่ ซึ่งอาตมาเข้าใจได้ และรู้ดี ไม่เคยริษยาคุณชัช หรือไม่เคยคิดริษยาคนอื่นที่สังคมให้คุณค่าคุณงามความดีของเขาง่าย ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรสำคัญมากมายเท่าไรเลย มันมีเหตุปัจจัยที่เห็นได้ง่ายมากกว่ากันนักกว่านั้น สำหรับอาตมามันเห็นได้ยาก-รู้ตามได้ยาก(ทุกทุกสา-ทฤษฎีโพธา)จริง

อย่างกรณี **คุณชัช อุบลจินดา** ที่ช่วยฝรั่ง ๒ คน ขึ้นจากโคลนตม ซึ่งคนเห็นปุ๊บ คนชานรับอย่างเอิกเกริก

๑๖ ต.ค.๕๘ นายชัช ชุบลจินดา ช่วยนักท่องเที่ยงที่จมน้ำอยู่ในโคลน

หรือหว่าบับ เร็ว ฮือฮา ดูใหญ่โต ทันที ทั้งๆที่..คนที่ทำคุณงามความดีที่จริงใจบริสุทธิ์ใจยิ่งกว่าคุณชัชนี่มีอื่นอีกมากมาย เป็นต้นว่า คนบางคนที่ช่วยคนที่อยู่ในภาวะคับขัน และเหตุการณ์ร้ายแรงยิ่งกว่านี้ยิ่งนัก ให้อุดตายได้อย่างหนักหนายากเย็นแสนเข็ญกว่ากรณีที่คุณชัชทำนี้ด้วยซ้ำ จนบางทีตัวผู้ช่วยเองบาดเจ็บด้วย แม้จะมีคนเห็นเอามาเผยแพร่เป็นข่าว ก็ยังไม่ฮือฮาตื่นเต้นปรู๊ดปราดเท่ากรณีคุณชัชนี้ก็มีอยู่มาก

หรือคนทำความดี เลี้ยงดูคนที่ขาดที่พึ่ง คนอายุมาก ช่วยตนเองไม่ได้ ตลอดมานานเป็นหลายสิบปี ด้วยบริสุทธิ์ใจ ทั้งด้วยวัตถุ ทั้งด้วยแรงกายแรงใจ ไม่เคยอยากได้อะไรตอบแทน ทั้งๆที่ไม่ใช่ญาติโกโหติกาของเขาเลย เช่นกัน แม้จะมีคนนำมาระจายทางสื่อสารมวลชนแล้ว แต่คนทั้งหลายก็ไม่เกิดรู้ได้เร็ว รู้แล้วซาบซึ้งแรง ฮือฮาใหญ่โตเท่า ดังนี้ซึ่งมันมีองค์ประกอบที่ละเอียดทั้งทางรูปธรรม และนามธรรม ทั้งอจินไตยที่คิดไม่ถึงอีกมาก

แม้แต่คุณงามความดีของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

รัชกาลที่ ๙ ของเรานี้ ซึ่งเป็นคุณงามความดี ชั้นโลกุตระ มีใครบ้างที่เห็นคุณวิเศษ(อุดมริมนุสสรรม)ที่เป็นคุณธรรมชั้นโลกุตระของพระองค์บ้าง ก็เห็นกันได้แค่คุณงามความดีชั้นโลกียะของพระองค์เท่านั้น ซึ่งก็มากมายยิ่ง ยิ่งกว่าคนธรรมดาจะพึงทำอย่างมากยิ่งจริงๆด้วย

คนวิชาที่มองไม่เห็น เขาก็ไม่เห็นคุณค่าดังกล่าวนี้จริงๆ

ปานนั้น ยังมีคนที่กลับไปเห็นคุณงามความดีจอมปลอมของคุณทักษิณยิ่งกว่าของในหลวงของเรา ก็มีอยู่ไม่ใช่น้อยเลยในประเทศไทย เห็นมัย เห็นใหม่ว่าคนเรายุคนี้ มันตกต่ำอย่างสุดๆ กันแค่ไหน...???

เอาตมาเข้าใจในอจินไตยดังกล่าวนี้เพียงพอ รู้สึกปกติสามัญ ไม่เคยริษยาผู้ที่ได้ดีเพราะทำดี ด้วยความบริสุทธิ์ใจ คนใดเลย อนุโมทนากับเขาด้วยจริงๆ

เว้นแต่คนที่ได้รับความนิยมนอย่างผิดๆนั้นแหละ ที่เอาตมาจะรู้สึกไม่ปกติสามัญ และจะขอออกแรงทำ อย่างเห็นว่าควรทำตามภูมิิตน พยายามให้ความถูกมันกลับมาสู่ความนิยมที่ถูกต้อง

เอาตมาเกิดมาขณะนี้ก็อายุ ๘๑ ปี ๕ เดือน กับ ขึ้นเดือนที่ ๖ ได้กัวันแล้วละ บวชมาได้พรรษา ๔๕ เต็มวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ นี้

ในชีวิตครอบครัว ตั้งแต่เด็กก็รู้ว่าเราเองก็เป็นคนสามัญ พื้นบ้าน ชาวบ้าน อยู่ในระดับสามัญ พ่อแม่พาทำ

มาหากินเหมือนชาวบ้านทั้งหลาย แม่พาค้าขาย สารพัดเท่าที่จะหาสินค้ามาขายได้ ก็ทำไปกับแม่ พ่อพาทอดแหหาปลา ออกป่าเก็บเห็ดหาหน่อไม้ หาของป่าจากดงจากป่ามากินมาใช้ ติดจักจั่นในป่า คู้ยซี่ควายเก็บกุดจี่มากิน บางทีอุตริเอาไปขาย ก็ทำ เราก็กินมากับพ่อแม่เพื่อนฝูงสามัญ ไม่เด่น ไม่โต้ง ไม่ใหญ่ ไม่โตอะไร

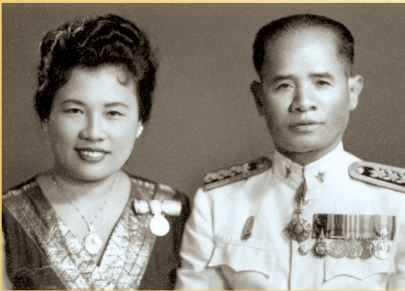
อาตมาเกิด **ตกฟากที่จังหวัดศรีสะเกษ** แม่ไปให้กำเนิดอาตมาที่ศรีสะเกษ แต่ที่จริงอาตมามีเทือกเถาเหล่ากอ ต้นเชื้อเผ่าพันธุ์อยู่ที่พิบูลมังสาหาร **คุณทวดเป็นอุปราชเมืองพิบูล**(ชื่อเก่า ชื่อใหม่อำเภอพิบูลมังสาหาร) นามว่า **ท้าวโพธิสาร** หรือ**ท้าวโพธิสารราช**[เสื่อ สุวรรณกัญญา บุตรของท้าว กุทอง หรือพระปฐมราชวงศา(บุตรชายคนสุดท้ายของท้าว คำผิง)] **เจ้าเมืองอุบลฯ คนที่ ๓**

อายุ ๒-๗ ขวบก็ไปอยู่กับ**คุณลุงนายแพทย์สุรินทร์ พรหมพิทักษ์** ซึ่งไปเป็นแพทย์ประจำจังหวัดหนองคาย ลุงหมอยังไม่มีลูก อาตมาเป็นลูกกำพร้า **พ่อแท้ ๆ (ทองสุข แซ่โจ้ว)** ตายตั้งแต่อาตมายังเด็กอ่อน ยังไม่คลาน อายุยังไม่ถึง ๖ เดือน และแม่ก็แต่งงานใหม่กับ**พ่อเจย รักพงษ์** ไม่ช้าเลยหลังจากพ่อตายลง จึงเข้ามาเป็นพ่ออาตมาแทนทันที ตั้งแต่อาตมายังไม่เดินโน่นแหละ เพราะนิยายรักของ**พ่อบุญเจยกับแม่บุญโฮม** พ่อเขาเป็นหนุ่มบ้านเหนือ แม่เป็นสาวบ้านใต้ รักกันมาตามธรรมชาติวิบากสัตว์มนุษย์สามัญ ก่อนที่จะถูกคลุมถุงชนให้แต่งงานกับพ่อทองสุข ด้วยเพราะ

❁ พ่อ แม่ และอาตมา

❁ คุณตา และคุณยาย

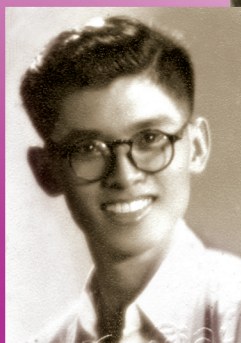
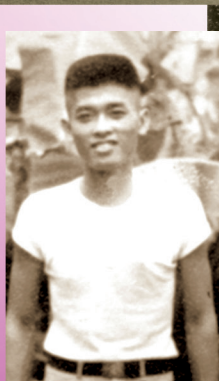
❁ ป้าส้มจิ้น และลุงหมอ

คุณยาย(ญาแม่คุณ)จัดการ จนพ่อทองสุขตาย พ่อเฉยจึงได้แต่งงานกับแม่บุญโฮม พ่อเฉยกับแม่โฮมนี้ท่านรักกันมาก ตามวิบากแล้ว ซัดใจกันแยกกัน คือหย่ากันเอง หย่ากันถึง ๓ ครั้ง แต่พ่อก็ไปไหนไม่รอด แยกไปแล้วก็กลับมาหาแม่จนแล้วจนรอด จนที่สุดท่านก็ดูแลกันจนตายจากกัน ซึ่งจะหาใครที่ท่านเอาใจใส่แม่ผู้โอรมผอมเหลือแต่กระดูกกับเสลดที่หน้ารังเกียจเหมือนพ่อเฉยที่ท่านดูแลประคบประหงมแม่ไม่ได้อีกแล้ว แม่เป็นวัณโรคอาการหนัก สุดทำยนอนจมอุจจาระปีสภาวะอยู่กับที่นอนไปไหนไม่ได้อยู่ถึง ๒-๓ ปี พ่อก็เป็นผู้เอาภาระที่แสนทรมานนี้กันอย่างถึงที่สุด ก็ตายในอ้อมอกกันนั้นเลย

คุณยายอาตมานี้ อาตมาไม่เคยรู้จักชื่อท่านเลย ตั้งแต่เด็กจนโต ไม่เคยมีใครเคยขานนามชื่อท่านเลย เพราะทั้งพิบูลย์ทั่วหัวบ้านท้ายบ้านมีแต่คนเรียกท่านว่า “ญาแม่คุณ” มาตลอด มีแต่พวกเราเท่านั้นเรียกว่า “คุณยาย” และไม่เคยมาระแคะระคายว่า ท่านเป็นลูกเจ้าเมืองคนสุดท้าย อาตมามารู้ความจริงนี้ต่อเมื่อพวกน้องๆ ลูกของลุงหมอค้นคว่ำประวัติของวงศ์เผ่าเถาตระกูลของพวกเรา มาพิมพ์ในหนังสืองานศพคุณลุงหมอนี้เอง

อาตมาเคยงงๆ ว่า ทำไมคุณยายถึงเป็นคนอย่างนี้ คือ มีบุคลิกไม่บันเทิงเริงรมย์กับอบายมุข อย่างคนสามัญเขา บางอย่างในโลกเขาไม่ได้ต่อต้านท่านก็ต่อต้าน ไม่ยินดียินร้ายกับความรุ่งเรืองยิ่งใหญ่ของโลกเขา ชื่อสัตย์จนแข็งหน้าเกรงเพียงมารู้ว่า **ท่านมีอาริยมุมิมาแล้ว**ในสัญชาติของท่านแต่ปาง

บรรพ์ มาชาตินี้ท่านเพียงต้องอยู่ในภาวะลึงลมอมข้าวพองไป
ตราบชีวิตหนึ่งใช้วิบากแท้ๆไปอีกชาติหนึ่ง

มาจนปานนี้อาตมาจึงพอรู้พฤติภาวะของคุณยาย
ว่า นี่คือ อาริยภูมิ เป็นคุณวิเศษที่ตัวท่านเองท่านก็ไม่รู้ตัวเอง
หรือ เพราะท่านอยู่ในภาวะลึงลมอมข้าวพอง

ตลอดชีวิตของคุณยาย อายุ ๙๔ สิ้นอายุขัย ตายอย่าง
ไม่มีโรคอะไรเลย ชรา อวัยวะภายในเสื่อม ทำงานไม่สมดุขย
สิ้นลมไปด้วยความสงบ ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ที่สุด

การวิบากที่สืบเชื่อมมาถึงอาตมาก็คือ คุณยาย
อาตมาคลุมถุงชนแม่อาตมา แม่อาตมาก็จำใจแต่งงานกับพ่อ
ทองสุข แล้วให้ผลผลิตคือ กำเนิดอาตมา และไม่นาน
เลยพ่อก็ตายจากไปด้วยโรคหืด(ไข้กะฮือ=ภาษาอีสาน) ตั้งแต่
อาตมายังไม่คลานดังกล่าวแล้ว ลุงหมอจึงเอาอาตมาไปเลี้ยง
เป็นลูก เพราะท่านแต่งงานหลังแม่อาตมา เอาอาตมาไปเลี้ยง
ตั้งแต่ท่านยังไม่มีลูก อาตมาจึงเป็นลูกคนโตของลุงหมอและป้า
ส้มจิ้น(เมียลุงหมอ)ตั้งแต่อายุ ๒ ขวบ ไปกับครอบครัวของลุง
พอลุงหมอไปเป็นนายแพทย์ประจำจังหวัดหนองคาย อาตมา
จึงไปโตจาก ๒ ขวบถึง ๗ ขวบ ที่หนองคาย เรียนหนังสือเป็น
นักเรียนโรงเรียนวัดหายโศก ป.๑ -ป.๒ อายุ ๖-๗ ขวบ

พออายุ ๗ ขวบ สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดอยู่
พ.ศ. ๒๔๘๓ ป้าส้มจิ้นกำลังท้องลูกคนที่ ๓ ลุงหมอจะถูกย้าย
ไปเป็นหมอประจำจังหวัดสกลนคร ลูกเล็กของท่านเองที่เป็น
น้องของอาตมาก็ออกมา ๒ คนแล้ว เด็กกระจองอแงรวมอาตมา

เป็น ๓ คน และในห้องของป้าก็มีลูกคนที่ ๓ ของท่านเองอยู่ในห้องและห้องเริ่มแก่ด้วยอีก เครื่องบินเข้าศึกก็บินมาทิ้งระเบิดตูมๆ ไม่หยุดหย่อน หอบหิวกันอีรุงตุงนังอีหลัดอีเหลื่อลงหลุมหลบภัยสมัยนั้น ทั้งกลางค้ำกลางคืน มีดมนอนธกาล* ใช้แสงสว่างก็ไม่ได้กลัวเครื่องบินเห็นแสงไฟ ทุลักทุเลเป็นยิ่งนัก ภาระจึงหนักมาก ลุงหมอจึงขอส่งอาตมากลับบ้านมาอยู่กับแม่บุญโฮมที่ยังทำมาค้าขายอยู่ศรีสะเกษ อาตมาจึงมาเรียน ป.๒ ต่อที่โรงเรียนวัดพระโต ซึ่งเป็นโรงเรียนอยู่หลังบ้าน(ร้านค้าห้องแถวหน้าถนนหลวงสายใหญ่ ไปสถานีรถไฟศรีสะเกษ) จบ ป.๓

สงครามยังไม่เลิก เครื่องบินมาทิ้งระเบิดตูมๆ ไม่หยุด คุณยายก็บอกแม่ว่า เรากลับบ้านเราเถอะลูก กลับไปอยู่กับพี่น้อง ตายกับพี่น้องของเรา ที่พิมูลฯ(ชื่อเก่าของ อ.พิมูล-มังสาหาร)เถอะ อยู่ที่นี่ไม่มีพี่ไม่มีน้องญาติโกโหติกา

แม่จึงพาพวกเราหอบหิวกันกลับมาอุปถัมภ์ แต่พอลงรถไฟที่วารินฯ รถไฟไปไม่ถึงตัวจังหวัดอุบลฯ พอมาถึงวารินฯ ยังไม่ได้ต่อไปถึงพิมูลฯ แม่ก็ขอคุณยายว่า ขอทำมาค้าขายอยู่ที่วารินฯนี้เถอะ อยู่วารินอาตมาเรียน ป.๔ ที่โรงเรียนเทศบาลวารินฯ

จบ ป.๔ แล้วตอน ม.๑ นี้แหละแม่คิดยังงี้ก็ไม่รู้ ส่งอาตมาไปอยู่กับครอบครัวอื่นให้เรียนรู้อชีวิตอย่างสำคัญมากในชีวิตของอาตมา ซึ่งครอบครัวนี้สุดยอด ประโยชน์สูง-ประหยัด

---

* ในที่นี้ใช้ มีดมนอลธกาล

สุด เคี้ยวกรำทำงานอย่างสุดหนักสุดหนาสาหัสจริง ๆ อาตมา ตอนนั้นอายุเพียง ๘ - ๙ ขวบ บ้านนั้นไม่มีคนใช้อื่นในบ้าน นอกจากอาตมา อาตมาจึงคือคนรับใช้คนเดียว ตัวเล็กๆอายุ ๘ - ๙ ขวบ ช่วยทำงานทุกอย่างในบ้าน ทั้งทำสวน ภายในบ้านมีสวนสารพัด ทั้งสวนครัวและสวนไม้ผล สวนครัวต้อง ตักน้ำจากบ่อขึ้นมารดทุกวัน ทั้งทำอาหารไปขายในโรงเรียน ทำขนมขายที่ร้านหน้าบ้านเปิดเป็นร้านแผงลอยขายทุกวัน ไม่มีวันหยุด ขายตลาดด้วยบางวัน

ตื่นแต่เช้าขึ้นมาก่อไฟนึ่งข้าว แล้วจัดของที่ได้ทำไว้ แล้ว ตั้งแต่เย็นถึงมืดค่ำวันวาน เพื่อไปขายที่โรงเรียน ประจำทุกวัน อาทิตย์ละ ๖ วัน เว้นวันอาทิตย์ที่หยุดเท่านั้นสำหรับโรงเรียน แม่ใหญ่เป็นผู้จัดการขาย ลูกๆ ของท่านทำราชการ ไม่มีใครมาช่วย อาตมาก็เรียนที่โรงเรียนนี้ จึงเป็นผู้ช่วยตัวหลัก แต่กลางวันถ้าจะกินข้าวกลางวันอาตมาก็ต้องซื้อกิน แม่อาหารของร้านที่อาตมาอยู่ด้วยและอาหารอาตมาก็ช่วยทำแกงๆ นี้แหละ ถ้าจะกินในโรงเรียนนั้นต้องซื้อ ไม่ยอมให้อาตมากินฟรี ก็คิดว่า อาตมาจะอดอด กอดตันขนาดไหน ขอภยันะนี้ไม่ใช่นำมาประจาน แต่เล่าความจริงที่เป็นวิบากใดก็ไม่รู้.. ของอาตมา ที่ต้องผจญ ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ตนมากที่สุดเลย

และพ่อใหญ่ที่เป็นตัวจักรของบ้าน ทำกระบวย กระจำแกงด้วย ทำขายเป็นรายได้ให้แก่บ้านอีก มะพร้าวทุกลูกที่นำมาใช้ทำกับข้าว ทำขนม เลือยหัวไว้สำหรับทำกระบวยทุกลูก ลูกที่มันไม่ได้รูปพอจะทำกระบวยได้ จึงถูกเลือกมาไว้

ทำกระจำ เวลาขุดเนื้อในก็ยาก-ยาก

วันหยุดก็ออกป่า ลงแม่น้ำ แม่น้ำชี หาปลา ทอดแห ไหลมอง และตัดไม้มาทำคั้นกระบายกระจำ อาตมาก็ต้องแบกไม้ฟันสดเหล่านั้นมา กว่าจะถึงบ้าน พักแล้วพักอีกหลายชั่วโมงกว่าจะแบกไม้สดที่มีตรวมกันเป็นมัดใหญ่ ซึ่งด้านหัวด้านท้ายของฟ่อนไม้ก็มีพวงปลาที่จับได้ในวันนั้นห้อยหัว ห้อยท้ายมาด้วย กว่าจะถึงบ้าน เด็กอายุแค่ ๘ - ๙ ขวบนี้แหละต้องแบกมัดฟ่อนไม้สดมีพวงปลาห้อยหัวห้อยท้ายมาตลอดระยะทางเป็นกิโลๆ หลายกิโล กว่า ๓ - ๔ กิโล หรืออาจจะกว่านั้น ๕ - ๖ กิโลเมตร ไม่ต่ำกว่า ๓ กิโลแน่ อาตมาจำไม่ได้แล้ว

อาตมาก็คือผู้ช่วยทำงานบ้านทุกอย่าง เท่าที่อาตมาสามารถและทำได้ ซึ่งอาตมาว่ามันเกินเด็ก ๘ - ๙ ขวบสามัญทั่วไปอย่างยิ่งนะ แต่ละวันๆ เว้นเวลาไปเรียนหนังสือ ซึ่งโรงเรียนก็อยู่ตรงกันข้ามกับบ้าน เดินข้ามถนนไปเท่านั้น โรงเรียนเทพอำนวยในจังหวัดอุบลฯ สมัยนั้น นอกจากไปโรงเรียน กลับมาแล้วแต่เช้าจรดเย็นถึงเข้านอนก็มีแต่ทำงานๆๆ ไม่มีเวลาอยู่ว่างเปล่าได้เลย ท่านเคียวเขี้ยวหนักจัดจริงๆ เรื่องพักผ่อนหย่อนใจ หรือเล่นนั้นไม่ต้องพูดเลย ไม่มีในชีวิตบพนี้เลย

อาตมาก็เป็นเด็กสามัญ อายุแค่ ๘ - ๙ ขวบ คิดดูซิว่า อาตมาจะทรมาทรรกรรมแค่ไหน อาตมาเคยเล่าแล้ว ก็ขอผ่านไป แต่อาตมาก็นึกถึงคุณงามความดีของท่านที่ทำให้อาตมาแกร่ง เป็นงาน มีทั้งปฎิภาณไหวพริบบัญญา

สมรรถนะ และขยัน อดทน เป็นนักสู้ที่รู้ค่าของการทำงาน และค่าของความเป็นคน จึงเป็นคนเอาการเอางานมาตั้งแต่ บัดนั้น นี่ก็ขอให้ข้อคิดกับเด็กทั้งหลาย หรือผู้ใหญ่ก็ตามว่า อย่ากลัวการงาน อย่าหลงการเล่น การบันเทิงนั้น มันไม่มี ประโยชน์จริง ๆ มีบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็พอแล้ว

อาตมานี้เกิดมาชาตินี้ จิตอาตมานั้นมุ่งมาดปรารถนาจะเป็นคนเก่งในการบันเทิง และการละเล่นกีฬาชนะ ในช่วงหนึ่งของชีวิต และได้พยายามที่จะเป็นดาวด้านศิลปะ และการบันเทิงจริง ๆ แต่ลิขิตแท้ของชีวิตมันไม่ใช่ เท่านั้นแหละ จึงไปไม่ถึงสุดยอดซูเปอร์สตาร์ ด้านศิลป์ ตามที่โลกเขายึดถือเข้าใจกัน ซึ่งมันต้องเป็นเช่นนี้แหละ จึงชื่อว่า สัจจะ

เพราะที่จริงนั้น ซูเปอร์สตาร์ หรือศิลปินทั้งหลายในโลก แม้แต่ในประเทศไทยนั้น ผลงานก็ล้วนแต่เป็นงานมอมเมากันเกือบทั้งนั้น ขอภัยที่พูดความจริง เพราะท่านไม่รู้กันหรอกว่า ความมอมเมาที่ว่านี้ มันหมายถึงอะไร? แค่นี้? จึงพากันหลงว่าตนคือ ศิลปินกันอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มความเป็นศิลปินแห่งชาติ ตามภูมิโลกิยะของท่าน ก็เต็มไปด้วยสมมุติสัจจะ หลงอยู่กับความเป็น“สมมุติเทพ”กันอยู่อย่างจัดหนัก จัดจ้าน รานรนกันไปเท่านั้น

อะไรคือ จิตที่เป็นนรกปหสาสะ หรือเป็นขิตทาบโท-สิกเทวดาเป็นมโนปโทสิกเทวดา ได้เรียนรู้ความจริงพวกนี้กันบ้างไหม อะไรเป็นเทวดาแท้ เป็นโลกุตระ เป็นอุบัติเทพ

เป็นวิสุทธิเทพ เรียนรู้จักู้แจ้งรู้จริงกันแค่นั้น

ขอภัยอย่างมาากาาก จริงๆ ท่านดำเอาตมาได้เลย ที่เอาตมาดูถูกท่านกันปานฉะนี้ เอาตมาจะไม่ขอแก้ตัว และไม่ติดใจเลยที่ท่านจะหาว่าเอาตมาหลงตน ยกตนข่มท่าน หรือเป็นคนเลวร้ายที่ไปเที่ยวได้ว่า คนอื่นผิด คนอื่นต่ำไปหมด ท่านลงโทษเอาตมาได้เท่าที่ท่านรู้สึก เอาตมาขอภัยอย่างมาก อย่างสูงจริงๆ เอาตมาประสงค์พูดสังขธรรมเท่านั้น

ศิลปินต้องอย่างไรในหลวงของเรา คุณดูงานของพระองค์ทั้งหมดเถอะ ไม่ว่าจะด้านบันเทิง หรือการละเล่น ที่ท่านมีอยู่บ้างส่วนหนึ่งว่า เป็น“ศิลปะ”อย่างไร แค่นั้น นอกนั้นพระองค์ทรงสาระ คุณค่าของความเป็นชีวิตและสังคม อย่างอารียะ ยืนยงสภาพโลกุตระ ที่แท้จริง อยู่ทั้งนั้น ตลอดพระชนม์ชีพมา ทว่าภูมิคนปุถุชนเข้าไม่ถึงท่านเท่านั้น

นี่ก็...เข้าใจว่า เอาตมาใช้จิตวิทยา เอาในหลวงมาเป็นส่วนป้องกันตัว หรืออาศัยบังอาจโน้มที่สูงมาให้ตัวเองดูดี ดูถูกต้อง ก็ได้ แต่เอาตมาขอยืนยันว่า ไม่มีจิตชู้แห่งความเป็นเช่นนั้นในจิตเอาตมาเลยแม้แต่น้อยนิด ทุกคนมีสิทธิ์ไม่เชื่อเอาตมา

“ศิลปะ” ของในหลวงนั้น ดูแค่เพลง ก็ได้ เพลงของในหลวง ตรวจสอบได้เลย ว่าเป็นศิลปะทั้งนั้น ไม่มี“อนาจาร” หรือเป็นข้าศึกแก่กุศลเลย ซึ่งมีแต่“สารธรรม”ทั้งนั้น การจะเข้าใจได้ดังกล่าวนี้ ก็ไซ้จะง่ายที่จะเข้าถึงความจริงกันง่าย ๆ

ศิลปะนั้น มีสภาพของงานอยู่ในสังคมโลก ก็ ๕ แบบ คือ ๑.แบบลามก ๒.แบบราคะหรืออึดတာ ๓.แบบสาระ ๔.แบบธรรมะ ๕.แบบโลกุตระ

๒ แบบแรก คือ ลามก และราคะหรืออึดตานั้น มีมากเต็มโลกเต็มสังคม จะมีแบบที่ ๓ อยู่บ้างก็ไม่เท่าไร มีแบบ ๔ ธรรมะบ้างก็มีนิดหน่อย และแค่แบบกัลยาณธรรมด้วย ส่วนแบบที่ ๕ โลกุตระนั้น แทบไม่มีเอาเลยในสังคมไทย ยิ่งในโลกกว้าง ยิ่งไม่มีความรู้ชั้นโลกุตระกันเลย เพราะมีแต่เทวนิยมจึงไม่ต้องไปพูดถึงเลย เพราะเขาไม่รู้กันว่าวัตถุนิยมและจิตนิยมนั้นคืออะไร จึงมีแต่มอมเมากันหนักหนา และหลอกกันหนักหนา หลงตีราคากันสูงส่งหลงใหลกัน จนอาตมาไม่สามารถเข้าไปว่าเขาได้เลย มันเกินที่อาตมาจะหาเหตุปัจจัยต่างๆ และใช้นิติรัฐติ-ปฏิภาณยืนยันอธิบาย สาธยายได้ อาตมาไม่มีปัญญาและประสิทธิภาพเกินกว่านี้จริงๆ

เพราะมันหนักหนาสาหัสไปกับยุคสมัย ที่ใกล้กลียุคแล้วจริงๆ จึงมีแต่ความ“ไม่จริง” ที่คนหลงว่าจริง มีแต่ “ภพ-ชาติ” ที่ช่วยกันปั้นสร้างขึ้นมาให้แก่กันและกันทั้งนรกและสวรรค์

ถ้าไม่เข้าถึง “อเทวนิยม” ที่จะสามารถ “หมดนรก-สิ้นสวรรค์” กันได้จริง นั้นยากยิ่งจริงๆ

แต่วันนี้อาตมาก็ขอบอกว่า อาตมานี้แหละคือ ศิลปินที่สร้างมงคลอันอุดม ไม่สร้างงานที่เป็น“ข้าศึกแก่กุศล” ตัวจริง ขอภัยที่ยกตัวยกตน แต่ขอยืนยันว่าจริงใจ ไร้โลกียะ

เออละ...เรื่องนี้ คงพอแค่นี้ก่อน

กลับไปพูดถึง ชีวิตเด็กที่เคยมีประสบการณ์อันวิเศษ
ต่อดีกว่า

หนึ่งปีที่อาตมาอยู่กับบ้านนี้ ซึ่งชีวิตอาตมาตกอยู่ในฐานะที่หนักหนาสาหัสสุดๆ ในชีวิต แต่ก็ยังเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิตอาตมา เพราะเป็นคุณอันเลิศที่ได้รับการประสิทธิ์ประสาทความรู้ว่า ความเป็นคนคืออะไรให้อาตมา วิเศษจริงๆ

แต่ตอนเด็กที่เป็นอยู่ทรมาณอยู่นั้น อาตมาขณะนั้นยังไม่รู้คุณค่าอย่างที่พูดนี้หรอกนะ ที่อาตมาพูดว่า เป็นคุณอันเลิศที่ได้รับการประสิทธิ์ประสาทความรู้ว่า ความเป็นคนคืออะไรให้อาตมา วิเศษจริงๆ นี้ อาตมามารู้คุณค่าอันวิเศษนี้ภายหลังเมื่อมีปัญญา เข้าใจความเป็นคนแล้ว

อาตมาอยู่ได้ปีเดียวก็ไม่ยอมอยู่ต่อไปอีก กลับมาอยู่กับแม่ตามเดิม มาเรียน ม.๒ โรงเรียนสิทธิธรรมวิทยาของท่านพ่อ สิทธิธรรม ยุคนั้น ตอนนั้นโรงเรียนยังอาศัยศาลาวัดวารินฯ เป็นโรงเรียนวัดอยู่ที่อำเภอวารินฯ จนจบ ม.๒

เออละ... ชีวิตตอนเด็ก ขอผ่านเรื่องชีวิตช่วงต้นนี้แค่นี้ ไปหาอ่านเอาจากหนังสือประวัติอาตมาเองแล้วกัน เขาว่ากันไว้มากแล้ว ใครอยากรู้มากกว่านี้ ก็มาสัมภาษณ์อีกใหม่แล้วกัน

เดี๋ยวไม่ได้พูดถึง ๔๕ ปี บวชมากันพอดี.....

อาตมาปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่เป็นฆราวาส ตอนยัง

ทำงานอยู่ในตงแดนมายา คือ อาตมาทำงานโทรทัศน์อยู่แผนกจัดทำรายการ เป็นทั้งจัดรายการ ผู้อำนวยการรายการ เป็นทั้งโฆษก พิธีกร เป็นทั้งตัวแสดงเท่าที่เราสามารถทำได้ และมีโอกาสทำกัน อันเป็นงานที่เสนอในโทรทัศน์ โทรทัศน์ก็คือเมืองมายา ก่อนจะถึงที่สุดแห่งการงานที่อยู่ในบริษัทไทยโทรทัศน์ นี้ ๑๒ ปี อาตมาก็เริ่มปฏิบัติธรรมก่อนลาออกจากงานโลก ๒ - ๓ ปี

ชีวิตเด็ก ๑๒ ปี ... ชีวิตเรียนถึง ๒๔ ปี ... ชีวิตทำงานในโลกถึง ๓๖ ปี แล้วออกบวช

การปฏิบัติธรรมของอาตมา ก็ปฏิบัติเอง ด้วยตนเอง ทำเอง ไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่มีสำนัก ไม่มีศิษย์น้องศิษย์พี่ร่วมสำนัก ตัวคนเดียวโดดๆ ซึ่งอาตมาอย่างดีก็อ่านหนังสือ หนังสือนานาชาติที่ท่านผู้รู้เขียนขึ้นมาเกี่ยวกับธรรมะ ดูๆ ว่าท่านปฏิบัติธรรมะกันยังไง เท่าที่พอหามาอ่านได้ เท่าที่พอจะรู้บ้างจากท่านทั้งหลายทำๆ กัน แต่อาตมาก็ทำตามที่อาตมาพึงทำเป็นอัตโนมัติ คือ

ยึดศีลเป็นหลัก ตั้งแต่ศีล ๕ แล้วก็ศีล ๘ ศีล ๑๐ ก็ตามมา คือ สละออกๆ ง่ายๆ แจกจ่ายไปๆ ง่ายๆ ก็เกิดอัตราก้าวหน้าทางธรรมมาตามที่เป็นที่มีมาตามลำดับ แล้วก็เกิดมรรคเกิดผล ตามที่มีที่ได้ อาตมาก็รู้เองว่า เป็นธรรมะที่จริง จึงมั่นใจยิ่ง และสุดท้ายก็ตัดสินใจกลางาน ลากความเป็นคนทางโลกออกมาอย่าง“เห็นจริง-มั่นใจ” ไม่กังขาสงสัยใดๆ เลย

สละข้าวของที่เคยมีออกหมดสิ้น ออกมาบวชแต่ตัว
จริง ๆ ตามหนังสือประวัติผู้อยากรู้บ้างก็ไปหาอ่านดูเถิด

ก็ไม่รู้ล่วงหน้าเลยว่า จะต้องเป็น “โพธิรักษ์” ที่จะ
ต้องแบกหามรับผิดชอบกันถึงขนาดนี้

ตั้งที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้

อาตมาเกิดมาไม่รู้เลยว่าเป็นโพธิสัตว์ ไม่เคยมีใคร
รู้ว่าอาตมาจะเป็นโพธิสัตว์ ไม่มีลางสังหรณ์เลย ว่า อาตมา
จะต้องมาทำงานศาสนา อาตมาเป็นโพธิสัตว์ เป็นผู้จะมา
กอบกู้ศาสนา

แม้ตนเองก็ไม่เคยรู้ตัวเองเลยสักครั้งในชีวิตตลอด
มา

ถ้าจะเรียงลำดับว่า สันตติแห่งธรรมะจากปาตุภาวะ
ของกัวย่างชีวิตนี้ ที่เกี่ยวกับธรรมะ

แรกรู้ตัว ก็คือ เราสนใจคำว่า โพธิ เห็นว่าเป็นคำที่
มีความหมายดีมาก คือแปลว่า ความตรัสรู้ ตนเองชื่อว่า รัก
ก็เลยนำมาต่อกันเป็นโพธิรัก ก็รู้สึกซาบซึ้งใจตนเองดี

แต่คิดถึงออกไปกว้าง ๆ ถึงความรู้สึกของคนอื่น
ภายนอก ก็เห็นว่า รัก คำนี้มันมีความหมายกว้างไป โนม์
มาทางกาม เป็นอัตตาด้วย จึงเติม ษ ให้เป็น รักษ ซึ่ง
หมายความว่า ปกป้อง รักษา คุ้มครอง ดูแล

เมื่อเป็น โพธิรักษ์ ก็คือ รักษาความตรัสรู้ ปกป้อง
ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ก็รู้สึก ว่า เข้าท่า จึงใช้คำนี้
เป็นนามปากกา อีกนามหนึ่งในการเขียนหนังสือในภาคที่เป็น

ธรรมดา นอกจากนามปากกาอื่นๆ มากมาย เขียนเรื่องหนึ่งแบบหนึ่งก็นามปากกาหนึ่ง อีกแบบหนึ่งก็ใช้นามปากกาใหม่ อีกนามหนึ่ง อาตมาเขียนทั้งสารคดี วิจารณ์ ปฏิทัศน์ ปกิณกะ นวนิยาย เรื่องชีวิต เรื่องจินตภาพ เรื่องสั้น เรื่องลูกกรุง เรื่องลูกทุ่ง เรื่องตลก กวีกาพย์ เพลง แต่เพลงยังมีไม่รู้จัก นามปากกา เช่น ยุบลรัตน์ นี้ใช้สำหรับการแต่งคำร้องร่วมกับผู้อื่นที่แต่งทำนอง ถ้าตนเองแต่งทำนองร่วมกับคำร้องของคนอื่นก็ใช้อีกนามปากกาหนึ่งเช่น แป๊ะ รักพงษ์ หรือ รักพงษ์มงคล แต่ตอนหลังนี้เปิดเผยตนเองสำหรับเพลงที่แต่งเองทั้งทำนองและคำร้องก็ใช้ชื่อเต็ม รัก รักพงษ์

ส่วนนามปากกาในเชิงอื่น เช่นเขียนสารคดีเบื้องหลังชีวิตคน ก็ใช้ มงคล พงษ์มงคล เขียนคอลัมน์อย่างนั้นอย่างนี้ก็ไปกับแนวนั้นแนวนั้นไปสารพัด รัก พงษ์มงคล, รั้ง รั้งรักษ์, Pra, อ้อยอิง สวนสงบ, จิตร ปิยจิตร, เพียงเพ็ญ พีรพงษ์(นามนี้เขียนเชิงลูกทุ่งแบบไม้ เมืองเดิม), เรา เหมลิขิต, โบราณ สนิมรัก, ป.แอ็ค, แป๊ะ รักพงษ์, ประพนธ์ พีรพงษ์, โบราณ นวทัศน์, โบราณ ใหม่เสมอ, นายประตู่, กุญแจจี๋, ลุงนวด, ยุบลรัตน์, เกื้อ ปรียา, สไมย์ จำปาแพง, ดล ดุลภาค, ชุมลาลัยมงคล, ปฏิโสต, โพธิ์รักษ์, พระโพธิ์รักษ์, สัมมาสัมพุทธสาวก, ผู้เขียน, สมณะโพธิ์รักษ์, ชาวอโศก, พ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์, จริงใจ ตามภูมิ, ไตรตรา นิกขม ะไร อีกละ มีอีกจำไม่ได้หมด นึกได้แค่นี้ ลืมไปแล้วบางนาม นามปากกาเลยหัวแหลกหัวแตกหลากหลายเป็น ๑๐ หลาย ๑๐

อยู่ในวงการเขียนหนังสือ เลยไม่เป็นกอบเป็นกำ ไม่เป็นหนึ่ง
ที่ซึ้งลมาที่ตัวอาตมา มันกระจายไปหมด

ที่สำคัญที่ทำให้ไม่เป็นที่รู้จัก ก็คือ อาตมาเป็นคน
shut in เป็นคนปกปิดตนเองอีกด้วย อย่างที่เคยเล่าเหตุให้
ฟังมาแล้ว ตั้งแต่เด็ก ก็เป็นคนที่ทำอะไรที่รู้สึกว่าจะ ไม่ควรให้
ใครรู้ ยิ่งเป็นการประพันธ์นี้ ก็จะปกปิดตัวเองไว้อย่างที่
เป็น เขียนหนังสือก็ปกปิดตน แต่งเพลงก็ปกปิดตนเป็นต้น

นั่นคือ เอกสาร หนังสือ ที่ได้ทำมาในชีวิตนี้ รวม
แล้วก็ประมาณกว่า ๑๐๐ เรื่อง และจำนวนหนังสือที่ได้พิมพ์
ออกสู่สังคม ก็ถึง ๒ ล้านกว่าเล่ม เพราะที่พิมพ์ซ้ำที่ไม่ได้
บันทึกรการพิมพ์เป็นหลักฐานไว้ก็หลายแสนเล่ม ซึ่งหนังสือ
ที่พิมพ์ออกเป็นจำนวน ๑๐๐ กว่าเรื่องนี่ เป็นงานหนังสือที่
พิมพ์ออกสู่สังคมในตอนบวชทั้งสิ้น ทำงานศาสนาแล้วเกือบ
ทั้งนั้น ในขณะที่บวช อาตมาเรียกได้ว่า ไม่มีงานเขียน
ที่เป็นเรื่องทางโลก ได้รวมพิมพ์เป็นเล่ม หรือหนังสือเล่ม
ออกมาเลย มีก็แต่งงานทางธรรมะ แม้ในขณะที่บวช ก็มี
งานพิมพ์เป็นเล่มหนังสือออกสู่สังคมแค่ ๓-๔ เรื่อง แต่จำนวน
เล่มที่พิมพ์ออกสู่สังคม ซึ่งแม้ไม่ก็เรื่องแต่ก็เป็นแสนๆ เล่ม
หลายแสนเล่มเหมือนกัน เช่น เรื่อง “คนคืออะไร? ทำไมสำคัญ
นัก” เล่มนี้เรื่องเดียวก็กว่าแสนเล่มแล้ว

ถึงวันนี้ อาตมาบวชมาถึง ๔๕ ปีแล้ว ก็มาทบทวน
ดูว่า บวชมา ๔๕ ปี มีอะไร ที่ตนเองตรวจสอบแล้ว มีอะไร
ที่น่าจะนับได้ว่า เกิดขึ้นให้แก่สังคม หรือเราได้ทำอะไรให้

สังคมต้องเสื่อมเสียไปบ้าง

เท่าที่อาตมาลองตรวจสอบดูตั้งแต่บวชมา อาตมาก็พูด สาธยายธรรมะนั้นแหละสู่สังคมตาม“**ทิฏฐิ**”ที่อาตมาเห็นชัดว่า “**สัมมาทิฏฐิ**” อย่างมั่นใจสุดๆ ทั้งเขียนดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว

ที่นี้เนื้อหาสาระที่พอจะพูดถึงได้ มีอะไร อย่างไร บ้างล่ะ

๑) ธรรมะ ๔๕ ปี มีผลอันปรากฏก่อรูปก่อร่างมาตั้งแต่ยังไม่ทันเปลี่ยนแปลงสภาพภายนอกคือ ยังไม่ได้บวชตามแบบเข้าสู่พิธีกรรมของสมมุติสังฆะ อาตมาก็บวชในปรมัตถสังฆะมาแล้ว ในร่างฆราวาส และได้เริ่มนำ “**พุทธธรรม**” ตามที่อาตมามั่นใจว่าสัมมาทิฏฐิ มาสาธยายต่อสังคม

ยุคออกจากงาน เลิกทำงานทางโลกแล้วแรกๆ มีแต่พูดธรรมะตามวัดต่างๆ ในสถานที่ต่างๆ กับเขียนธรรมะลงในหนังสือพิมพ์ต่างๆ ช่วยงานศาสนาที่อาตมาเห็นควรไปช่วยคุณวิโรจน์ ศิริอัฐ* สมาคมชื่อว่าอะไรล่ะ จำไม่ได้แล้วที่ส่งเสริมงานศาสนาท่านพุทธทาสอยู่ หนังสือพุทธประวัติจากพระโอษฐ์ของท่านพุทธทาสนั้น อาตมาเป็นคนตรวจแก้คำผิดให้ทั้งเล่ม ในตอนที่จะทำต้นแบบฉบับพิมพ์เป็นออฟเซ็ทครั้งแรกนะ จนกระทั่งเราได้ออกหนังสือกันเอง ตั้งแต่เป็นโรเนียว จนเป็นหนังสือพิมพ์เป็นเล่ม สรุปก็..ตั้งหน้า

---

* วิโรจน์ ศิริอัฐ ประธานมูลนิธิเผยแผ่ชีวิตประเสริฐ

ตั้งตาเผยแพร่วรรณะ ตามภูมิรัฐที่ตนมี แต่ถ่ายเดียว

ลาออกจากงานทางโลกแล้วก็ไปอยู่วัดอโศการาม ไปปลูกกุฏิเล็กๆ อยู่คนเดียว ในป่าแสม ทำวัดอโศการาม เจาะลึกเข้าไปในป่าแสม ๕๐ กว่าเมตร ก็บำเพ็ญอยู่อย่างนั้น ถึงเวลาเดินทางออกมาพูดธรรมะข้างนอกตามโอกาส ก็ออกมา และเขียนธรรมะออกไปลงหนังสือพิมพ์ต่างๆ ตั้งใจว่าจะไม่บวชด้วยซ้ำ เพราะตอนนั้นกลัวว่าบวชแล้วอยู่ในสภาพพระบวชใหม่เป็นนวกะ ก็จะถูกครอบงำจากพระส่วนใหญ่ที่เราเห็นว่า ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งไม่เห็นจะมีผู้เอาจริงในการปฏิบัติธรรมเต็มวัดเต็มวา ก็ไม่อยากพาตัวเข้าไปตกอยู่ในวงจรของพระทั้งหลายอย่างนั้น กลัวจะยุ่งยาก

ลาออกจากงานบริษัทไทยโทรทัศน์ ค่อยๆ ผ่อนงาน ผ่องถ่ายงานของตนให้ผู้อื่นไปเรื่อยๆ มอบงานให้คนอื่นไปหมดตั้งแต่เมษายน ๒๕๑๓ บริษัทอนุมติให้ออกได้เดือนมิถุนายน ๒๕๑๓

ออกไปอยู่วัดอโศการามตั้งแต่เดือนเมษายน นั่งรถเมล์จากปากน้ำมาทำงานที่บางขุนพรหม อยู่จนเดือนมิถุนายน วันอนุมติออกได้สมบูรณ์ จึงหยุดมาทำงาน อยู่วัดไม่ต้องเที่ยวมาทำงานเป็นอิสระแก่ตนตั้งแต่บัดนั้น

“พฤติกรรม-รูปธรรม” ในสภาพฆราวาสตอนนั้น ก็เป็น “รูปแบบ” ที่แปลกประหลาดที่ผู้คนได้เห็นได้สัมผัส ทั้งรูปแบบการแต่งตัว พฤติกรรม อิริยาบถ ความเป็นอยู่ วิถีชีวิต ที่คนทั้งหลายเขามองอาตมาได้ ๒ อย่าง คือ อาตมา

เป็นคนบ้า และ ที่ไม่เห็นว่าเป็นบ้าไปแล้ว เห็นว่ามีอะไรแปลก
ประหลาดไปจากสามัญคนธรรมดาแน่นั่นแน่นอน เขาก็ได้แต่
มองอย่างงงๆ

ก็น่าเห็นใจคนที่เห็นอาตมาในช่วงนั้น คือ อาตมานี้
รัก รักพงษ์ เป็นพิธีกรทางโทรทัศน์ ทำรายการเสนอหน้าทาง
โทรทัศน์เกือบทุกวัน บางวันออกอากาศถึง ๓ รายการ ออก
อากาศทางโทรทัศน์ในยุคหนึ่งซึ่งเป็นช่องแรกของประเทศไทย
และในประเทศช่วงต้นก็มีเพียงช่องเดียว ต่อมาก็มียุค ๒ ช่อง
คือช่อง ๗ ก็เท่านั้น ในยุคโทรทัศน์ขาวดำนั้น

คนเห่อของใหม่ ที่เพิ่งมีในประเทศ ก็ต้องดูกัน
อาตมาเป็นพิธีกรรายการสารคดี และรายการปกิณกะสารพัด
ทั้งรายการเด็ก รายการผู้ใหญ่ รายการวิชาการ รายการ
ปฏิบัติศึ้นนานา อาตมาเป็นผู้จัดรายการ เป็นพิธีกร เป็น
โฆษกโทรทัศน์ที่เสนอหน้าทางโทรทัศน์มากที่สุดในยุคนั้น
บางวันออกรายการถึง ๓ รายการ ซึ่งเป็นรายการตั้งแต่
รายการไม่กี่นาที จนรายการครึ่งชั่วโมง รายการ ๔๕ นาที
รายการเป็นชั่วโมงๆ อาตมาก็ทำมามาก

ที่ได้ทำมาอย่างนั้น เพราะรายการเหล่านั้นเป็น
รายการที่ไม่มีสปอนเซอร์ ไม่มีเรื่องเงินทองมีรายได้เข้ามา
เกี่ยวข้อง รายการเล็กๆน้อยๆ สัมภาษณ์นักวิชาการ สัมภาษณ์
ปกิณกะต่างๆ ปฏิบัติศึ้นนานา รายการสารคดี รายการอย่างนี้
เขาก็จะปล่อยให้อาตมาทำ จึงเป็นคนต้องออกอากาศเสนอ
หน้ามากกว่าใคร ได้แต่เงินเบี้ยเลี้ยงของรายการ ไม่ก็ตั้งค้

แต่รวมๆแล้ว แต่ละเดือนได้หลายเหมือนกันนะ อาศัยทำงานมาก ขยันอดสาหัส เก็บเบียดได้ถูกร้าน ดวงอาตมาเป็นอย่างนั้น ไม่เด่น ไม่ดัง แต่คนรู้จักมาก กว้างขวาง และอาตมาทำงานอื่นนอกจากโทรทัศน์ด้วย ทั้งสอนหนังสือ ทั้งเขียนหนังสือ แต่งเพลง เล่นละครวิทยุ ทั้งภาคภาษาไทย ทั้งภาคภาษาอีสาน

สามารถทำรายได้ถึงเดือนละ ๒ หมื่นบาท ในขณะที่เงินเดือน ชั้นตรีเริ่มต้น ๗๕๐ ชั้นโท ๑,๒๐๐ ชั้นเอกแค่ ๔ พันกว่า นายกรัฐมนตรีเงินเดือน ๘,๕๐๐ เท่านั้น และอาตมานั้นเงินเดือนจริงๆ จากบริษัทแค่เดือนละ ๑,๒๕๐ บาท แต่ได้เงินเบียดเลี้ยง และเงินรายได้จากทำงานอื่นๆ รวมแล้วประมาณถึง ๒ หมื่นบาท ในยุคที่ทองคำบาทละ ๔๐๐ กว่า

โทรทัศน์ก็มีอยู่ช่องเดียว ต่อมาจึงมี ๒ ช่อง ในช่วงที่อาตมาก่อนจะออกมาบวช คนก็จำเป็นต้องรู้จักอาตมา เพราะต้องเห็นหน้าอาตมาเสนอหน้า ไม่ใช่ดาราดัง แต่เป็นคนเสนอหน้ามาก จนออกจะน่าหมิ่นชู้หน้าประมาณนั้น

พออาตมาปฏิบัติธรรม ก็แจกจ่าย เจือจานออกมากชิ้นๆ ลดละ มัคน้อย สันโดษ สำรวมมาก เดินเท้าเปล่า ไม่ใส่เกือก นุ่งกางเกงขาสั้น เสื้อคอกลมขาวเรียบๆ ตัดผมสั้นเกรียน ตอนที่ยังไม่ได้ลาออกจากงาน ก็ยังไม่ได้โกนหัว ลาออกจากงานแล้วจึงโกนหัว แต่ก็ยังเดินไปไหนมาไหนอยู่ในสังคมนั้นแหละ ไม่ค่อยจะขึ้นรถแล้ว เดินหน้าตรง ไม่เหลียวหน้าหลัง ไม่วอกแวก มีอกุมไว้ข้างหน้า ก้มหน้า มองชู้

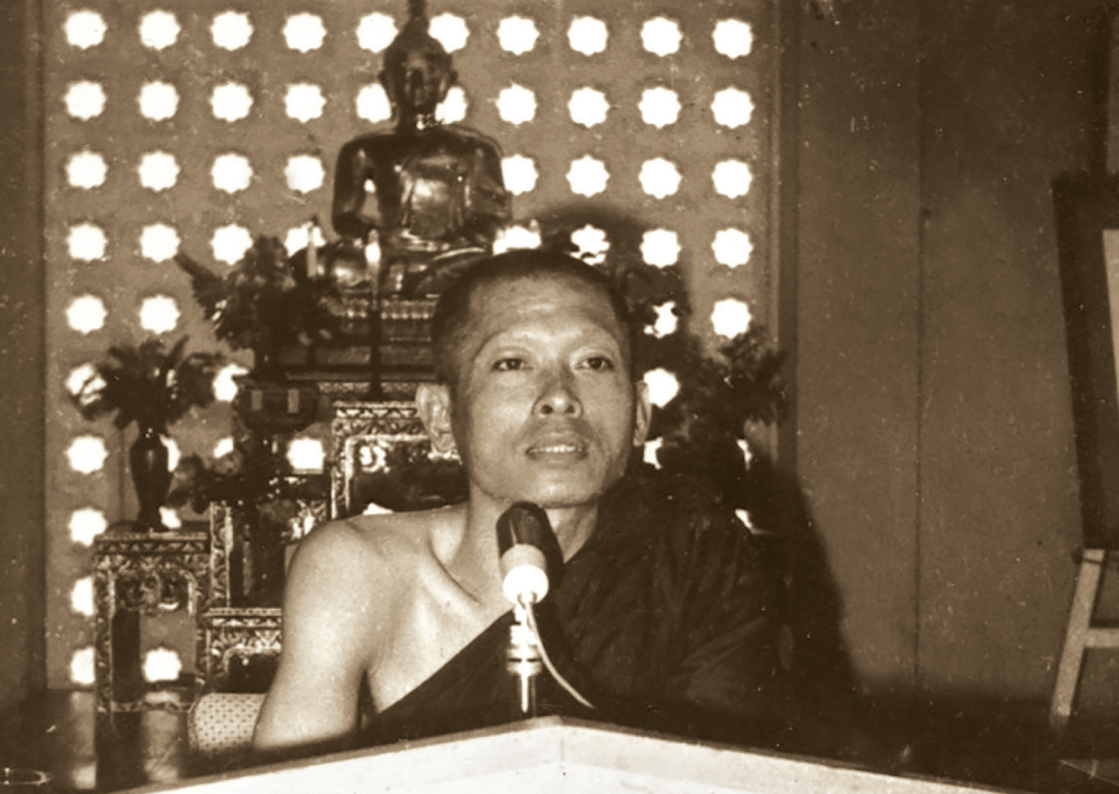

แอก เดินไปทุกหนแห่ง และค่อนข้างเดินช้ากว่าคนปกติ ก็เดินอย่างนี้ นั่งก็สำรวจ ยืนก็สำรวจ อิริยาบถทุกอย่างสำรวจ ประพฤติอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะต่อหน้าคน หรือลับหลัง อยู่ผู้เดียวก็ตาม ฝึกตนอย่างนี้ ตั้งแต่เป็นฆราวาส กระทั่งออกบวช ก็สำรวจอยู่อย่างนี้ หลายปีทีเดียว

อาตมาก็รู้ตนเอง ว่าตนเองเป็นอะไร ทำอะไร ประพฤติอย่างนั้นทำไม ซึ่งก็คือ เราก็อำนาจสงบให้ตนสำรวจ อ่านตนเองทั้งกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม อยู่เสมอ และรู้ทันกิเลส มีสติ มีธรรมวิจักษณ์ไปตลอดเวลา ทำการลดละกิเลสไปเสมอ ทำสมาธิด้วยมรรค ๗ องค์ นั้นเอง จึงเกิดสัมมาสมาธิ และนั่งสมาธิหลับตา อาตมาก็ทำด้วยนะ เป็นอุปการะอย่างดีมาก

การสำรวจของอาตมา คนเห็นก็เป็นที่สะดุดตาคน เพราะอาตมาเป็นดาราโทรทัศน์ด้วย(ในยุคนั้น ยุคนี้นี้ไม่มีใครรู้จักแล้ว) จึงสะดุดตา บ้างก็ชื่นชมเลื่อมใส บ้างก็หมั่นไส้ ก็เป็นธรรมดา มีทั้งผู้เข้าใจได้ เข้าใจไม่ได้ ก็ตามภูมิปัญญาของแต่ละคน ต่างก็เข้าใจกันไปตามภูมิของเขาแต่ละคน

อาตมาออกบรรยายธรรมะ ทั้ง ๆ ที่เหมือนคนบ้า นั้นแหละ ทุ่งทางแกงชาสัน เสื่อคอกกลมขาว ไม่ใส่รองเท้า ขึ้นเวที่นังอภิปราย บรรยายกับคนอื่นที่ใส่เสื้อนอกผูกเหนคไท และธรรมะที่อาตมาพูดมันก็เป็นโลกุตรธรรมอีกต่างหาก คนเข้าใจยาก เข้าใจไม่ได้ ทวนกระแสโลกธรรม มันก็เลยยิ่งไปกันใหญ่ การสำรวจของฆราวาสที่ค่อนข้างจะมองเห็น

เป็นคนบ้า แล้วทำมาบรรยายธรรมะ คนก็ยากจะเลื่อมใส
ศรัทธา อาตมาสู้สึกว่า ถ้าขึ้นอยู่อย่างนี้คงไม่เข้าที่ ประโยชน์
ไม่คุ้มควร

อาตมาจึงเห็นว่า เอ!..น่าจะบวชดีกว่า แทนที่จะ
เห็นคนแต่งตัวเหมือนคนบ้า พุทธธรรมะ ถ้าเป็นผู้อยู่ในสภาพ
นุ่งห่มจีวรเป็นผู้สำรวม แล้วพุทธธรรมะ คนน่าจะรับได้ดีกว่า
จึงตัดสินใจบวช

๗ พุทธศักราช ๒๕๑๓ คือ วันบวชเป็นภิกษุ นุ่งห่ม
จีวร สีจีวรพระปฏิบัติ ไม่ใช่สีเหลืองดังพระทั่วไป เท่านั้น
แหละ..พออยู่ในร่างของภิกษุรัก โพธิ์รักชิตุ เดินสำรวม ก็
เดินเหมือนนายรัก รักพงษ์คนเดิม พฤติกรรมก็อย่างเดิม
เปลี่ยนแค่เครื่องนุ่งห่ม แต่คนสะดุดตา ไปอีกแบบ ยกมือ
ไหว้เป็นทาง ไปตลอดทางเลย พอพุทธธรรมะซึ่งก็แนวเดิมนั้น
แหละ แต่คนตั้งใจฟัง ผงกหน้ารับ เออ..! นี่คือ ความยึดถือ
ของคนแท้ๆ อาตมาก็ได้เข้าใจชัดถึงอุปาทานของคนยิ่งๆ ขึ้น
ตามลำดับ

ยิ่งผ่านมาถึง ๔๕ ปี ก็ยังมีสิ่งที่เกิดที่เป็นขึ้นมาให้
เราเห็นจริงใน “ความจริง-ความประเสริฐแท้” ของความเป็น
คน เป็นสังคมอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้ มากมาย

๒) เริ่มตั้งแต่ อาตมาพูดบอกให้คนเข้าใจว่า คนควร
มีศีล แล้วทำให้คนมีศีลได้จริงๆ ตั้งแต่ศีลข้อ ๑ เลยทีเดียว
คนก็ไม่ทำร้ายสัตว์ ถึงขั้นไม่กินเนื้อสัตว์เลย อย่างว่าแต่

“ฆ่าสัตว์”เท่านั้น ก็มีคนเป็นกันได้จริงๆ อยู่ในสังคมตั้งแต่เริ่มออกทำงานตั้งแต่เริ่มบวชมาจนถึงทุกวันนี้

มีศีลจริง คือไม่ฆ่าสัตว์จริงๆ มีความมั่นคงยั่งยืน เพราะเข้าถึงปัญญา และเจโตแข็งจริงๆ ไม่ใช่แค่กดข่มไว้ นี่คือการบรรลุผลธรรมแท้

นอกนั้น ศีลข้อ ๒ ทำให้คนลดความโลภลงมาได้จริง จากชีวิตที่เขาโลภทำมาหาได้มาเพื่อตนเอง เต็มอัตราที่พยายามให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะโลภได้ แล้วได้มาเต็มความต้องการ ตั้งแต่เอาเปรียบตามระบบทุนนิยม คนทั้งหลายส่วนใหญ่มุ่งมั่นเอาเปรียบทั้งนั้น ถึงขั้นทุจริตผิดศีลข้อ ๒ เขาก็ยังพยายามทำกัน แต่พอมาคบกับอาตมา หรือได้ฟังคำสาธยายธรรมของพระพุทธเจ้าจากอาตมา เขาก็เปลี่ยนการประพฤติ นั้น เป็นคนสุจริต เป็นคนละโลภลงมากันได้จริง

ที่มั่นมหัศจรรย์ก็คือ ถึงขั้นมีคนเปลี่ยนชีวิตมาทำงานฟรี รวมกันอยู่เป็นสังคมชุมชนชาวอโศก ที่มีระบบสังคมสาธารณโภคี คือทุกคนในชุมชนทำงานฟรี ไม่รับรายได้ ไม่รับเงินทอง ทำงานแล้วรายได้เข้ากองกลางของชุมชนทั้งหมด กินใช้ร่วมกันอยู่ในชุมชนเป็นครอบครัวเดียวกันทั้งชุมชน ไม่ว่าจะพ่อแม่พี่น้องลูกเต้าเหล่าใด ก็เป็นญาติ(ธรรม)กันแท้ๆ ฟังเกิด ฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตายกัน ได้จริงๆ เป็นพี่น้องที่แท้จริง หรือยิ่งกว่าพี่น้องสืบสายเลือดที่ฟังกันไม่ได้ มาถึงวันนี้ ก็ทำได้กันมาถึง ๓๐ กว่าปีแล้ว สังคมสาธารณโภคีที่เป็นชุมชนแรกคือปฐมอโศก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๗

ก็กลายเป็นหมูชนที่ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง หรือหมูชนคนที่ปากเพียรไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลงกันอย่างแท้จริง ถึงขั้นทำสมาธิพออย่างคนพอเพียง และมักน้อย สันโดษขึ้นอย่างเป็นไปได้จริงตามบารมีของแต่ละคน มีคนจริงๆ เป็นกันได้จริงให้เห็นๆ ยืนยันได้

เรียกได้ว่า เป็นคนมุ่งมาจน ตั้งใจจน เต็มใจจน กล้าจน พร้อมกันจนได้จริงๆ ตามพระราชดำรัสของในหลวงของเรา ของไทย ที่พระปัญญาธิคุณของพระองค์ทรงภูมิโพธิสัตว์โลกุตระแท้ แล้วก็อยู่อย่างบริหารสังคมกัน “แบบคนจน” และตั้งใจทำตนให้มีภาวะ “ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา” ให้อภิวัฒน์พัฒนาเรื่อยมา

ตั้งแต่เริ่มต้น เจริญพัฒนามาจนอาตมาเต็มพรรษา บวชถึง ๔๕ พรรษา ก็มั่นคง อย่างมั่นใจยิ่งขึ้นๆ เป็นวัฒนธรรมแบบใหม่ ชนิดที่ทวนกระแสกับคนโลกๆ ที่มีวัฒนธรรมแบบโลกีย์

จึงเกิดชุมชนที่มีสัมมาอาชีพ สัมมากรรมันตะ สัมมาวาจา สัมมาสังกัปปะ ในแบบของพุทธโลกุตระ ที่ทำงานอยู่ในสังคมไทย เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ กัน เจริญก้าวหน้ามาเรื่อยๆ จากชุมชนเดี่ยว เพิ่มชุมชนในชาวอโศกขึ้นเป็นชุมชนสาธารณโภคีดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมประเทศไทย ของจริง เป็น ๑๐ กว่าชุมชนต่อมา ไปตามลำดับอยู่จริง

นับเป็นสังคมชุมชนที่มี “เศรษฐกิจบุญนิยม” โดย

แท้ ที่เป็นเศรษฐศาสตร์บทใหม่ของโลก เป็นเศรษฐศาสตร์
 ที่คนจะยังเชื่อยาก ว่า จะเป็นไปได้แท้ และไม่เชื่อว่าจะอยู่ได้
 ยั่งยืน มีชีวิต สงบอบอุ่น เป็นสุข สงบสันติอยู่ได้ท่ามกลาง
 สังคมส่วนใหญ่ที่เต็มไปด้วย “เศรษฐกิจทุนนิยม” ที่เป็น
 เศรษฐศาสตร์บทเก่าที่ต่างก็ลาลาภยศสรรเสริญ สุขบำเรอ
 กาม สุขบำเรออัตตาใส่ตนให้มากที่สุดใญ่ในอุดมคติของชีวิตสามัญ
 ปุถุชน ครองโลกมานาน

ชุมชนชาวอโศกจึงเป็นชุมชนที่อนุเคราะห์สังคม
 รับใช้โลกจริง เพราะอยู่กับสังคมเกื้อกูลลาภยศสรรเสริญแก่
 สังคม โดยการไม่แย่งลาภยศสรรเสริญจากสังคมชาวปุถุชน
 โลภภัยสามัญ ซึ่งเป็นอุดมคติของชีวิตอารยชนแบบพุทธ ซึ่ง
 ไม่สามัญเหมือนคนส่วนใหญ่ในประเทศ ในโลก แต่เป็นอยู่
 สุขสงบอบอุ่นจริง ทุกชุมชนมีศีล ๕ เป็นพื้นฐานขั้นต่ำกัน
 ทุกคนในชุมชนอโศกทุกแห่ง

พื้นฐานของจริยธรรมชุมชนชาวอโศกคือ มีศีล ๕
 ไม่กินเนื้อสัตว์ และไม่มียาพิษ นี่คือ หลักเกณฑ์พื้นฐาน
 ของชุมชนทุกชุมชนของชาวอโศก ที่เราทำได้จริง ไม่ใช่ทำ
 ชั่วครั้งชั่วคราว สูงกว่าศีล ๕ ชาวอโศกก็มีได้ ศีล ๘ ศีล ๑๐
 หรือกว่านั้น ก็ตามแต่ใครทำได้ ในสมาชิกชาวอโศก

ใครจะมีศีล ๘ มีศีล ๑๐ หรือจุลศีลมากกว่านั้นก็ตาม
 ภูมิของแต่ละคน เป็นฆราวาสนี่เอง ที่มีศีล ๑๐ คือ เป็นคน
 ไม่รับเงินมาเป็นส่วนตัวแล้ว และมากกว่า ๑๐ ก็ทำกันได้จริง
 เพราะเข้าใจด้วยปัญญา และทำใจตนบรรลู่ถึงเจโต อย่าง

อิสระ ไม่ได้บังคับกดขี่ใดๆ มีเสรีภาพทุกคน

ส่วน มหาศีล ๗ นั้น ชุมชนอโศกทั้งชุมชน ไม่ละเมิดมหาศีล ๗ ทุกชุมชน ไม่ใช่เพียงแค่เฉพาะสมณะอโศกเท่านั้นที่ถือมหาศีล ๗ เว้นขาด เจริจ্ঞานวิชา เจริจ্ঞานกถา ไม่มีบวชาไฟ จุดธูปจุดเทียนบวชา บนบานวิญญูณ วิมาน ลีกล้วย เป็นอัครศิษย์ ไม่มีบวชาน้ำ รดน้ำมนต์ ใช้น้ำมนต์ ที่เป็นสิญจนัยญกัน ทั้งภิกษุก็ไม่มี ทั้งฆราวาสในชุมชน ชาวอโศกทุกแห่งก็ไม่มี

ฆราวาสในชุมชนชาวอโศก ไม่มีอบายมุข ไม่มีใครสูบบุหรี่แม้แต่สักคนเดียวทุกชุมชน อย่าพูดไปถึงเหล้า ยาสิ่งเสพติดอื่นเลย เพราะในชุมชนของชาวอโศกทุกชุมชน ปฏิบัติศีลกันเคร่งครัด ให้งด ให้เว้นขาด(เวรมณี)กันทุกคนในชุมชนอโศกเป็นสามัญ ตามฐานะของแต่ละคน ตามจุลศีล ๒๖ มัชฌิมศีล ๑๐ มหาศีล ๗ ใครผิดศีลก็พิจารณาโทษกันจริงๆ ที่สุดถึงขั้นให้ออกไปจากชุมชน

สำหรับสมณะอโศกนั้นทุกรูปต้องสมาทานวินัย ๒๒๗ อีกด้วย นอกจากจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ที่สมณะชาวอโศก ต้องรับศีลนี้มาตั้งแต่วันบวช เป็นสามัญอยู่แล้วทุกรูป

ชาวอโศกทำกันมาตั้งแต่ก่อนมีชุมชนแรกของชาวอโศกแล้ว สมณะอโศกจึงมีจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล มาตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๘ ส่วนฆราวาสก็เริ่มมีชุมชนชาวอโศก พ.ศ.๒๕๒๗ ตามที่กล่าวมาแล้ว ก็ยังยืน ถาวรได้อยู่แต่ตลอดมาถึงทุกวันนี้

แน่นอนว่า ความบกพร่องในศีลย่อมมีได้บ้าง..ไม่ใช่ไม่มีบกพร่องในชาวอโศก มีผิดพลาดบกพร่องในกฎเกณฑ์ศีลธรรมตามที่ว่านั้นอยู่บ้าง ในชุมชนชาวอโศก และเราก็ชำระความผิดศีลผิดธรรมตามที่เรามีกฎเกณฑ์ดังกล่าวนั้นจริงไม่ได้ปล่อยปละละเลย ก็เป็นอยู่สุขกันได้ตามสภาพมาตลอด ๓๐ กว่าปีมาได้ และจะทำกันต่อไป

นี่คือ ส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคมคนไทย ที่อาตมาได้พากเพียรนำธรรมะของพระพุทธเจ้าตามทฤษฎีของอาตมาที่เชื่อมั่นว่า “สัมมาทฤษฎี” แบบอาตมา มาเผยแพร่สาธยายมา ๔๕ ปี

ทำไมชาวอโศกจึงทำกันได้ และมีชุมชนตามแบบชาวอโศก ยั่งยืนมาได้ถึง ๓๐ กว่าปีแล้ว อาตมาก็ตรวจสอบจากพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เห็นจริงว่า ที่มีความยั่งยืนได้ ยังไม่เสื่อมถอยนั้นก็เพราะปฏิบัติชนิดที่อบรมฝึกฝนตามหลักไตรสิกขาของพระพุทธเจ้า สัมมาทฤษฎี ได้อย่างแท้จริง

เพราะปฏิบัติศีล ไปตามลำดับ ตั้งแต่ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ซึ่งขั้นต้นนั้นก็คือ ศีล ๕ แล้วจึงจะศีล ๘ ศีล ๑๐ เป็นขั้นๆไป ที่สำคัญมี “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” กันจริงๆ จึงเป็นสังคมพุทธที่ไม่มีเดรัจฉานวิชา ไม่มีเดรัจฉานกถา ไม่มีไสยศาสตร์ ไม่มีเข้าทรง ไม่หลงพระเครื่องพระบูชาว่าขลัง ไม่มอมงายกับของขลัง แต่บูชาพระกราบไหว้สิ่งแทนกันอย่างมีปัญญา

ไม่หลงไปยุ่งกับจิตวิญญาณที่ล่องลอยหาที่เกิด หรือ

ไม่หลงอุทิศสงฆ์นั้นสงฆ์ไปให้วิญญูณที่อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้จักอย่าง
งมงาย

และการปฏิบัติศีล ก็ปฏิบัติลดละกิเลสไปตาม
กรอบของศีลที่เราสมาทาน แล้วจะเจริญไปตามลำดับ ซึ่งการ
ปฏิบัติธรรมต้องมีสัมผัสเป็นปัจจัยเสมอ และเว้นสัมผัสแล้ว
จะรู้สึกได้ นั้นไม่เป็นฐานที่จะมีได้ การปฏิบัติธรรมของพุทธ
จะต้องอยู่ในภาวะที่มีความรู้สึก(เวทนา) จึงจะบรรลุธรรมได้
เพราะมีการสัมผัสนี้แลจึงจะมี“อาการ”เกิดขึ้นในใจให้เราได้
ศึกษาความเป็นธรรม ๒ คือ “รูป” กับ “นาม” ไปตลอด ครอบคลุม
ความเป็นกาย

ถ้าการปฏิบัติธรรมไม่มี “สักกาย” ของตนให้ปฏิบัติ
ก็ไม่ใช่การปฏิบัติธรรมแบบพุทธ ก็ปิดประตูบรรลุมรรคผล
เพราะไม่พ้นสังโยชน์แม้ข้อที่ ๑

กายหรือสักกายคือ องค์ประกอบของรูปกับนาม ที่
ต้องมี “ทวาร ๕” ภายนอก กับ “ทวารใจ” ภายใน ประชุม
กันเป็นรูปกับนาม หรือเป็นธรรม ๒(มีกาย)ให้เราปฏิบัติศึกษา
เสมอ เว้นสัมผัสของรูปกับนามแล้วจะมีเวทนาให้เป็น
ตำแหน่ง(ฐาน)แห่งการปฏิบัติคือ สติปัญญาฐาน ๔(ฐานแห่งการ
ปฏิบัติ หรือตำแหน่งแห่งการปฏิบัติ) ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งการ
ปฏิบัติ“โลกุตระธรรม” หลักแรกของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” นั้น
ก็ไม่มีเป็นฐานที่จะมีได้..ไป

เมื่อมีกายแล้วจึงจะปฏิบัติ “ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”
ที่เป็นธรรม ๒(เทว ฐัมมา)นั่นเองให้เป็นหนึ่ง(เอก)อย่าง

สำคัญพิเศษ(ทวยณะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภาวันติ) ในภาวะที่มีความรู้สึก(เวทนา) แม้ที่สุดมีภาวะ“นิโรธ” ก็มีความรู้สึก(เวทนา) และมีธาตุรู้ที่ทำงาน“กำหนดรู้” คือสัญญาทำหน้าที่กำหนดรู้อยู่อย่างยิ่ง เรียกสภาวะสุดท้ายนี้ว่า สัญญาเวทียิต นิโรธ

ซึ่งเป็นภาวะที่ “รู้ยิ่งเห็นจริงในความเป็นนิโรธ”

จะไม่ใช้ดับเวทนาทั้งหมด และดับสัญญาทั้งหมด ให้ดับมืดดำ(กิณหะ)ไป จนเวทนาและสัญญาไม่ทำหน้าที่แล้วความรับรู้ก็ไม่มีในจิตจึงตกอยู่ในภาวะมืดดำไปหมด ไม่รู้อะไรเลย แล้วถือว่าเป็นการดับ อย่างนี้ไม่เป็นความดับของผลสูงสุดของศาสนาพุทธเป็นอันขาด

แบบพุทธนั้นต้องมีสัญญาทำการกำหนดรู้ “นิโรธ” ในเวทนา ก็คือ ในเวทนานั้นแหละที่เราปฏิบัติ “เวทนา ๑๐๘” จนกระทั่งมันมีผลอเนกชาภิสังขารซึ่งได้พากเพียรปฏิบัติรักษาผลมา(อนุรักษนาปธาน)ด้วยอาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมังจนมีคุณสมบัติถึงขั้น “นิจจัง-ฐวัง-สัสสตัง-อวิปริณามชัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง” นั้นเอง เวทนานั้นมีผลจบสำเร็จสัมบูรณ์แล้ว(เวทียิต)ซึ่งเป็นธรรม ๒(เทว ชัมมา) ที่ได้ปฏิบัติธรรม ๒ นั้นจนทำให้ “เวทนาในเวทนา” เป็นผลสำเร็จ

กล่าวคือ เวทนาหนึ่งดับลง(ความรู้สึกนั้นคือทุกข์) แล้วเวทนาที่เหลือจึงเป็นหนึ่งที่สะอาดพิเศษเพราะทำให้เป็นเวทนาที่ปราศจากกิเลสพิเศษยิ่ง(ภาวันติ) เรียกว่า ทำให้เป็นเอกสโมสรณาได้สำเร็จจริง(ทวยณะ เวทนายะ เอกสโมสรณา

ภวันติ) ตามที่พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

หรือจะเรียกว่าเอกสโมสธนาที่ว่า เอกัคคตาจิตก็ได้ เพราะเวทนาก็คือจิต หรืออาการของจิตที่เรียกว่าเจตสิกต่างๆ เป็น “นิโรธ” ที่แตกต่างกันกับนิโรธที่ดับเวทนาดับสัญญาไปทั้งหมดจนเป็นภาวะดำ(กิญหะ)มืดไม่รับรู้อะไร อย่างมีนัยสำคัญ เห็นความแตกต่างกันมั๊ย?

แบบพุทธนั้น มีครบทั้งศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ ที่มี “นิโรธ” ของพุทธที่สัมมาทิฏฐิปฏิบัติจะเป็นนิโรธที่มีจักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง มีทวารภายนอกทำงาน(มีตาทำหน้าที่อยู่เป็นต้น) มีชาตुरूทำหน้าที่อยู่เต็ม ๗ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่(มีปัญญา-ญาณ-วิชชา) รู้เห็นอยู่หลุดๆโต้งๆ(ขานโต ปัสสโต วิหริติ) อยู่ในโลกสว่าง(อาโลก) เห็นแจ้ง(สัจฉิ) นิโรธหรือนิพพานนี้จึงเป็นจักขุมาปรีนิพพุโพติ ซึ่งเป็นนิโรธหรือนิพพานที่มีความรู้ยิ่งเห็นจริงของตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายสัมผัสรู้ที่อยู่โหนโทะหลุดๆ มีเหตุปัจจัยทั้งภายนอกและภายในครบพร้อม

การบรรลุลหรรณของพุทธจึงเข้าไปถึงจิตใจถึงขั้นเป็นปรมัตถธรรม เข้าขั้นโพธิปักขิยธรรม อันมีโพชฌงค์ ๗ มรรค ๘ เป็นแกนหลัก และปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อธิธิบาท ๔ เกิดมรรคผลไปตามลำดับสั่งสมลงในจิตเป็นอินทรีย์ ๕ พละ ๕ ได้จริงตามจริง เข้าขั้น “โลกุตรธรรม ๓๗” จึงมี “อาริยบุคคล ๘” และมี “โลกุตรธรรม ๙” ที่แท้จริง

ศีลจึงจะเข้าขั้น ศีลที่เป็นอาริยะ และสมาธิก็เข้า

ชั้น สมาริที่เป็นอาริยะ ปัญญา ก็เข้าชั้นที่เป็นอาริยะ จึงเป็น ไตรสิกขาที่สัมมาทิฎฐิ เพราะมีศีลเป็นอาริยะ-อินทริยสังวร เป็นอาริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอาริยะ-สันโดษเป็นอาริยะ(พระ ไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๕) พิสูจน์ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าเป็น อกาลิกโกแท้ เป็นเอหิภัสสิโก เชิญคนมาดูมาเห็นได้ ยืนยืนอยู่ใน โลก ในสังคมคนยุคนี้

ความเป็นอาริยะของศีลก็ดี ความเป็นอาริยะของ สมาริก็ดี ความเป็นอาริยะของปัญญาก็ดี พระพุทธเจ้าตรัส ความเป็นอาริยะของพระองค์ ด้วยการยืนยันว่า ศีลเป็นอาริยะ แม้อินทริยสังวรก็เป็นอาริยะ สติสัมปชัญญะเป็นอาริยะ สันโดษ เป็นอาริยะ ชัดเจน ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร เว้นสูตร ที่ ๑ เพราะปฏิบัติกำจัดนิวรรณ์ ๕ ได้แล้ว ในขณะที่มีศีล มีการสังวรอินทริย์ ๖ มีสติสัมปชัญญะ และมีความสันโดษ คือ เป็นคนใจพอ ไม่มักมากอีกต่อไป

ซึ่งล้วนปฏิบัติมีทวาร ๖ เป็ดรับวิถียู่พร้อม ไม่ได้ หลับตาเข้าไปอยู่ในภพเลย ไม่ว่าจะอยู่ในที่ใดๆ แม้จะอยู่ใน ที่ที่สงัด เช่น ป่า โคนไม้ ภูเขา ชอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชุก หรือจะอยู่ในที่แจ้ง ลอมฟางหลังบ้าน และแม้จะอยู่ในภวะหนึ่ง คู่บัลลังก์ตั้งกายตรง ดำรงสติเฉพะหน้าอยู่ ก็ตาม ก็ปฏิบัติ ให้จิตใจไม่มีนิวรรณ์ ๕ เหมือนกันกับอยู่ในที่มีสัมผัสเป็น บัจจัย ทำงานอาชีพอยู่ หรือทำการทำงานใดๆ อยู่ พุดอยู่ คิดอยู่ เพราะปฏิบัติศีลสังวรนั้น ผู้นั้นสมบูรณ์ด้วยอาริยศีลชั้นันท์ เป็น ผู้ถึงพร้อมด้วยศีล ...ชื่อว่า เป็นผู้คุ้มครองอินทริย์ทั้งหลาย ...ชื่อ

ว่าเป็นผู้ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ ... ชื่อว่าเป็นผู้สันโดษ คือ ผู้ใจพอ ไม่มักมากแล้ว ผู้มีใจสงบแล้ว เพราะชำระจิตให้บริสุทธิ์จากนิวรณ์ ๕ ได้ จิตใจก็เจริญเป็น “ฌาน” ๑-๒-๓-๔ ไปตามลำดับ

ยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๑ พรหมชาลสูตรนี้แหละ ก็ยิ่งยืนยันชัดแท้ว่า ผู้ปฏิบัติบรรลุ “เจโตสมาธิ” อันเป็นเครื่องตั้งมั่นแห่งจิต แล้วตามระลึกขันธ์ที่เคยอาศัยอยู่ในกาลก่อน (ด้วยการใช้บุพเพนิวาสานุสติญาณนั่นเอง) แล้วหลงมอยู่กับมัจฉาทิฎฐิทั้ง ๖๒ นั่นคือ การหลงอดีต ๑๘ กับหลงอนาคต ๔๔ มีแต่จินตนาการอยู่ในภพ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า นั่นคือ มัจฉาทิฎฐิ ทั้ง ๖๒ แท้ๆ

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “นิพพาน” ต้องเป็นทิฏฐุธรรม หมายความว่า นิพพานต้องเกิดเป็นปัจจุบันนี้เท่านั้น (ปัจจุบันชาติ) นอกเหนือจากปัจจุบัน ไม่มีภาวะของความ เป็นนิพพานในกาละใดๆ ดังนี้ เป็นต้น

อาตมาก็ได้พยายามพากเพียรสาธยาย ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนมา ตั้งแต่แรกๆ การสาธยายของอาตมาก็พูดเอง ยืนยันเอง ว่า อย่างนี้ๆ เป็นธรรมพระพุทธเจ้า ตอนแรกๆ อาตมายังไม่ได้อ่านพระไตรปิฎก ยังไม่รู้เนื้อความจากพระไตรปิฎก ก็สาธยายไปตามประสาที่ตนเองมั่นใจว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ๆ ซึ่งไปขัดแย้งกับการสอนของชาวพุทธกระแสหลัก เมื่อค้านแย้งกันกับสงฆ์หมู่ใหญ่มากขึ้น หนักขึ้นๆ อาตมาบวชได้ ๕ ปี ก็เลยเห็นว่าคงอยู่ร่วมกับ

การประชุมพระสังฆาธิการและพระภิกษุสามเณร ในเขตกรุงเทพมหานคร
เพื่อ “ปกาสนีकरण” ตามมติมหาเถรสมาคม
วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ ณ ทุทรมณฑล

◎ “..อาตมาก็ยอมแพ้ต่ออำนาจที่มาเล่นงานกับอาตมาอย่างไม่เป็นธรรม แต่อาตมาไม่ยอมผิดต่อธรรมวินัยเป็นเด็ดขาด
แม้ทุกวันนี้ อาตมาก็ยังเกาะติดกับธรรมวินัยอย่างเต็มที่..”

สงฆ์หมู่ใหญ่ไม่ได้ อาตมาจึงลาออกมาจากสงฆ์หมู่ใหญ่ เป็นสงฆ์อีกคณะหนึ่ง คือชาวอโศก เป็นนानาสังวาส เรียบร้อย สงฆ์หมู่ใหญ่ก็รับรองว่า อาตมาขอแยกออกมาจากหมู่ใหญ่ เรียบร้อย เรียบร้อยแล้วนะ

ตอนแรกสงฆ์หมู่ใหญ่ก็รับรองเรียบร้อย ที่เราขอแยกออกมา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ ทั้งรับรองต่อหน้าสงฆ์ ๑๘๐ รูป ต่อหน้าเจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล มีทั้งลายลักษณ์อักษร ที่ยืนยันชัดเจน มากมายหลายหลักฐาน

แต่แล้วสงฆ์หมู่ใหญ่เกิดอะไรขึ้นก็ไม่ทราบ กลับล้ากลับคำไปเป็นว่า อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศกยังไม่ได้ลาแยกออกมา ตามที่เราแยกออกมาเป็นนานาสังวาสบ้าง หรือกลับเป็นว่า อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศกจะแยกออกไปอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าจะแยกต้องสึกหาลาเพศออกไปจึงจะได้

แล้วก็เล่นงานอาตมา โดยรวมกันทั้งสงฆ์ธรรมยุต ทั้งมหานิกายร่วมกันตั้งข้อหาอาตมา อธิกรณ์อาตมาทางศาสนา ฟ้องร้องอาตมาต่อศาลทางโลก เล่นงานอาตมาทุกทางทุกท่าเท่าที่จะเอาให้หนักที่สุดได้ จนทำให้ประชาชนคนทั้งหลายเข้าใจว่า อาตมาไม่ใช่ภิกษุสงฆ์ของศาสนาพุทธ ถึงขั้นศาลตัดสินอาตมาว่าผิด ด้วยข้อหาว่า อาตมาไม่สึก เพราะออกกฎหมายกันมาว่า มีอำนาจสั่งอาตมาสึกได้ ด้วยข้อหาที่ไม่มีอำนาจจะให้อาตมาสึกได้เลยตามพระธรรมวินัย แต่ไปออกกฎหมายขึ้นมาใหม่ ที่นอกบัญญัติพระพุทธเจ้า ที่ไม่ใช่พระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

อาตมาก็ยอมแพ้ต่ออำนาจที่ใช้กับอาตมาต่างๆ แต่อาตมาไม่ยอมผิดต่อธรรมวินัยเป็นเด็ดขาด แม้ทุกวันนี้ อาตมาก็ยังเกาะติดธรรมวินัยเต็มที

โดยอาศัยพระไตรปิฎก เป็นเครื่องยืนยันอ้างอิง เมื่ออาตมาได้พบ ได้อ่านพระไตรปิฎก และใช้พระไตรปิฎก เป็นเครื่องยืนยันผิด-ถูกตลอดมา จนถึงทุกวันนี้ เพราะศาสนา พุทธไทยยึดถือพระไตรปิฎก ฉบับเดียวกันนี้ ซึ่งอาตมาก็ เกรงใจทางเถรสมาคม หรือศาสนาพุทธกระแสหลักมาก และ เห็นใจมากด้วย เพราะท่านยึดถือผิดๆตามๆกันมา ซึ่งถึงขั้น สุดยากที่จะแก้แล้ว

และอาตมาก็จำเป็นต้องพูด ต้องอธิบาย ต้อง ประกาศ ต้องยืนยันว่า ความรู้ของพุทธกระแสหลัก ของ เถรสมาคมและของชาวพุทธส่วนใหญ่ นั้นผิด พาปฏิบัติผิด แล้วไปยืนยันกันว่าถูก ซึ่งขัดแย้งกันกับที่อาตมาเชื่อมั่นว่า สัมมาทิฎฐิ แล้วไปว่ากระแสหลักที่มีผู้รู้ครูบาอาจารย์ที่สอน สืบทอดกันมาจากครูบาอาจารย์รุ่นก่อนๆ แล้วยึดถือกันอยู่ แต่อาตมาผู้ไม่มีครูบาอาจารย์ เป็นความรู้ที่อาตมาก็ได้ประกาศ ไปแล้วว่าอาตมารู้มาเอง คือ สยง อภิปัญญา ซึ่งเป็นความรู้ยิ่ง ของตนเองที่มีมาแต่เก่าก่อนชาติก่อนๆ(ปุพพันตะ) เพราะ อาตมาเป็นโพธิสัตว์ที่ได้เรียนรู้ธรรมของพุทธบรรลุปุทธธรรม ที่เป็นอารยธรรมโลกุตระเหล่านี้มาแล้วแต่ปางบรรพ์

มันก็เลยเหมือนหนูจะไปแสดงพลังอวดเตชอวด ตักดาแข่งราชสีห์ อะไรอย่างนั้น ก็ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ

ที่อาตมาจะต้องตำหนิความผิด ยกย่องความถูก นิคคัณเห
 นิคคหารหัง ปัคคัณเห ปัคคหารหัง ก็ขอใช้สำนวนว่า อาตมา
 จะต้องตำหนิแล้ว ตำหนิอีก เพื่อยืนยันความจริง ชี้ความถูก
 ให้ชัด ดูให้ดี ๆ ดูให้ถูก ๆ ในความถูกที่แท้จริง ซึ่งก็คือ ดูถูก
 แล้ว ดูถูกอีก หมายความว่า ช่มผู้ผิดแล้ว ช่มผู้ผิดอีก เพื่อให้
 รู้แจ้งรู้จริงความถูก ให้ได้ ให้ดูความถูกอันนี้ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไม่ใช่
 อันนั้น ๆ ๆ ๆ ๆ ที่คุณทำอยู่นั้นผิด ไอ้ที่เป็นอยู่ ทำอยู่นั้น รู้อยู่
 นั้น มันผิดนะ! ดูให้ถูก ดูถูก ๆ

การกระหน่ำยำซ้ำช่มผู้ผิด ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แรงเข้า
 แรงเข้า ฉะนั้นเอง จึงเป็นการดูถูก ดูหมิ่น ดูแคลน นี่คือ ความ
 จำนนที่อาตมาต้องทำ ก็ทำให้ผู้ถูกดูถูก ดูหมิ่น ดูแคลน
 ไม่ชอบใจ ก็ต้องขออภัย อาตมาไม่ประสงค์จะทำเลย ลักษณะ
 ช่มกัน ที่ทำนั้น ความประสงค์แท้คือช่วยยกขึ้นจากความผิด
 มาสู่ความถูก ไม่ใช่ดูหมิ่น ดูแคลน เหยียดหยามแต่อย่างใด
 แต่อาตมาก็เลี้ยงสังฆกรรมไม่ได้ ก็จำนนต่อสังฆกรรม
 ต้องยืนยันตามสังฆกรรม

เพราะพุทธกระแสหลัก ชาวพุทธส่วนใหญ่ เกือบ
 หมดทั้งสิ้นกระมัง ไม่เหลืออารยธรรม หรือไม่เหลือโลกุตระธรรม
 อันเป็นแก่นสารสาระของศาสนาพุทธกันเลย

ล้วนปฏิบัตินอกขอบเขตบุญของพุทธ ทำบุญไม่
 ได้บุญ ทำบุญได้บาปกันทั้งนั้น ซ้ำร้ายเป็นเทวนิยม เป็น
 เตรีจฉานวิชา สาธยายตรีจฉานคาถากันเกลื่อนกล่น ใน
 ชาวพุทธแท้ ๆ แต่งมงายไปกับไสยศาสตร์ ขายหน้าศาสนา

พุทธจริง ๆ

อาตมาจึงกลายเป็นคนปากจัด ทุกวันนี้ว่าเขาสารพัดตำหนิเขาไปหมด ทุกวัน ๆ อาตมาก็ไม่รู้จะอย่างไร เพราะศาสนาพุทธมันเสื่อมหนักจริง ๆ อาตมาก็ต้องนึกค้นหา ชมแล้วชมอีก ไม่มีหยุด ตามที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสั่งสอนไว้ ด้านชมด้านตำหนิ หรือด้านลดละทำลายอาตมาก็ต้องทำเต็มที่ และด้านยกปัดค้นหา ด้านเชิดชู หรือด้านสร้างเสริม อาตมาก็สั่งสอนสร้างสรรกันเต็มที่ ไม่มีหยุดเช่นกัน

ทำงานหนักมาถึงทุกวันนี้ การตำหนิ หรือติเพื่อก่อของอาตมาก็เกิดผลทำให้ชาวพุทธ ได้รู้แจ้งความจริงขึ้นมา อาตมาว่าน่าพอใจ ทำให้ผู้พอมิปัญญาสำเหนียกรู้ หรือเกิดปัญญา ถึงขั้นเปลี่ยนแปลงทิฏฐิมา มีสัมมาทิฏฐิกันมากขึ้น ๆ สัมมาปฏิบัติกันมากขึ้น แม้ถึงขั้นสัมมาปฏิเวธ บรรลุอารยธรรมความเป็นพุทธก็เกิด ก็มีจริง จนกระทั่งเกิด “พุทธบริษัท ๔” ครบ มีอุบาสก อุบาสิกา มีนักบวชชาย นักบวชหญิง

แต่ก่อนนี้ มีกันแค่เป็นพุทธศาสนิกชน คือ เป็นชาวพุทธแต่ในนามเท่านั้น เนื้อแท้ยังไกลความเป็นพุทธอย่างดีก็เป็นได้แค่ พุทธมามกะ คือ ขอเข้าถึงศาสนาพุทธ มาศึกษาพากเพียรฝึกฝน แต่ก็ไม่บรรลุสัมมาปฏิเวธ ซ้ำมิหนำบรรลุมิจฉาผล แล้วหลงว่าเป็นสัมมาผล พากันหลงเลอะไปกันใหญ่ บำเรอกันเป็นครูเป็นอาจารย์ที่พากันออกขอบเขตพุทธ ออกนอกกริธา แต่หลงว่าตนเป็นพุทธ ไปกันใหญ่

บุชาเคารพอาจารย์ที่พระพุทธรเจ้าท่านตรัสไว้ชัดยิ่งกว่าชัดว่า เป็นความเสื่อม ๔ ประการ เพราะนักบวชไม่ได้บรรลุวิชชา ๘ จรณะ ๑๕ ตามที่มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓-๑๖๖ อัมพัญจสูตร อย่างน่าสงสาร สังเวชใจ

ส่วนความพยายามของอาตมาก็ปิดคัณหาคติ ส่งเสริม เชิดชู หรือด้านสร้างด้านสรร อาตมาก็ทำมาเต็มที่ ก็เกิดผลมีพุทธบริษัท ๔ สำเร็จ มีอุบาสก-อุบาสิกา-นักบวช ชาย-นักบวชหญิง ที่เป็นพุทธบริษัทจริงๆ นั่นคือ มีผู้มีศีล-มีสมาธิ-มีปัญญา-มีวิมุตติ-มีวิมุตติญาณทัสสนะ อันเป็นอาริยะกันจริงๆ เป็นโลกุตระกันแท้ๆ

ไม่ใช่แค่เป็นพุทธมามกะเท่านั้น นั่นคือ เป็นผู้ ขวนขวายพากเพียรมีศีล-มีสมาธิ-มีปัญญา-มีวิมุตติ-มี วิมุตติญาณทัสสนะ แต่เป็นมิจฉาศีล-มิจฉาสมาธิ-มิจฉา ปัญญา-มิจฉาวิมุตติ-มิจฉาวิมุตติญาณทัสสนะกันเท่านั้น

๔๕ ปีผ่านมา มีปรากฏการณ์ดังกล่าวมาแล้วนั้น มี ตัวตนบุคคลยืนยันได้ แม้ถึงขั้นบุคคลในปัจจุบันนี้สามารถเข้า ถึงความเป็นอรหันต์ ดังที่ได้ยืนยันกันมาแล้ว

แม้แต่ภูมิอรหัตผลหรืออาสวะบางอย่างสิ้นไปก็มี บุคคลสามารถปฏิบัติ และทำให้ผลปรากฏในตนได้ปัจจุบันชาติ นี้จริง ในหมู่ชนชาวอโศกก็เป็นได้จริง มีได้จริง

๓) กระทั่งเกิดสังคมชาวอโศก ที่เป็นพุทธบริษัท ๔ แท้จริง มิใช่แค่พุทธมามกะ หรือแค่พุทธศาสนิกชนเท่านั้น

แต่เป็นปรากฏการณ์ที่เชื่อว่าวัฏกรรมของโลก
ยุคนี้ คือ เกิดคุณสมบัติของสังคมคนที่เป็นอยู่กันไต่ถึงชั้น
สาธารณโภคีของพระพุทธเจ้า ที่ยิ่งกว่าคุณสมบัติของสังคมคน
ที่ โทมัส มอร์ จินตนาการขึ้นชื่อว่ายูโทเปีย นั้นเสียอีก

ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มากเลย สาธารณโภคี มัน
เป็นเรื่องอจินไตย เป็นเรื่องที่คุณคิดไม่ถึง คิดไม่ออกได้หรอก พวก
คุณว่าเป็นจริงได้ไหม

พวกเราก็อยู่ในสาธารณโภคีกันจริงๆ คือมีส่วนกลาง
เป็นสาธารณะ จะกินจะใช้อะไรก็รวมกันกับกองกลาง ซึ่งโลก
ยุคนี้เป็นโลกใกล้กลียุค ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้นะ ในยุคที่ไม่ถึง
ขนาดนี้ น่าจะทำได้ก่อน แต่มันไม่มีคนพาทำ มันไม่มีใคร
สามารถที่จะอธิบายให้คนอื่นเห็นจริงแล้วก็รู้อย่างนี้ดีเหมือน
พวกคุณ อาตมาอธิบายจนเข้าใจเห็นจริง พวกคุณก็เห็นว่าดี
กันก็เอาชีวิตมาทิ้งทางนี้เลย จนกระทั่งก็พากันไปหลายคน
แล้ว หลายคนก็บอกว่าอันนี้แหละอยู่ทางนี้แหละให้ทางนี้เขา
ไปเลย สบาย ซึ่งก็เป็นเรื่องจริงใจจริงๆ เลย

เป็นเรื่องที่พิสูจน์ยืนยันกันในโลกซึ่งคนยังไม่กระดิก
หูในเรื่องสาธารณโภคี คนที่มีปฏิภาณปัญญาฟังเพราะรู้เข้าใจ
คืออะไร แต่ก็คิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ เพราะมันยิ่งกว่ายูโทเปีย
เป็นเรื่องจริงใจทางจิตวิญญาณ ตามความหมายของเขา คือ
เอาคนมารวมกันกินใช้ส่วนกลาง เขาก็พยายามกันที่จะทำ มี
หลายกลุ่มในโลก แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ไปไม่ได้ยืนยาวเท่าไร
ก็อ่อนแรงสลายไป

แต่อาตมาพาทำสำเร็จมา ๔๐ กว่าปีแล้ว แล้วก็จะทำต่อไป ยูโทเปียยังไม่เป็นผลสำเร็จ ยังเป็นความคิดของ โทมัส มอร์ เฉยๆ แต่ยังไม่มีการเอามาอธิบายพิสูจน์ยืนยันอะไรกัน จนกระทั่งมีคนเห็นด้วยและมาปฏิบัติเหมือนกับคอมมิวนิสต์ ที่เอามาปฏิบัติจนสำเร็จ แต่ ยูโทเปีย อันนี้ สูงส่งกว่าคอมมิวนิสต์ มันเป็นส่วนรวมที่เป็นไปด้วยจิตวิญญาณ คอมมิวนิสต์ยังมีกฎระเบียบกฎหมายบังคับอีกเยอะ แต่สาธารณโภคีไม่ได้บังคับ เป็นการสมัครใจเข้ามาเป็นสมาชิกของสาธารณโภคีเอง เป็นอิสระเสรีภาพ สาธารณโภคีจึงเป็นสุดยอดของประชาธิปไตยด้วย

ซึ่งในยุคนี้พิสูจน์ได้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่มันก็เป็นไปได้แล้ว และเป็นกลุ่มเป็นแก๊งเป็นก้อนหยั่งราก ทุกอย่างก็ต้องเสื่อมต้องสูญ แต่อันนี้มันจะไม่สูญไปง่ายๆ หรือ มันจะอยู่ไปอีกร้อยปีหลายร้อยปี ห้าร้อยปี ทุกวันนี้เจริญกว่านี้ มีคนเข้าใจยินดีเห็นด้วยมีจำนวนประมาณอย่างนี้ ต่อไปคนจะมาเพิ่มขึ้น จะมีอัตราการก้าวหน้าไปได้เรื่อยๆ จนถึงห้าร้อยปี

๔) ปราบกฏการณ์ สังคม เศรษฐกิจ การเมือง ที่อาตมาพาชาวอโศกมาจนนี่เป็นการช่วยเศรษฐกิจขั้นหนึ่งเลย แต่นักเศรษฐกิจส่วนใหญ่จะพาคนไปรวย อาตมาว่า จ้างคุณก็แก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่ตก แต่อตมาแก้ปัญหาเศรษฐกิจตกแล้ว สำเร็จแล้วสบายแล้ว แก้ปัญหาเศรษฐกิจได้เรียบร้อยแล้ว เพราะอะไร เพราะมาเป็นคนจนที่มีแบบ เป็นคนจนที่

สำเร็จ เป็นคนจนที่ลงตัวแล้ว จนอย่างไร จนอย่างมีปัญญา รู้ว่าความจนนี้เป็นความประเสริฐ ความจนไม่ใช่ความตกต่ำ ความจนไม่ใช่ความเสื่อม ความจนไม่ใช่ความโง่ คนที่จะเอาแต่รวยๆ นั้นต่างหากโง่

เพราะคนที่เอาแต่รวยๆ หาทงเอาเปรียบแล้วก็ได้เปรียบสังคมอยู่เรื่อย ให้ใช้ปัญญาชนิดหนึ่ง คนที่มีชีวิตอยู่ในสังคมมีแต่เอาเปรียบ หาทงเพื่อได้เปรียบ แล้วก็ได้เปรียบ ไม่มีที่สิ้นสุดเขาเป็นคนดีหรือคนชั่ว ...ชั่ว

เอาตมาว่าไปถามโลกให้เขาคิดดีๆ เขาก็ตอบได้นะ คนที่ไม่เอาเปรียบเขาแต่เป็นคนมาเสียสละให้แก่โลกให้แก่คนอื่น ทั้งๆ ที่เรามีสิทธิ์ที่จะเอาเปรียบ มีสิทธิ์ที่จะได้เปรียบ มีความรู้ความสามารถ มีความขยันมากกว่าเขา เราก็ขยันอยู่อย่างนี้แล้วทำอย่างมีความสามารถมีความรู้ทำอย่างนี้ แต่เราเอาไว้น้อยๆ เรียกว่าจนไม่สะสมไว้มาก(อปจยะ) มีพอกินพอใช้อุดมสมบูรณ์ ไม่ขาดแคลนไม่ทรมาณตน เหลือก็สะพัดให้คนอื่น ชายก็ขายให้ถูก ถ้าหากขายไม่ได้ก็แจกเลย เราทำอย่างนี้จริงๆ นี่แหละคือคนที่แก้ปัญหาให้แก่สังคมด้านเศรษฐกิจจบแล้ว คนที่เศรษฐกิจดีการเมืองก็จะดี บริหารง่าย ไม่ได้เป็นภาระของผู้บริหาร ไม่ก่อโทษภัยให้แก่สังคม การเมืองก็สงบ สังคมก็อยู่อย่างอบอุ่นผาสุก สุขสำราญเบิกบานใจ มั่นดีหมดเลย เมืองไทยผู้บริหารน่าจะฟังเอาตมาบ้าง เพราะว่าไม่ได้มุ่งหวังที่จะได้ลาภ ยศ สรรเสริญโลกียสุขใดๆ มาเป็นสิ่งที่ตอบแทน

คนที่ทำเศรษฐกิจจัดการเมืองก็ดีสังคมก็ดีเหมือนอย่างชาวโศกทำเศรษฐกิจดี การบริหารเราก็ดี เพราะมันสามารถอ่านจิตที่รู้ตัวการร้าย ตัวการที่เห็นแก่ตัว ตัวการที่ยังไม่รู้จักกิเลส แล้วก็กำจัดกิเลสให้ออกจริง พวกเรากำจัดกิเลสออกได้จริงๆ เป็นคนจริง คนไม่รู้หรือกว่าพวกเราเป็นอาริยะกันเยอะ พวกเราจึงเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนสงบใช้ได้ ทำให้เกิดเสนาสนะสัปปายะ บุคคลสัปปายะ อาหารสัปปายะ และธรรมะสัปปายะ จริงๆ สัปปายะแปลว่าสบายในภาษาไทยนั่นเอง เป็นความเจริญ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มีคุณค่า สัปปายะนั้นเป็นความเจริญความสบายความสงบสุขทุกอย่าง

การทำกรรมกิริยาทำงานการ มันจึงเป็นงานการที่มีโชค แต่ทางโลกเขาเป็นงานการที่มีเคราะห์ทั้งนั้น เพราะทำแล้วมันไปเป็นความโลภ ทำแล้วมันไปได้กำไรมาก ทำแล้วมันจะเอาเปรียบ ทำแล้วมันยังเป็นโลภอีก ทำแล้วก็ได้ลาภยศสรรเสริญอยู่ หรือทำแล้วก็ต้องได้สิ่งแลกเปลี่ยนกลับมา แล้วคุณก็เอามาสะสม คุณก็เอามายินดี มีสาเปกโขหวังสิ่งตอบแทนต่างๆ นานา

คุณทานแรงงานความรู้ จ่ายแรงงานความรู้แล้ว คุณก็ได้รับ ลาภบ้าง ยศบ้าง สรรเสริญบ้าง สุขบ้าง คุณก็ 'ไม่รู้เท่าทันอาการ' ได้ลาภก็สุข ได้ยศก็สุข ได้สรรเสริญก็สุขจริงๆ แล้วมันเป็นทุกข์ คุณก็ยังบอกว่ามันเป็นสุข มันเป็นวิปลาซข์อหนึ่ง มันเป็นทุกข์ในการทำงาน อาหารปริเยฎฐิทุกข์ อาหารแปลว่าเครื่องอาศัย คนต้องแสวงหาการงานเป็นเครื่อง

อาศัย

คนที่ตื่นมาแล้วไม่แสวงหาการทำงาน คนนั้นไม่ใช่คน ยังเป็นเดรัจฉาน มีแต่จะกิน เมื่อไหร่จะไปหาอะไรกิน แกวนั้น ไม่มีงาน เดรัจฉานไม่มีงานไม่ทำงาน มันมีแต่กินไปหาอะไร ไปหากิน แต่คนจะหากินต้องทำงาน

เพราะยังทุกวันนี้ คุณจะไม่ทำงานแล้วคุณจะไปกินไม่ได้หรอก ทุกวันนี้มันจอบหมดเลย พื้นที่ดิน ของเราทำงานบนพื้นที่ดินนี้ก็ของเจ้าของ ที่จับจอบไว้หมด ไม่จันต้องไปรับจ้างเจ้าของที่ดินนั้น มันเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นอยู่ในโลกนี้เป็นโลกสมมุติหมดเลยเป็นโลกที่มีตัวกูของกู คนที่ไม่มีตัวกูของกู ก็ต้องรับจ้าง

อย่างพวกเราไม่ต้องไปรับจ้าง ทำงานฟรี มันซับซ้อน สุดยอดการทำงานฟรี ไม่เอา ลากแลกลาก-ลาเกน ลากันนิชิติงสนดา ก็สุดยอดแล้ว เป็นเรื่องสูงสุด การเอาลากแลกลากนั้นยังเป็นมิจฉาชีพข้อที่ ๕ ของพระพุทธเจ้า

แต่ผู้ทำงานอย่างไม่เอาสิ่งแลกเปลี่ยน ทำงานฟรีก็ทำได้ ยืนยันได้ และทำงานอย่างสบาย ไม่ได้เดือดร้อนวุ่นวาย มีอยู่มีกิน แม้ไม่เอารายได้ก็มีอยู่มีกิน ไม่ได้งอมืองอเท้า สร้างสรรให้เหลือใช้ แล้วเอาไปแจกจ่าย เป็นการพิสูจน์ความจริงในระดับเศรษฐศาสตร์สุดยอดว่าให้มาเป็นคนจน

การจะพัฒนาเศรษฐกิจแก้ปัญหาเศรษฐกิจ การจะแก้ปัญหาด้วยการพาให้คนมารวยกันทั้งประเทศนี้ พุดสิ่งที่ไม่จริง ขนาดทำให้มาจนทั้งประเทศยังไม่ได้เลย จนนั้นทำงาน

จะตายยังพาให้จนทั้งประเทศไม่ได้ จะพาไปรวยทั้งประเทศ
จะไปหอบเอาเงินที่ไหนมาให้คนรวยทั้งประเทศ พุดแล้วเป็น
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธมีพระเจ้าแผ่นดินเป็น
โพธิสัตว์ ท่านตรัสชัดว่า ให้มาขาดทุนให้มาเป็นแบบคนจน
มันน่าจะเป็นตัวอย่างของโลกเลยนะประเทศไทย ถ้ามาถาม
ผู้บริหารเศรษฐกิจของประเทศ ก็บอกว่าเราพาให้ประเทศจน
เท่าเสียไม่มีเลยนะ เชื้อใหม่ ในหลวงท่านตรัส เท่ามากเลยนะ

แต่ถ้ามีผู้ที่มองเห็นความสุดยอดนี้ ซึ่งอาดตามอง
เห็นความสุดยอดของในหลวง คนถามก็ไม่ใช่คนธรรมดาเป็น
รัฐมนตรีเกาหลี่ มีเพื่อนที่เป็นประธานาธิบดีฝากมาถาม ว่าจะ
บริหารเศรษฐกิจแบบไหนดี ในหลวงท่านก็ตรัสว่าบริหารแบบ
คนจน ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา สุดท้ายว่า เราเสีย
คือเราได้

จบอย่างนี้ อาตมาว่า รัฐมนตรีเกาหลี่คงเกาหัว
ขอภัย ไม่ได้หิมนพระบรมเดชาณุภาพ เขาคงนึกอยู่ในใจว่า
ในหลวงพุดอะไรมันเป็นไปได้อย่างไร เพราะคนเราจะคิดได้
อย่างไร การบริหารเศรษฐกิจให้พาคคนมาจน เขาจะคิดออก
หรือ พาคคนมาขาดทุน แล้วให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่
ขาดทุนแก่ผู้อื่นได้ นี่คือเศรษฐกิจสุดยอด อย่างเช่นชาวอโศก
ขาดทุนให้แก่คนอื่นได้แล้วเราอยู่ได้ ไม่ใช่พุดเพื่อจ้อ ลอยลม
เป็นไปได้

แต่เราเป็นได้ เป็นอย่างสุขสำราญ เพราะเราไม่ได้
เบียดเบียนใคร เราเป็นไปได้เรามีแรงงานมีความรู้ กินน้อยใช้

น้อยไม่ถูกหลอก ที่จะต้องให้ไปซื้อกินใช้เลอะเทอะ ไปกินสิ่ง
 ฟุ่มเฟือยที่เขาเรียกว่าอร่อยหรูหราเท่า เรากินเท่านี้ก็ได้อาหาร
 ได้สารอาหารไปเลี้ยงร่างกายแล้ว ถูกต้องตามโภชนาการ
 ไม่ต้องถูกหลอกเลย อย่างนี้ต่างหากคือคนเจริญ คนมีปัญญา
 จริงๆ ไม่ต้องตกอยู่ใต้อำนาจของคนที่มาหลอกเราเลย ไป
 เหลื่อมตามแฟชั่นเขาก็ถูกหลอกหมด อย่างนี้ต่างหากคือสุดยอด
 คน แล้วก็เป็คนที่ช่วยเศรษฐกิจประเทศชาติ

พวกเราช่วยเศรษฐกิจประเทศ ไม่ไปถูกหลอก
 แม้แต่ต่างประเทศจะหลอกในประเทศจะหลอกเราก็ไม่ถูก
 หลอก เรารู้จักสาระ แน่نونคนเราก็ต้องกิน เรื่องกินเรื่องใช้
 ที่ฟุ่มเฟือย พวกเรามีประโยชน์สูงสุด มัชยสถ์ ไม่
 เปลืองผลาญนี่คือเศรษฐกิจสุดยอด

๕) นำอารยธรรม ที่เป็นโลกุตรระชนลึกล้ำถึง
 ปรมัตถธรรม มาสาธยายได้อย่างสว่างกว้าง และสามารถรับรู้
 กันได้ อย่างไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งธรรมะพระพุทธเจ้าั้นเมื่อ
 เข้าใจและเอาไปปฏิบัติได้แล้ว จะเป็นคนอารยยะ เป็นคน
 ประเสริฐ เป็นคนเจริญ ประเสริฐจริง ๆ ไม่ใช่ประเสริฐกึ่ง ๆ
 ประเสริฐถึงขั้นโลกุตระ ไม่ใช่ประเสริฐแค่ขั้นโลกียะ โลกียะ
 ก็ได้คุณธรรมทางโลกียะเต็มเหมือนกัน ศาสนาทางโลกียะทาง
 เทวนิยมสอนความดีความชั่ว ศาสนาพุทธก็สอนเป็นสมมติสัจจะ
 สอนเหมือนกัน ดืออย่างไรดีเหมือนกัน สมมุติอย่างไรก็สมมุติ
 เหมือนกัน ไปอเมริกาเขาบอกว่าอย่างนี้ก็ต้องปรับไปตาม

เขา เพราะรู้สมมุติตามโลกไม่ได้ขวางโลก อยู่ตามโลก โลก เขาว่าอย่างไรเราก็เป็นไปตามที่เขายึดถือ เขาว่าอย่างนี้ผิด อย่างนี้ถูกเราก็ทำในสิ่งที่ถูก เขาว่าอย่างนี้ดีเราก็ทำดีอย่างที่ เขาว่า เขาว่าอย่างนี้ชั่วเราก็ไม่ทำ ทำด้วยตามเขา ไม่มีตัวตน แต่เพราะ“ปรหมัตถสัจจะ”นี้สิ เทวนิยมไม่มี ไม่ได้สอนทฤษฎี นี้ เป็นการเรียนรู้ จิต เจตสิก รูป นิพพาน แล้วก็จัดการกับ กิเลสในจิตจริง ๆ กิเลสออกหมด หมดจนไม่เหลืออัตตาตัวตน ไม่เหลือความยึดตัวยึดตน แต่เป็นผู้ที่มีปัญญา มีปัญญาเต็ม ปัญญาไม่ใช่เงโก ไม่ใช่ความเฉลียวฉลาดแบบโลกียะ โลภียะ มีแต่ความฉลาดเฉโก ภาษาบาลี แต่เขาไม่ยอมใช้แล้ว เขา รู้ว่าปัญญาทำความฉลาดดีกว่า เขาก็เลยเอาแต่ปัญญาไป เรียก แต่เขาไม่มีความฉลาดที่มันคือปัญญา เขาได้แต่ฉลาด เฉโก

ฉลาดปัญญากับฉลาดเฉโก ต่างกันที่**ฉลาดเฉโก** **ไม่รู้จักกิเลส** ไม่มีความรู้ที่จะไปชำแรกจิต เจตสิก รูป นิพพาน แล้วแยกเวทนาในเวทนาตรง เวทนาที่เป็นโลกียะ เรียกว่า “เคหสิตเวทนา” แล้วก็แยกกิเลสได้ เช่น แยกกาย ขณะนี้เรากระทบสัมผัส เกิดเวทนามก็แยกเวทนาได้ ๑ เป็น เวทนาแท้ รู้ความจริงตามความเป็นจริง แต่ยังมีอารมณ์หรือ มีเวทนาซ้อนแฝง คือ ยังมีกามเข้าไปร่วม ปรุงแต่งอยู่กับ เวทนา กลายเป็นความชอบความชัง กลายเป็นรักหรือไม่รัก กลายเป็นความโลภ เป็นโกรธเป็นหลง ก็แยกตัวนี้ออกมาได้ แล้วก็เรียนรู้ตัวนี้ให้จริงว่าแม้แต่ชีวิตที่เรามีอยู่นี้มันก็ไม่มีตัว

อึดตาแก้หрок มันเป็นตัวปลอมมาหลอกเรา ความไม่มีตัวตนนี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่มีจิตวิญญาณ จิตวิญญาณมีแต่ตัวตนที่แท้จริงไม่ใช่ตัวตน ในขณะที่เราเป็นๆ อยู่เรามีรูปร่างนามขันธ์ ๕

ฟังดีๆ นะละเอียดลึกซึ้ง

เรามี “รูปร่างนามขันธ์ ๕” เรามีตัวตน แต่ที่ไม่ใช่ตัวตนจริงๆ ที่บอกว่าอึดตา แล้วไม่เที่ยง ไม่เที่ยงเลย ไม่นานหрок อยู่กับเราไม่นานหрок เปลี่ยนไปเร็วในทุกขณะ คือ กิเลส คือตัณหา อุปาทาน ตัวนั้นแหละคือตัวอหิงจ เป็นเหตุแห่งทุกข์ ตัวนี้แหละตัว “รูปร่างนามขันธ์ ๕”

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณตัวแท้ๆ มันไม่ได้พาให้เกิดความทุกข์ความสุขอะไรหрок มันก็ไม่เที่ยงคือมันก็เป็นทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ ต้องเกิดขึ้นตั้งอยู่เสื่อมไป เกิดแล้วก็ตาย อีกอย่างหนึ่ง แต่เรื่องนามธรรมนั้นแหละตัวนั้นแหละต้องเรียนรู้ ตัวนั้นตัวอาการที่จิต

กว่าคุณจะแยกได้ชัดๆ อย่างที่อาตมาพูดนั้น ไม่ง่าย ยิ่งไปนั่งฝึกปฏิบัติหลับตา สะกดจิตเข้าไปให้มันเป็นก้อนแห่งแน่นตึงเข้าไปใหญ่เลย แข็งทื่อ มันหมดทางที่จะได้ธรรมะพระพุทธรเจ้าเลย สุดสงสาร ยิ่งกว่าสุดสาคร River of No Return สาคร น้ำไหลไปไม่มีหวนกลับ เลย No Return เลย นำสงสาร ไปหวังๆ บ่เหลียวหลังเอ็นซัง

อาตมาพูดซ้ำพูดว่าเตือนให้มีสติ นั่งหลับตาไม่ใช่ของศาสนาพุทธ ไม่มีอธิษฐานกปฏิปทา ๓ ไม่มีจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ไม่มีพุทธรคุณ มันออกนอกพุทธรคุณไปหา เตียรถีย์

คุณ เป็นศาสนาเตยรถียการนั่งหลับตา เอาพยัญชนะบาลี มาประกอบให้ฟัง เข้าไปยึดถือกันตั้งนานจนเตยวนี้ไปเป็น อาจารย์ใหญ่เพราะว่านั่งหลับตาต่างๆ นานา ดีไม่ได้เขาว่า ได้เป็นอรหันต์นั่นแหละ ที่จริงแล้วเป็นอรหันต์เก๊ๆ หลอกกัน นั่งหลับตาไม่มีทางได้เป็นพระอรหันต์ จึงมีแต่อรหันต์เก๊ แต่ เขาก็เชื่อถือว่าเป็นพระอรหันต์ ยกย่องกัน เชิดชูสรรเสริญ สร้างสรรค์ ทำอนุสาวรีย์ให้พระอรหันต์ ทำทำเนียบ ทำ หนังสือบันทึก ออกไปป่าเขาถ้ำออกไปนั่งหลับตาไปสูกับเสือ สิงห์กระทิงแรด เข้ามาเป็นนักปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานพระ ชุดงค์อะไรก็แล้วแต่ โอ้โฮ เลอะเทอะไปกันใหญ่ มันหลงผิด หลงทาง แล้วก็อธิบายกัน ถ้าไม่มีอาตมาเข้ามาขวางไว้ เขาก็จะไปหลงผิดอย่างนี้ไปอีกนาน ๒,๕๐๐ กว่าปีผ่านไป อาตมาก็เกิดมาทำงานเพื่อจะเอาศาสนาพุทธคืน ดึงเอาพุทธธรรม กลับ ไม่เช่นนั้นไม่ได้เป็นคนของพระพุทธเจ้า กลายเป็นคน ของเตยรถียไป

ศาสนาพุทธนี้สอนให้คนมีความรู้ มีจิตวิญญานที่เป็น วสวัตติโก เป็นผู้มีจิตวิญญานที่ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจ ได้ ก็สามารถที่จะเอาตัวเหตุที่มันทำให้จิตของเราอ่อนแอ ตก อยู่ในอำนาจของมันคือกิเลสออกให้หมด เมื่อเอากิเลสออก หมด หรือ เอากิเลสลดลงไปได้เราก็จะมีอำนาจเป็นตัวเอง เป็นตัวเรา เป็นจิตที่มีพลังงาน เป็นจิตที่อิสระเสรีภาพ ปัญญา ก็จะแจ่มใส รู้จักความจริงตามความเป็นจริง เป็นปัญญาที่ไม่ ถูกหลอก ไม่ถูกกิเลสครอบงำหลอกไปเป็นโลกีย์ เป็นตัวเอง ที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง เป็นอรหันต์ขึ้นไป เป็นผู้มีดวงตาบริบูรณ์

ไม่มีอะไรพราง ลวง โลกหลอกไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะไม่ตก
อยู่ใต้อำนาจโลกหลอกเด็ดขาด แล้วก็มาช่วยมนุษยโลก

คนที่ปฏิบัติธรรมพระพุทธรเจ้าแล้ว จะเป็นคนที่
อิสระเสรี แล้วก็เป็นคนดี เรียกภาษาง่าย ๆ ตื่น ๆ ว่าเป็นคนดี
แล้วก็จะรู้จักการทำงานที่ควรทำ ไม่ไปทำมิจฉกัมมันตะ งาน
การที่ไม่ได้เรื่องไม่ประกอบอาชีพมิจฉาชีพ พุดก็ไม่พุดไป
ตามที่เขาพุดกัน พุดในมิจฉา ๔ ไปพุดโกหก ส่อเสียด หยาบ-
คาย เพื่อจ้อ พุดแต่ดี ๆ อาตมาไม่พุดหยาบคาย เพื่อจ้อ
พุดแต่สาระ ไม่พุดส่อเสียด ส่อเสียดพุดอย่างไร คือพุดให้
คนนี้อย่างนี้ ให้ทะเลาะเบาะแว้งกัน ให้ไม่เป็นสุขสงบ ทำให้
คนเกิดไม่โกรธก็หลงกัน ไม่โกรธ ก็ไปโลก แก่กันและกัน

อย่างผู้หญิงกับผู้ชาย โลกทางเพศ โลกแก่กันและ
กัน อยากได้กันและกัน ฟังรู้เรื่องใหม่ อยากได้กามแก่
กันและกัน อย่างนี้เป็นต้น นี่เห็นไหม ใช้ภาษาสื่อ จะรู้เรื่อง
ความหมายไม่ได้ผิดเพี้ยนถูกต้องลึกซึ้งดีด้วย เขาโลกแก่กัน
และกัน เรียกอีกภาษาว่า เขาราคะแก่กันและกัน

ที่นี่ ผู้ที่ศึกษาธรรมะพระพุทธรเจ้าศึกษาลตกิเลสตัว
ปลอมตัวเก้ ตัวที่เปลี่ยนให้เรามีจิตที่ไม่อิสระ ไม่ฉลาดเต็มที่
ก็จะเป็นคนที่ไม่ดี เป็นคนที่ถูกกิเลสครอบงำน้อยหนึ่ง เช่น
ผู้ที่ยังไม่บรรลอรหันต์ เป็นอรหัตมรรค ก็ยังถูกกิเลสครอบงำ
เหลือเล็กน้อยก็ตาม ยิ่งถูกกิเลสครอบงำเยอะกว่าเป็น
อนาคามี ก็เป็นคนที่ไม่ดีตามนั้น ก็จะเป็นคนที่ยังมีมิจฉาชีพ
มิจฉากัมมันตะ มิจฉาวาจา มิจฉาสังกัปปะอยู่ ตามที่ตนเองมี

กิเลส ที่เหลือที่มันยังมีฤทธิ์อยู่ในจิตเรา ก็จะเป็นคนทำงาน ทำกรรม การงานเลี้ยงชีพ เรียกว่าอาชีพะ การงานทุกอย่าง เรียกว่ากัมมันตะ การงานทางวาจาเรียกว่า วาจา มันก็ถูก กิเลสทำ เพราะฉะนั้นกรรมที่ออกไปเป็นกรรมที่ไม่บริสุทธิ์ เพราะมันมีความคิด สังกัปปะถูกกามครอบงำ ถูกพยาบาท ครอบงำ หรือวิหิงสาครอบงำ ส่วนที่เหลือก็ไม่ตรง จนกว่าจะเป็นพระอรหันต์ชื่อว่าผู้ที่ล้างกิเลสหมดอาสวะสิ้น จึงจะเป็น ผู้ที่ทำการมกิริยาทุกอย่าง ทั้งทางจิต พุท ทำการงานทุกอย่าง จนกระทั่งถึงมีอาชีพเลี้ยงตนได้อย่างสบาย เพราะไม่มีวิบาก ใดๆ อีกต่อไป บุญก็ไม่มีเมื่อเป็นอรหันต์แล้ว ไม่มีบาปไม่มีบุญ อรหันต์จึงเป็นผู้หมดบุญ หมดบาป ปุญญาปายปริกขีโณ เป็นผู้ที่ยังสิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว

อาตมาว่าอาตมาเอาธรรมะพุทธเจ้าที่สัมมาทิฏฐิ มาให้เกิดสัมมาปฏิบัติ แล้วเกิดสัมมาปฏิบัติ เมื่อเกิดสัมมาปฏิบัติแล้วจึงเกิด เป็นมนุษย์อาริยะ เป็นมนุษย์โลกุตระ จึง มีพฤติกรรมมีกรรมเป็นการงานทำอาชีพต่างๆ กัมมันตะ พุทจาแม้แต่จะคิด ก็เป็นสัมมา เป็นโลกุตระจึงเป็นคนอีกเผ่า หนึ่ง เป็นเผ่าโลกุตระ ทำให้เกิดสาธารณโภคีในมวลฉรวาส ใต้ เป็นชุมชนอย่างชุมชนชาวอโศก ชุมชนราชธานีอโศก ชุมชนสันตืออโศก ชุมชนศีระชะอโศก ฯลฯ ของชาวอโศกที่มี กระจัดกระจายอยู่ในทั่วประเทศตอนนี้ เป็นชุมชนที่เป็น สาธารณโภคี(กินใช้ร่วมกันกับส่วนกลาง) เป็นปรากฏการณ์ จริงยืนยั้นในสังคมโลก มันทำได้จริงๆ

รักแท้ตราบนิจนิรันดร์

* สมณะโพธิรักษ์

อาตมาทบทวนตัวเองเสมอว่า ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของเรา ก่อกรรมอยู่ตลอดไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภ-ยศหรือ

ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่าไม่ใช่แน่ แม้เพื่อสรรเสริญคนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ

ก็เห็นแต่ว่า ผู้คนเขาจับไม่ได้ เขาถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำจนตนเองออกรู้สึกที่เราเหมือน “นกแร้ง” ตัวหนึ่งที่มีเพื่อนฝูงหมู่เล็กหมุ่น้อยกระจัดกระจายอยู่ในสังคมประเทศ

แต่ก็ไม่ได้เหนื่อยใจ ไม่ได้รู้สึกต่ำต้อยด้อยชีวิตอะไร
 หรอก ก็รู้ถือว่าตนเองทำอะไร และอะไรที่ทำอยู่นี้ควรหรือไม่
 เท่าใด ก็เพียงตรววจสอบเสมอ เพราะชีวิตคนนั้นจะเกิด
 มาอย่างไร จะกี่ชาติ อาตมาชัดเจนจริงๆ ว่า มันไม่มีอะไร
 จะประเสริฐเท่ากับเกิดมาเพื่อปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าได้
 ทรงค้นพบอย่างจบสัมบูรณ์แท้จริงแล้ว ว่า หากจะเป็นคนที่
 มีความสุข-ความประเสริฐสูงสุดนั้น จะเป็นคนอย่างไร ชนิด
 ไหน...?

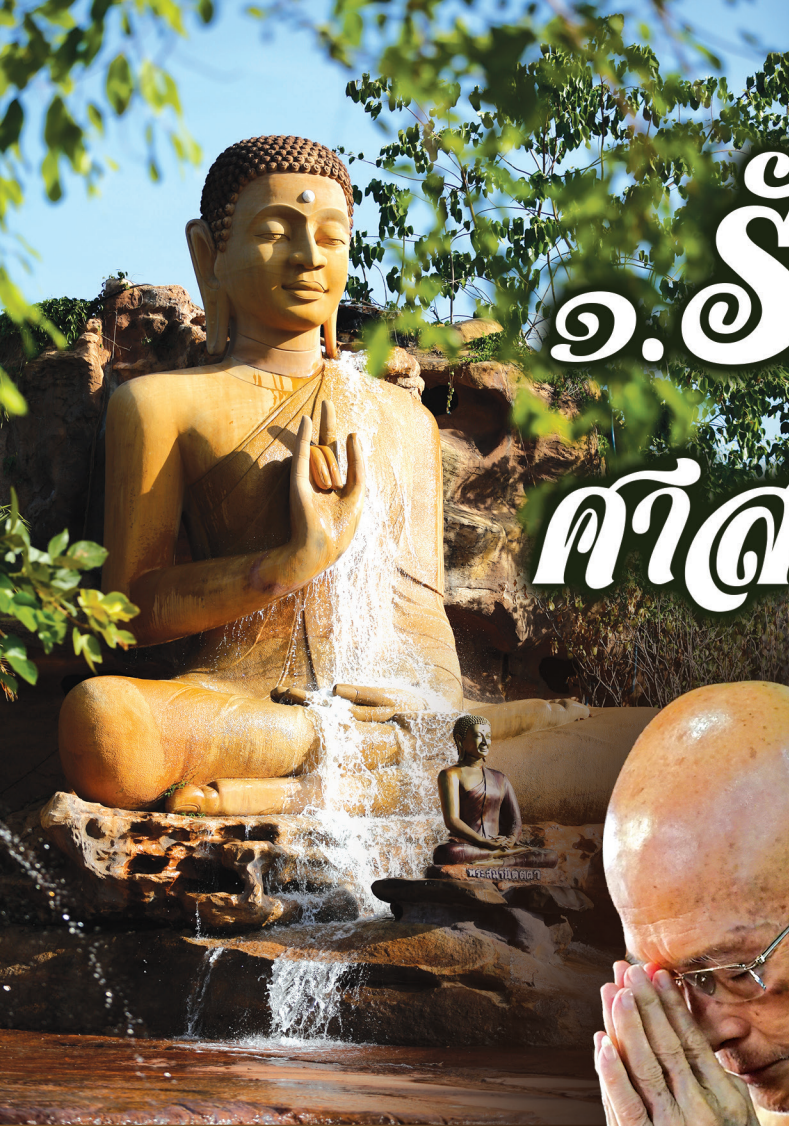
พระพุทธเจ้าเกิดมาแล้วๆ เล่าๆ ไม่รู้กี่ล้านๆๆ ชาติ
 เพื่อศึกษา ค้นคว้า พิสูจน์ “ความประเสริฐของมนุษย์ที่เรียก
 ว่าอาริยะ” ด้วยพระองค์เอง จนตรัสรู้แล้วว่าเป็นอย่างไร

พระองค์ก็ได้คำตอบสัมบูรณ์แล้วคือ “อรหันต์” นี้
 แหะเลยุดยอดในความพันทุกข์ หรือเป็นสุขอันประเสริฐสุด(รูป-
 สมสุขหรือบรมสุข) ยิ่งยอดแล้ว แห่งความเป็นคน ซึ่งจะมี
 พร้อมทั้งคุณภาพ-คุณวุฒิ-คุณลักษณะ-คุณสมบัติ-คุณค่า
 -คุณธรรม-คุณวิเศษอันเป็นคุณากรในความเป็นคนบริบูรณ์
 ที่สุด ไม่มีวิชาความรู้แขนงไหนใดอื่นเลยในโลกจะรวมเอาความ
 ครบพร้อมแห่ง “สรรพความประเสริฐสุดยอดในความเป็น
 คน” ไว้ได้เท่า “วิชาพุทธศาสตร์”

อาตมาจึงขอมีชีวิตอยู่กับ “วิชา” นี้แลตลอดกาลนาน
 แม้จะเกิดมาอีกกี่ชาติๆๆๆ ก็ตาม และแม้จะต้องได้รับการ
 นินทาว่าร้าย ไม่ได้รับสรรเสริญ ก็ขอแค่ออยู่กับสัทธรรม

คุณละ!...ไม่สนใจบ้างเลยหรือ?

๑. รัก คำสอน

๑. รักศาสนา

เพราะอะไรหลวงปู่จึงมีกำลังใจสร้างศาสนานี้ต่อไป
อะไรคือแรงบันดาลใจของหลวงปู่ ?

ถามว่าทำไมถึงมีกำลังใจ เพราะงานสร้างพุทธธรรมหรือพุทธศาสนานี้มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ในความเป็นมนุษย์ หลวงปู่ทำมาไม่รู้เป็นล้านๆ ปีแล้ว ศึกษาฝึกฝนตามพระพุทธเจ้ามาเป็นโพธิสัตว์ระดับ ๗ นี้ ฝึกมาจริงๆ รู้ว่าฝึกมาชาตินี้ชาตินี้เจอพระพุทธเจ้ามาจริงๆ หลวงปู่จึงได้ตั้งจิตที่จะต้องมา“สืบทอด” จนกระทั่งถือว่าเป็นสัญญาเลย หลวงปู่ได้สัญญากับพระพุทธเจ้าสมณโคตมว่า จะพยายามสืบทอดศาสนาพุทธให้ไปถึง ๕,๐๐๐ ปี ของพุทธกัปป์ของพระสมณโคตม นี้พูดความจริงให้ฟัง ไม่ได้หวดตีอะไรหรอก รับจากพระพุทธเจ้าแล้วจึงต้องทำต่อ และไม่ได้ถูกบังคับอะไรเลย เพราะว่ามันดีจึงต้องทำ

หลวงปู่สร้างและทำศาสนาของพระพุทธเจ้าต่อไปเท่านั้น ไม่ได้เป็นเจ้าของศาสนา ไม่ใช่ธัมมสามี แต่เป็นผู้มา

สืบทอด อย่างศาสนาคริสต์เรียกว่าพระบุตรไม่ใช่พระเจ้า พระพุทธเจ้าเปรียบเสมือนพระเจ้า หลวงปู่เป็นพระบุตร เป็นผู้สืบทอด เป็นผู้เอาศาสนาขึ้นมาสืบทอด เอามาใส่ไว้ให้แก่ มนุษยชาติได้สืบทอด อะไรที่มันผิดไม่ถูกต้อง เป็นสิ่งทำลาย ศาสนาก็ต้องเอาออก

นี่มันเกินครึ่งหนึ่งของศาสนาพุทธแล้ว ๒,๕๐๐ กว่า ปีมันเสื่อมและเพี้ยนไปจนตรงกันข้ามเลย

เพราะเป็นเหมือนกลองอานกะ มันเป็นของพลาสติก เป็นอะไรก็ไม่รู้ ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าท่านก็ได้พยากรณ์อนาคตไว้แล้วว่าศาสนาพุทธต่อไปจะเหมือนกับกลองอานกะ ที่ได้ถูกทำลายเนื้อแท้ไปหมดแล้ว ยิ่งหลอกกว่าเป็นชื่อกลองอานกะอีกนะ ที่มีอยู่นั้นเป็นของปลอมไปหมดเลย แต่มีชื่อว่าศาสนาพุทธเป็นกลองอานกะ แต่เนื้อแท้เหลือแต่ของเก็ของใหม่เอามาทดแทน เป็นเจตนาดีแต่มันเป็นของปลอมไปตามธรรมชาติ

มันก็เลยกลายเป็นคนละเรื่องเลย เมื่อเอาของจริงมา มันก็ต้องต่างจากของปลอมแน่นอน อนาคตมาของจริงที่เป็นอรรถอันลึกซึ้งเป็นโลกุตรธรรมประกอบด้วยสัจธรรม คนก็ไม่ปรารถนาจะฟัง ไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อจะรู้และไม่สำคัญธรรมเหล่านั้นว่าควรเรียนควรศึกษา แต่เมื่อเขากล่าวพระสูตรอันปราศจากรณาไว้ อันนักปราชญ์ผู้ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตรเป็นของภายนอก เป็นสาวกภาษิตอยู่ คนจะปรารถนาฟังด้วยดี จักตั้งจิตเจียโสดสดับ จะเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้

และจะสำคัญขรรวมอย่างนั้นว่าควรเรียนควรศึกษา

หลวงปู่พยายามเผยแพร่ธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เป็นโลกุตระ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ในอนาคตโลกุตระจะหายไป เหมือนกลองอานกะ ในอาถิสสูตร แม้จะเสื่อมไปมาก แต่รากเหง้าจิตวิญญาณพุทธไม่หายไปง่ายๆ หรอก แต่ต้องมีผู้มาฟื้นฟู ถ้าไม่ฟื้นฟูก็เสื่อมสูญแน่ไม่ถึงห้าพันปี นี้พูดด้วยความมั่นใจจริงใจ ไม่ได้พูดด้วยความอยากอวด

หลวงปู่จึงต้องมากอบกู้ ทุกวันนี้เขาเห็นสิ่งที่เป็นตำหลงว่าเป็นขาไปหมด หลวงปู่ก็ต้องเอากลับคืนมา แต่ความจริงคือสิ่งที่เป็นความขามันก็เลยยาก แต่ยากอย่างไรมันก็ต้องทำ เพราะไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เลี่ยงไม่ได้ แต่ก็ได้ผลอยู่ ก็ไม่สูญเปล่า หลวงปู่ทำทุกวันนี้ไม่เป็นหมัน และก็เห็นว่าได้ผลแต่ก็ยังไม่พอใจไม่ได้จึงจะต้องพยายามฝืนจะไม่ตาย มันก็เป็นการพิสูจน์อีกว่า ถ้าเราจะไม่ตายโดยรูปแบบพระพุทธรูปเจ้าสอนทำได้ไหม หลวงปู่เรียกว่าพลังงานสัมประสิทธิ์ Coefficient พลังงานอายุวิวัฒนะ พลังงานที่สร้างให้ชีวิตอายุยืนยาวต่อไป ซึ่งไม่ใช่ของเล่นเป็นของจริง หลวงปู่กำลังดิ้นะ ยังกะคนอายุ ๒๕

สรุปว่า ไม่ได้มีอะไรบันดลบันดาลใจ เป็นเรื่องรู้ความจริงตามความเป็นจริงที่จะต้องทำให้ดีที่สุด เมืองไทยเป็นเมืองที่คนในโลกกำลังสนใจจะมาศึกษา ตรงกับยุคสมัย สมสมัย ทันสมัย นำสมัย และประเสริฐสมัย

พระโพธิสัตว์กับความรักความเมตตา ต่อสตรีเพศ

เมื่อครั้งที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ยังบวชอยู่ที่วัด
โอศุการาม จังหวัดสมุทรปราการนั้น มีเหล่าผู้แสวงหาได้ฟัง
การแสดงธรรมของพ่อครูแล้วเกิดศรัทธา จึงทยอยตามมาฟัง
ธรรมกันเพิ่มมากขึ้น ทั้งบุรุษและสตรี

ปรากฏมีสตรีกลุ่มหนึ่งเมื่อฟังการเจาะลึกขยาย
เนื้อหาสาระแห่งธรรมแล้ว ก็เกิดความมุ่งมั่นอย่างยิ่งที่จะบวช
แต่ก็ไม่ประสงค์จะบวชแบบแม่ชีทั่วไป ที่ถือศีล ๘ เพราะบวช
แบบแม่ชีต้องใช้เงินทอง ไปตลาดซื้อข้าวของ เป็นภาระ

ดูว่านายเหมือนผู้ครองเรือนทั่วไป

เมื่อไปเสนอกับหัวหน้าแม่ชีว่าจะขอถือศีล ๑๐ แม่ชีก็นำเสนอคำขอนี้ไป แต่พระวัดอโศการามไม่อนุญาต โดยให้ความเห็นว่าไม่มีผู้หญิงที่เหน็บนิตบาศ

โดยองค์ประกอบในขณะนั้น พ่อครูสมณะโพธิรักษ์แนะนำให้ยอมถือศีล ๘ แล้วมาต่อศีล ๑๐ กับพ่อครู

พ่อครูพาหมุกุ่มทั้งพระ บรูษ และสตรีจำนวนหนึ่งออกจากวัดอโศการามมาปักหลักที่แดนอโศก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม เพื่อฝึกฝนอบรมเข้มข้น

ช่วงนี้มีอุปสรรคมากมาย ดังนั้นพ่อครูสมณะโพธิรักษ์(สมัยนั้นเรียกพระโพธิรักษ์)และคณะจึงได้ประกาศนานาสังวาส แยกจากมหาเถรสมาคม ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๘ และก็ให้เรียกกลุ่มสตรีนี้ว่า **แม่เณร** หรือเรียกเป็นทางการว่า **สิกขมาต**(ต เต่าไม่มีสระอุ ภายหลังใช้สิกขมาตุ ต เต่ามีสระอุ)

สิกขมาตุไม่ใช่**ภิกษุณี** เป็นเพียงสตรีผู้เฝ้าศึกษาธรรมะ ถือศีล ๑๐ เท่าสามเณร

ศีล ๑๐ ต้องไม่มีเงินทอง จึงมีสิทธิบิณฑบาตเลี้ยงตนเอง อยู่อย่างอนาคาริกชน ไม่มีบ้านช่องเรือนชาน หากมีทรัพย์สินเงินทอง มีบ้าน มีที่ดิน ที่นา อสังหาริมทรัพย์ ก็ต้องโอนออกให้คนอื่นให้หมด ผู้แต่งงานมีคู่ เมื่อมาบวช ต้องเซ็นใบหย่าให้เรียบร้อย มาเลี้ยงตนด้วยธรรมะ พิสูจน์ตนเองให้อยู่ได้ อยู่ตามธรรมของพระพุทธเจ้า ช่วยสังคมได้ ทำตนเองให้บริสุทธิ์ ให้เป็นพระอาริยะ เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี

อรหันต์ได้

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์กล่าวว่า....“เอาศีลของเณรมา ให้ผู้หญิงถือ แล้วก็ตั้งชื่อใหม่ ว่า สิกขมาตุ เพื่อเปิดทางให้ ผู้หญิงได้ปฏิบัติธรรม อาตมารับผิดชอบเอง เพื่อพิสูจน์ว่า ปฏิบัติตาม ศีลสมาธิปัญญา ของพระพุทธเจ้า ให้สัมมาทิฎฐิ แล้วเป็นไปได้ และเป็นทางออกของผู้หญิง ที่อยากจะบวช ต้องการจะมาปฏิบัติธรรม เพื่อตัวเองบรรลุผล เพราะการจะเป็นอรหันต์ไม่ได้ขีดขั้นว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย”

ตามกฎระเบียบชาวอโศกเดิมนั้น การจะบวช สิกขมาตุขึ้นมาได้ จะมีอัตราส่วน สมณะ : สิกขมาตุ เท่ากับ ๔ : ๑ หมายความว่า มีสมณะ ๔ รูปจึงจะมีสิกขมาตุได้ ๑ รูป อัตราส่วนนี้ใช้มานานเกือบ ๕๐ ปี

จากอัตราส่วนสมณะ : สิกขมาตุ = ๔ : ๑ ทำให้ จำนวนสิกขมาตุเพิ่มขึ้น พ่อครูเคยดำริมีเงื่อนไขว่า ถ้าสมณะ

เกิน ๑๐๐ อัตราส่วนของสมณะ : สิกขมาตุ ให้เป็น ๓ : ๑ แต่ผ่านมาหลายปีสมณะก็ยังมีไม่ถึง ๑๐๐ รูป

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๔ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ได้อนุญาตให้มีอัตราส่วน สมณะ : สิกขมาตุ = ๓ : ๑ (แม้สมณะไม่ถึง ๑๐๐ รูป)

๑๙ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เวลา ๑๔.๐๐ น. มีการโหวตออนไลน์ จาก ๓ พุทธสถาน คือ ราชธานีอโศก สันติอโศก ปฐมอโศก ที่มีสิกขมาตุอยู่ เป็นการโหวตเลื่อนฐานะจากกรักขึ้นเป็นสิกขมาตุ และโหวตปะขึ้นเป็นกรัก อีกทั้งมีการคัดเลือกอารามิกาชั้นมาเป็นปะด้วย

ปัจจุบัน(ปี ๒๕๖๖) อัตราส่วนสมณะ : สิกขมาตุ = ๓ : ๑ ซึ่งจะมีการประชุมคัดเลือกสิกขมาตุ กรัก ปะ ตามความเหมาะสมโดยอัตราส่วนนี้ต่อไป

ความเมตตากรุณาที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ได้แบกรับเอาภาระให้สตรีบวชเป็นสิกขมาตุ ถึงสี่ล ๑๐ ได้นี้ สิกขมาตุทุกรูป และผู้ปฏิบัติธรรมในชั้นตอนกรัก ปะ ทุกคน ซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ตระหนักในหัวใจว่า พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เสียสละและให้โอกาสที่หาได้ยากยิ่งแก่สตรีผู้แสวงหาทางพ้นทุกข์ในกาลใกล้ลี้ยุคนี้

กราบขอบน้อมนมัสการขอขอบคุณในน้ำใจเมตตากรุณาอันยิ่งใหญ่นี้ ด้วยความเคารพ ศรัทธาอย่างลึกซึ้ง

* จาก หมู่สิกขมาตุ กรัก ปะ ชาวอโศก

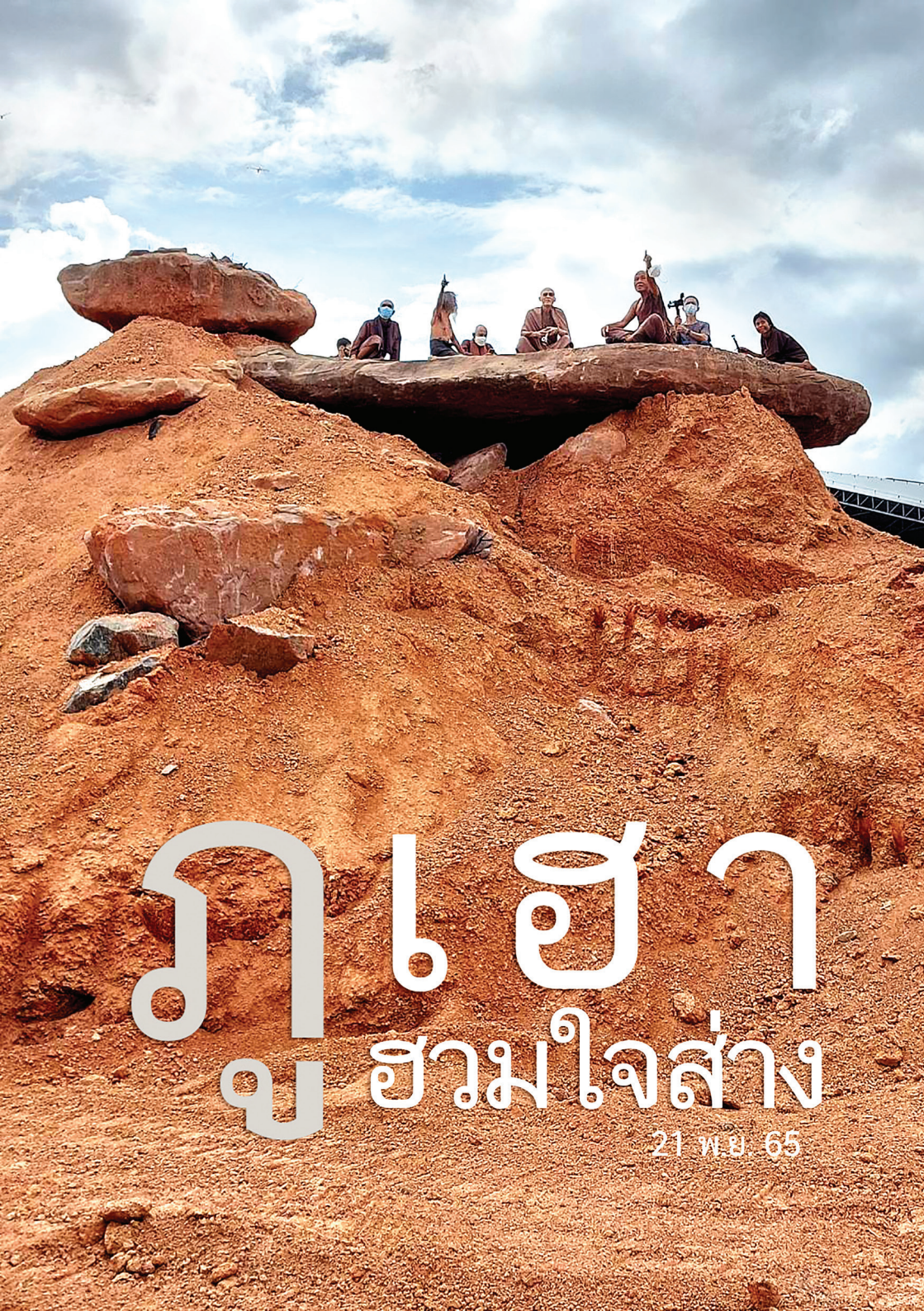

๒. รั้ว โศก

แดนเพลิน - เชิญพัก
Pleasant land - Please rest

ภาเสา ชมสามใจสร้าง

21 พ.ย. 65

๒. รักซ์โลก

ขอ พูดถึงเรื่องงานสร้างธรรมชาติ ขนาดนี้ใครหลายคนก็คงจะคิดว่า ทำอะไรกันนักกันหนา สร้างลานหิน ไซดหิน สร้างลำธาร สร้างภูเขา สร้างเพื่ออะไร สร้างไปทำไม? หลายคนยึดเรื่อง **เปลืองสตางค์** ก็ขอบอกคำหนึ่งว่า ที่อาตมาตั้งใจทำที่บ้านราชฯนี้ ให้เป็นดินแดน**“ธรรมชาติเนรมิต”** ซึ่งเรากำลังทำงานเนรมิตธรรมชาติลงไปในดินแดนนี้ ขณะนี้

เพราะว่ายุคนี้แล้วธรรมชาติมันไม่มี เพราะฉะนั้นคนถึงนิยมรีสอร์ท ไปสร้างแม้แต่ในบ้านในเรือน คนรวยๆ จะสร้างบ้านเขาก็แต่งสวน สิ่งแวดล้อมประกอบในบ้านเขา ส่วนใครมีรีสอร์ททำเขาก็ทำ ก็เป็นการหาธรรมชาติให้แก่บ้านตนเอง มีที่น้อยๆ ก็ทำสวนน้อยๆ มีที่พอสมควรก็สร้างพอสมควร เขาสร้างธรรมชาติให้บ้านของเขาทุกคนที่มีฐานะพอทำ

นอกจากคนที่โง่ที่สุดก็ไปอยู่ในเมือง อยู่ในตึกคูหา ไม่มีธรรมชาติก็เอากระถางห้อย ปลูกบนหลังคา ปลูกบนตาดฟ้า และเขาก็เรียกว่า ดงคอนกรีต และเรียกดงคอนกรีตนั้นว่าเป็นเมืองเจริญ เมืองที่ธรรมชาติเสียหายหมด ลมพัดมาก็

หลงทิศ น้ำหลากมามากมายก็หลงทาง ไม่มีทางออกจนเน่าซัง เมืองคอนกรีตนั้นแหละน้ำท่วมแก่ง แล้วทุกคนก็เข้าใจว่าความเจริญคือเมืองคอนกรีต แดนคอนกรีต นั้นโง่ เป็นคนโง่ตกยุค

พวกเรานี้จะต้องเข้าใจนะว่าพวกเราเป็นคนฉลาดล้ำยุค เพราะฉะนั้นที่นี้จะสร้างรัตนราชธานี ไม่ใช่รัตนโกสินทร์ จะเป็นดินแดนธรรมชาติเนรมิต ตอนนีเรากำลังเนรมิตธรรมชาติลงไปบนดินแดนนี้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องลงทุนลงแรง อาตมาดำริจะให้มีลำธารดีๆ มีน้ำใสๆ ไหลดี ๆ ก็มีตัวบุคคลอาสาเข้าสร้างลำธารมาแล้วให้เห็นๆ เลย

แม้แต่พวกคุณที่ช่วยกันปลูกต้นหมากракไม้ ช่วยทำสวน ช่วยทำไร่ ทำสวนครัว ทำพืชพันธุ์ธัญญาหาร ล้วนแต่เป็นธรรมชาติทั้งสิ้นที่มันจะรวมจะผนวกเข้าไปเป็นดินแดนธรรมชาติ ก็จะเป็นองค์รวมของดินแดนธรรมชาติ ซึ่งอาตมา ก็จะให้มันเป็นสังคมที่หมุนเวียนธรรมชาติ

แม้แต่พลังงานอาตมาก็เซ็นสัญญากับพระอาทิตย์แล้ว จะลงทุนทำโซล่าเซลล์ แล้วก็จะมีพลังงานของโซล่าเซลล์ แดดมันไม่หมดไปง่ายๆ หรือก อาตมาไม่เชื่อว่าประเทศไทยจะหมดแดด เราจะต้องเอามาใช้ พระอาทิตย์ท่านไม่คิดเงิน เราต้องเอาท่านมาใช้ให้ได้

ในเจตนารมณ์ของอาตมาคิดว่ามันควรจะเป็น เป็น ดินแดนธรรมชาติเนรมิต ที่เราไม่ไปบุก ไม่ไปแย่งธรรมชาติที่ไหนเขา มาสร้างขึ้นด้วยน้ำมือทั้งหมด จากเดิมพื้นที่เน่าๆ พื้นที่ที่คนเขาทิ้งแล้ว เราก็จะสร้างขึ้นมาให้เป็นดินแดน

ธรรมชาติเนรมิตนี้ให้ได้ เพราะฉะนั้น ลำธาร ภูหิน ภูมิตศน์ต่าง ๆ นานา ที่เรากำลังทำอยู่นี้ มันเป็นการลงทุน ที่จะให้ยืนยาวไปอีก ๑๐๐ ปี ๒๐๐ ปีข้างหน้า เหมือนกับที่เราทำที่ปฐมอโศกก็ดี สันตอโศกก็ดี ทุกวันนี้ก็เป็นธรรมชาติลงตัวแล้ว เป็นเมืองดินแดนธรรมชาติเนรมิต

ต้องใช้คำว่าเนรมิตเพราะเราสร้าง ไม่ใช่พระเจ้ามาสร้าง เราสร้างด้วยน้ำมือของพวกเรา ใครจะบอกว่าสวยสวยงามนี้แหละเป็นรากแกนของดินแดนธรรมชาติ และเราก็ทำให้เหมาะสมกับที่เราจะอยู่กัน จะเป็นดินแดนธรรมชาติเนรมิตที่จะยืนยงเลยว่า ที่นี่แหละเป็นดินแดนเจริญ เป็นแดนศิวิไลซ์ ไม่ใช่ในเมืองป่าคอนกรีต

***หมายเหตุ พ่อครูเกิดในวันที่ ๕ มิถุนายน ซึ่งทุกปีถือວ່ว่าเป็นวันสิ่งแวดล้อมโลก จึงนับว่าเป็นเรื่อง Born To Be = การเกิดมาเพื่อสิ่งนี้ โดยแท้ เป็นการเกิดมาเพื่อสร้างรากแกนของดินแดนธรรมชาติให้เกิดขึ้น

๓. ภา มนุษย์

ด้วย.....

บุญญาจุธ ๗ ประการ

๓. รักมนุษย์

ด้วย...บุญญาวุธ ๗ ประการ

พ่อครู สมณะโพธิรักษ์ ได้เทศนาแสดงธรรมไว้เมื่อ ๔ เมษายน ๒๕๕๙ ถึงบุญญาวุธ ๗ ประการ ว่า...อาตมาเกิดมาชาตินี้บุญของอาตมาได้จบแล้วสิ้นแล้วตามควร บุญนี้เป็นเครื่องมือกำจัดกิเลส เมื่อใช้แล้วก็หมดบุญทิ้งไปเลย แล้วเราก็ใช้ผลของกุศล มาช่วยเหลือมนุษยชาติ ให้พ้นจากทุกข์ทั้งปวง ด้วยการกำจัดกิเลสโดยบุญญาวุธ ๗ ประการ

บุญญาวุธทั้ง ๗ นี้ เป็นเครื่องมือทำให้กิเลสสูญ ทำเสร็จก็ **“บุญญาปาปปริกษิโณ”** คือสำเร็จเป็นพระอรหันต์...

เครื่องมือกำจัดกิเลส คือ บุญญาวุธ ทั้ง ๗ ประการ ประกอบด้วย

๑. อาหารมังสวิวัติ
๒. ตลาตอาริยะ
๓. กสิกรรมไร้สารพิษ
๔. สุขภาพบุญนิยม
๕. การศึกษาบุญนิยม
๖. การสื่อสารบุญนิยม
๗. การเมืองบุญนิยม

๑. อาหารมังสวิรัต

อาหารเป็น ๑ ในโลก อาหารคือสิ่งที่กิน เลี้ยงชีวิต สัตว์หลายชนิดไม่ต้องใช้ปัจจัย ๔ อื่น แต่ก็ต้องใช้อาหาร อาหารจึงสำคัญที่สุดกับชีวิต

ทำไมบุญญาวุธหมายเลข ๑ คือต้องเป็นการไม่กิน เนื้อสัตว์ หรือกินมังสวิรัต ก็ขอยืนยันว่าอาตมาได้คนมา ปฏิบัติธรรมได้ศีล สมาธิ ปัญญา มีวิมุติก็เพราะศีลข้อที่ ๑ นี้ เป็นจำนวนมาก

พอถือศีลข้อ ๑ จะเกิด ละเอียดจากการฆ่าสัตว์ มีความ ละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้ง ปวงอยู่ เมื่อเห็นสัตว์ตกอยู่ในโถส้วม มีใครเคยเอามันขึ้นมา จากโถส้วมบ้างไหม หรือคิดฆ่ามันไปเลย การที่เราไม่คิดฆ่า มีจิตใจเกิดความเอ็นดูเกิดหวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ จน ช่วยสัตว์ขึ้นมาเกิดจิตใจเมตตาแล้ว จิตใจอย่างนี้เกิดขึ้นกับเรา บ้างไหม ไม่ฆ่าด้วย มีใจเมตตาต่อสัตว์ด้วย มันมีผลมี อานิสงส์ในการถือศีล มากกว่ากัน และคุณเองเกิดจิตเช่นนี้ มีความเอ็นดูกรุณา คุณเจริญใหม่ พัฒนาการของการปฏิบัติ ธรรมเกิดใหม่

อาตมาเอาการไม่กินเนื้อสัตว์มาเป็นบุญญาวุธแรก เลย แล้วจะได้ประโยชน์จากศีลข้อต่างๆ รวมไปถึง เลิกเนื้อ สัตว์อันเดียวศีลข้อ ๑ จะบริสุทธิ์ การอยากได้ของเขามาเป็น ของเรา เช่นไปเอาชีวิตเขามาใส่ชีวิตเราก็เป็นการผิดศีลข้อ ๑

การไปเสพรสติดเนื้อสัตว์ แล้วบอกว่าสัตว์เป็นอาหารของคน สัตว์เกิดมาให้เรากิน คุณก็โกหก แต่ถ้าสัตว์มันคิดว่าคนคืออาหารของกู จะอยู่ได้ไหม? มันไม่ใช่! บางทีเสื่อมันจะไม่กัด ไม่ตะปบคนหรอก เสื่อมันก็ไม่กินนกนะ แต่คนนี่มันไม่เคย เจอว่าเป็นอาหารมันหรือไม่? มันไม่มีสัญญาที่จะกำหนดว่า เป็นอาหาร ฉันเดียวกันกับควายไม่กินลูกชิ้นเต็ง ยิ่งกลิ่นคาว เนื้อมันยิ่งไม่กิน

อาตมาเอาเรื่องนี้มาให้คนหยุดทำบาปให้จิตคนเกิด เมตตา ไม่ให้สร้างความโหดร้ายรุนแรงในจิตใจ ก็จะทำให้ สังคมเจริญ ตัวผู้ที่ใจปฏิบัติได้ลดบาป เพิ่มเมตตา ลดความ รุนแรงโหดร้ายลงไปออกไปได้เรื่อยๆ นี่คือการสร้างความเจริญ ให้แก่สังคมมนุษย์ อาตมาถือว่าเป็นความสำคัญระดับต้น จึง เอามังสวิรัตินี้เป็นบุญญารุทหมายเลข ๑ ด้วยประการฉะนี้ แล้ว ก็รณรงค์มาตลอดทุกวันนี้ก็เบาขึ้นเยอะเพราะมีผล

บุญญารุทหมายเลข ๑ ทำมา ๕๐ ปี แม้ไม่เร็วแต่ก็ เป็นไปได้ แต่มันดีที่เราจะได้เจริญก้าวหน้าเปลี่ยนพฤติกรรม ตนเองขึ้นมาสู่ความพ้นบาป ทั้งกายภาพ จิตภาพ เพราะ การกินมังสวิรัตินี้แก่ชีวิตตน เป็นการเจริญทางกายภาพจิตภาพ เป็นผลที่อาตมามุ่งมั่น จะว่าอาตมาดีซุ่มเอาว่าเป็นผลงาน ของตนเอง ก็มีคนเริ่มต้นมาคือมีโรงเจ เป้าแก๊งเต็ง เริ่มมา ก่อน รณรงค์มาก่อนเราอย่างมุ่งมั่น หรือแม้แต่ สายซิกข์ นายห้างเกรย์ รณรงค์ตั้งใจมาเหมือนกัน ก็มาผนวกกันร่วม มือกัน แต่อาตมาว่าอาตมาทำเต็มที่ จนเกิดผลคนนิยมกินเจ

กินมังสวิรัติกันทั่วประเทศ

*** **หมายเหตุ** หมู่บ้านชาวอโศกทุกชุมชน ซึ่งมีหลายสิบแห่งทั่วประเทศ ทุกคนในหมู่บ้านถือศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ ละอบายมุข รับประทานอาหารมังสวิรัต และยังมีร้านอาหารมังสวิรัตหลายสาขาทั่วประเทศ อีกทั้งทุกปียังจัดโรงบุญมังสวิรัต ในเทศกาลสำคัญของประเทศไทย เช่น โรงบุญ ๕ ธันวาคม โรงบุญวันแม่แห่งชาติ เป็นต้น

๒. ตลาดอาริยะ

“**พานิชย์บุญนิยม**” เป็นนโยบายการค้าของชาวอโศก เป็นการค้าระบบบุญนิยมที่ชาวอโศกได้นำหลักธรรมในพุทธศาสนามาใช้ในการจัดการธุรกิจการค้า ที่ไม่หวังผลกำไร เป็นเป้าหมายหลัก แต่ทำการค้าเพื่อประโยชน์ของประชาชน เพื่อพัฒนาตน ชาวอโศกมีอุดมการณ์การค้าบุญนิยม ๔ ระดับ คือ ๑. แจกฟรี ๒. ขายต่ำกว่าทุน ๓. ขายเท่าทุน ๔. ขายต่ำกว่าราคาท้องตลาด (เปิดโลกบุญนิยม, ๒๕๔๐) และพานิชย์-บุญนิยมนี้เป็นการสร้างค่านิยมใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคม เป็นการเสียสละ ลดละเลิกประโยชน์ส่วนตน มาทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม และสร้างลักษณะของการให้การเสียสละ ให้เกิดขึ้นทั้งกับผู้ให้บริการและผู้ที่มาใช้บริการอีกด้วย (สรค่าสร้างคน, ๒๕๔๙)

งานตลาดอาริยะของชาวอโศกนั้น คือ งานขายสินค้าราคาต่ำกว่าทุน มีทั้งตลาดอาหารและตลาดสินค้า ขายสินค้า

อุปโภค บริโภคจำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น เครื่องครัว เครื่องจักสาน เมล็ดพันธุ์ ต้นกล้า ปุ๋ย รวมถึงจักรยาน ผักสด กาละ ๑ บาท ฯลฯ และอาหารจานละ ๑ บาท ที่ทำจากผัก ไร้สารพิษทั้งหมด ที่ผลิตจากชุมชนชาวอโศกและเครือข่าย กสิกรรมไร้สารพิษ(คกร.) งานตลาดอารียะ ของชาวอโศก จัดขึ้นเป็นประจำปีละครั้งที่หมู่บ้านราชธานีอโศก หมู่ ๑๐ ต.บุงไผ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ซึ่งการจัดงาน ตลาดอารียะในทุกปีนั้น ได้รับความร่วมมือจากพี่น้อง ชาวอโศกทั่วประเทศ มาร่วมด้วยช่วยกันในทุกขั้นตอน

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เห็นว่า “ตลาดอารียะนี้เราจะมาพิสูจน์ว่าการขาย **ต่ำกว่าทุน** คือคุณค่าของคนประเสริฐ เป็นคนมีคุณค่า ต่อสังคมต่อโลก ความจริงบนนี้แหละที่สำคัญที่สุด ตลาดอารียะนี้แหละเนื้อหาที่จะเป็นแกนหลักของงานปีใหม่ของเรา” งานตลาดอารียะ จึงนับเป็น “หัวใจของงานปีใหม่ของอโศก” และงานปีใหม่ของอโศก ในปีต่อๆ ไปนั้น พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ได้ให้เปลี่ยนชื่อใหม่เรียกว่า “**งานตลาดอารียะปีใหม่ของอโศก**”

และเมื่อย้อนไปในอดีตแรกเริ่มจะเห็นพัฒนาการ ตลาดอารียะอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้าน แรงงาน พื้นที่ ทุน และ กำไรอารียะ มีการขยายเพิ่มขึ้น โดยทั่วไปยอดกำไรอารียะจะอยู่ในวงเงิน ๓ - ๔ ล้านบาทต่อปี แต่ปีใน ๒๕๖๖ ยอดกำไรอารียะสูงขึ้น เป็นเงินถึง ๖,๕๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นยอดเงินที่ชาวอโศกได้เสียสละให้แก่สังคม เป็นกำไรจากการ

ขาดทุนจากต้นทุนที่ไม่บวกทั้งค่าแรง ค่าเตรียมงาน ค่าจัดเตรียมสถานที่ และค่าขนส่งอีกด้วย

๓. กลีกรรรมไร้สารพิษ

กลีกรรรมไร้สารพิษ เป็น ๑ ใน ๓ อาชีพกู้ชาติที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ให้ไว้ ซึ่งประกอบด้วย ๑.กลีกรรรมไร้สารพิษ ๒.ปู้ยสะอาด ๓.ขยะวิทยา

...งานที่เป็นเบื้องต้นของมนุษยชาติคืองานกลีกรรรม เพราะว่า “อาหารเป็น ๑ ในโลก” และอาหารนั้นคืออาหารที่เป็นพืชพันธุ์ธัญญาหาร แม้สัตว์ต่างๆ มันก็ไม่ใช่อาหารของคน คนประเสริฐรู้ว่าสัตว์ไม่ใช่อาหารที่ควรจะกินเลย ไม่ใช่อาหารเลย

เอาตมาพาพวกเรามาอยู่กับการสร้างอาหาร จนกระทั่งทุกวันนี้ เราสามารถทำอาหารไร้สารพิษ ไม่ใช่แค่ปลอดสารพิษ เราใช้คำว่า “ไร้สารพิษ” ส่วน“ปลอดสารพิษ” คือเขาใช้สารเคมีบ้าง จะให้อยู่ตามกฎเกณฑ์มีระยะเวลาเกิดจากการเก็บ แต่มันก็ตกค้างอยู่ แต่ของเราเป็นพืชผัก “ไร้สารพิษ” เลย คือไม่ใช่สารพิษเลย นี่คือความหมายของความต่างระหว่างไร้สารพิษและปลอดสารพิษ

เมืองไทยเราเป็นเมืองกลีกรรรมกลีกรรรม ปลูกฝังให้ประเทศไทยเป็นเมืองกลีกรรรมแข็งแรงเป็นกระดูกสันหลังของชาติ ทำให้มากให้เหลือแล้วไล่แจกไล่ขายให้อย่างถูก ๆ ไปแข่ง

ภสิกรรมยั้งใหญ่ที่สุคในโลค

อาหารเป็นเนนึ่งในโลค

ยั้งใหญ่กว่าเพชรนิลจินดา

ยั้งใหญ่กว่าอาวุธ

ยั้งใหญ่กว่าอำนาจ

พ่อกุศลณปะโตชักรักษ์ ๓๐ สั้งหาคม ๒๕๖๕ ราชธานีอโศค

ตลาดโลกเลย แจกอเมริกาให้ฝรั่งกินให้เข็ด เราจะเป็นมหาอำนาจด้วยอาหาร

อาตมาบอกว่า “ข้าวไม่ใช่สินค้า แต่คืออาหารที่ต้องแบ่งปันกันกิน” จะขายอะไรก็ขายถูกๆนะ ถ้าเราทำข้าวได้มากได้ดี เราจะรวยเพราะข้าวก็เปล่า แต่เป็นอาชีพสาระที่เราจะยังชีพอยู่ในสังคม

ต้องตื่นตัวกันมาทำกิจกรรมกันทั่วโลกเป็นเอก ส่วนอุตสาหกรรมนั้นก็ใช่แต่เป็นรองกิจกรรม “คนฉลาดสร้างอาหาร คนชั่วช้าสามัญสร้างอาวุธ” ปืน ลูกกระเบิดนี่เอาชีวิตคน แต่ข้าวนี้ให้ชีวิตคน โลกนี้ถ้าเราไม่มีลูกกระเบิดปืนไปเอาชีวิตคน แต่เรามีข้าวไปให้ชีวิตคน แล้วอย่างไรหนโลกจะอบอุ่นกว่ากัน คุณจะเก่งสร้างลูกกระเบิด สร้างจรวด สร้างเครื่องมืออุตสาหกรรม แม้แต่เทคโนโลยี คอมพิวเตอร์อะไรต่างๆ นานาพวกนี้ สิ่งลึกซึ้งกว่านี้ เป็นพลังงานซับซ้อนที่ยิ่งกว่า เป็นอิทธิฤทธิ์อิทธิเดช ยิ่งกว่าอาเทศนาปาฏิหาริย์ คุณได้อาศัยมันเท่านั้นคุณก็ยังชีพด้วยสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ นอกจากคุณจะไปแลกเปลี่ยนพืชพันธุ์ธัญญาหาร สิ่งที่เป็นผลผลิตทางกิจกรรมมาเลี้ยงชีวิต คุณกินเทคโนโลยีพิเศษสูงสุด คุณเอามาเลี้ยงชีพไม่ได้หรอก ให้ตั้งใจทำกิจกรรม มันจะเป็นแหล่งอาหารของโลกที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งกว่าการสร้างอาวุธได้แก่

ประเทศไทยนี้ถ้าเผื่อว่าจะมี วาระแห่งชาติเลย ขอให้เน้นกิจกรรม ให้เป็นหลักของประเทศ เรื่องกิจกรรมหรือเรื่องพืชพันธุ์ธัญญาหารจะขายแพงไม่ได้ ถ้าถูกได้ยิ่งดี แต่

สามารถทำให้มีพืชพันธุ์ธัญญาหารมีผลผลิตที่ดีมีคุณภาพดี ปริมาณมากยิ่งขึ้นๆ เราจะได้เป็นที่พึ่งของโลกเขาเลยจริงๆ

“ไทยจะเรืองอำนาจเพราะไทยเป็นชาติกสิกรรมที่ไร้สารพิษ” กสิกรรมที่ไม่ต้องใช้สารเคมี อย่าไปเป็นทาสนายทุนที่มันจะขายสารเคมี ขายปุ๋ยที่มันปรับปรุง มาเป็นสารสกัด สารเร่งโตไวโตเร็ว ก็ไปหลงมัน ระยะเวลาแล้วพื้นดินก็เสีย พืชพันธุ์ธัญญาหารของเราก็ทรุดโทรม ไม่ได้เป็นของดีเลย ผสมไปด้วยสารพิษสารเคมีอะไรต่างๆ นานา ชีวิตร่างกายก็รับเอาสารเคมีเข้าไปในร่างกายเร็วเกินไปชีวิตร่างกายก็ทรุดโทรม อายุสั้นตายเร็ว เป็นโรคเป็นภัย จะโง่กันไปถึงไหน

ถ้าเผื่อว่า เมืองไทยนี้ ให้ค่าชาวกสิกร ให้ค่าแก่นักสร้างพืชพันธุ์ธัญญาหาร ไม่ใช่ให้ค่าอย่างโลกียะ ไปพากันทำให้กสิกรหลงตัวหลงตนเลอะเทอะด้วย แต่ให้ค่าด้วยการสนับสนุนให้เกียรติ เกรงใจกสิกร อย่าไปหลงว่าพวกเรามีเงินทองในหอคอยงาช้างพวกไฮโซ ถือว่าเป็นพวกเหนือกว่าชาวกสิกรรม พวกชาวกสิกรรมหรือกสิกรนี้แหละสำคัญ ถ้าไม่มีฉันเท่านั้นแหละคุณตายอย่างเชียด คุณกินเพชรกินทองไม่ได้ หรอก คุณกินยศศักดิ์ไม่ได้ หรอก คุณกินหรรษา กินวิมาน กินเวียงวังกินปราสาทวิมาน มันกินไม่ได้ หรอก คุณจะมีบ่อเพชร บ่อพลอย บ่อทองคำ เท้าไทร่ คุณมีเลยเป็นห่อๆ เป็นกอบๆ เป็นกำๆ พอเกิดวิปริตธรรมชาติขึ้นมาปั๊บ ไม่มีผัก ไม่มีพืชให้กินแล้ว คุณจะกินทองคำ คุณจะกินเพชรพลอยพวกนี้ได้ไหม คุณจะแกงเอาเพชรใส่เข้าไปก็ยังไม่เค็มเลย

เขาบอกว่าเกลือไม่มีเอาเพชรมาแทน เอาเพชรไปแทนเกลือ
ยังไม่ได้เลย นี่พูดเหมือนพูดเล่นลั่น แต่เป็นเรื่องจริง

ย้ำอีกที เรื่องกลกิรรมนี้ ชาวอโศกเราต้องเอาเป็น
หนึ่งให้ได้ เราเคยได้เป็นหนึ่งในมาหลายอย่างแล้ว อาตมาพา
พวกเรามาหาที่หนึ่งสำเร็จ มาสร้างอาหาร อาหารไร้สารพิษ
จงเจริญ ๆ ๆ

๔. สุขภาพบุญนิยม

อาตมาใกล้จะ ๙๐ ปีแล้ว จะอายุยืนยาวอย่างแข็งแรง
ก็ต้องมีเคล็ดไม่ลับ เคล็ดอยากให้รู้ไปทั่วโลก ไม่หวงแหนปิด
บัง ซึ่งเคล็ดวิชาของจอมยุทธ์นั้นเขาไม่ปล่อยง่าย ๆ แต่เคล็ด
ลับของอาตมาเปิดเผย คือ ๘ อ.

ถ้าอาตมาลากสังขารไปให้ถึงเกิน ๑๐๐ ปี แล้วสังขาร
กายจะเป็นอย่างไร จะเดินเห็นคล่องแคล่วหรือไม่? โดยไม่
ต้องไปฉีดสเตมเซลล์ ทำอย่างไรจะอายุยืนด้วยหลัก ๘ อ. ทุก
วันนี้อาตมามีสังขารร่างกายที่เป็นอยู่ได้ดีเพราะว่าใช้ ๘ อ. คือ
อิทธิบาท อารมณ์ อาหาร อากาศ ออกกำลังกาย เอนกาย
เอาพิษออก อาชีพ

๑. อิทธิบาท อายุมี อิทธิบาท ๔ เป็นเครื่องแสดง
คนยังไม่ตาย ที่เป็นอาริยบุคคล คือคนที่มี ฉันทะ วิริยะ จิตตะ
วิมังสา ผู้ที่ศึกษาทางธรรมที่รู้ จิต เจตสิก รูป นิพพาน แล้ว
จะเป็นไปได้จริงๆ จะพยายามทำให้ชีวิตนี้ยืนยาวไปได้ จะ

เห็นว่าอรหันต์ขึ้นไปท่านมีอิทธิบาท ท่านทำได้อย่างไม่เบื่อ ไม่หงุดหงิด ฉันทะเป็นตัวนำให้เกิด ถ้าไม่มีก็ยาก คนทั้งหลาย ก็ต้องการให้มีอายุยืนยาว แต่วิริยะนี้ขยันไหม? แล้วก็เอาจริง จิตตะ อาตมาว่า มีจิตเท่าไรก็ทุ่มลงไปเลย แค่ว่ามี จิตเอาใจใส่จะไม่มีแรงอะไร แต่ว่าถ้า... โทมใส่เข้าไปเลย มีจิต เท่าไรโทมใส่ เข้าไปเต็มที่ แล้วเราจะได้ตัดเอาเนื้อยิ่งๆ เป็นวิมังสา ปฏิบัติจริงก็ เกิดผล ก็เลือกเฟ้นเอง

๒. อารมณ์ เป็นหลักเลย จิตเป็นประธาน จิตเป็นใหญ่ อารมณ์คือเวทนา หรือความรู้สึก หรือ feeling คุณต้อง ปฏิบัติให้ไม่มีอารมณ์โลก โกรธ หลง นี่แหละคือสุดยอดแล้ว อารมณ์ที่ตูดมาก จัดจ้านด้วยราคะ กับผลึกมาก จัดจ้านด้วย โทสะ สองอย่างนี้ไม่ทำให้อายุยืน หากเราทำอารมณ์ไม่ให้ สปาร์คมากทั้งสองเชิง(ทั้งรักทั้งชัง)ก็อายุยืนได้ ทำจิตตน ให้ดีเป็นที่อาศัย อารมณ์คือจิตใจ เมื่อจิตใจสมบูรณ์แบบแล้ว อารมณ์จะสมบูรณ์ อารมณ์สมบูรณ์คือปราศจากกิเลส สิ้น เกลี้ยงจากกิเลสแล้วจึงเป็นอารมณ์สมบูรณ์ เป็นอุเบกขา ซึ่ง อุเบกขาพระพุทธเจ้าไม่ใช่อยู่เฉยๆ ไม่รู้เรื่อง แต่ฉลาดประกอบ ด้วยปัญญาสมบูรณ์แบบ และประกอบด้วยการงาน เป็น ัตถุญา(ปัญญาสุดยอด) เป็นปัญญาโลกุตระ

๓. อาหาร ก็มุ่งหมายเครื่องอาศัยกินไปเลี้ยงชั้นนี้ อาหารมีทั้งเครื่องกิน เครื่องพอกทา เดียวนี้เป็นพิษภัยหมด มันเป็นพิษในสิ่งที่ปรุงแต่งกัน ถ้าได้อาหารที่ไม่เป็นพิษ เป็น สาระประโยชน์ตามโภชนาการร่างกายก็จะดี ซึ่งแต่ละคนก็ไม่

เท่ากัน จะไปเอาสูตรตายตัวทุกคนเหมือนกันหมดไม่ได้หรอก แต่แต่ละคนก็ต้องต่างกันไปบ้าง คนนี้ร้อนมาก คนนี้เย็นมาก ตามธาตุของคน ต้องให้เหมาะสม

๔. อากาศ เดี่ยวนี้คนทำลายอากาศกันมาก อาตมาพาทำสิ่งที่ทำให้อากาศดี เช่น ปลูกต้นไม้ ซึ่งสามารถปรุงออกซิเจนได้เยอะ เราก็ต้องอยู่ในที่ที่เสนาสนะสัปปายะ อย่างชุมชนเราพยายามให้ทุกที่อากาศดี เช่นในสันตืออโศก ใครเข้าไปจะรู้ว่าอากาศผิดแปลกจาก สีส้ม พารากอน ประตูน้ำ จะมีธรรมชาติมากกว่า ถึงวันนี้สันตืออโศกในกรุงก็มีน้ำตก มีเกววัลย์ มีธรรมชาติที่ใกล้เคียงของจริง และที่ไหนของอโศกก็ทำเช่นนี้ มีน้ำตกแทบทุกอโศก

๕. ออกกำลังกาย ก็คือให้เคลื่อนไหว ให้เคลื่อนไหว สรีระได้สมดุลเพียงพอ น้อยไปหรือมากเกินไปก็ไม่ดี แต่จะไปกำหนดความพอดีเป๊ะนั้นยากก็ต้องเผื่อพอไว้ เด็กตามสัญชาตญาณก็ตื่นมากกว่าเฉย แต่ผู้ใหญ่หนุ่มสาว ก็ตื่นไปบำเรอแสวงหาโลกีย์ พอชักชินซาเมื่อบ้างกำลังวังชาไม่ดีก็จะหยุดเคลื่อนไหว ต้องออกกำลังกายเสริมให้มัน ไม่อย่างนั้นไม่สมดุล

คนที่ฝึกฝนไม่ประมาทออกกำลังกายจะดี อย่างดาราเขาก็มุ่งรักษาหุ่น รักษาสวย แต่ของเรามุ่งรักษาความสมดุล ก็ต้องมีความเพียร ต้องฝึกมันหน่อย แต่ว่ามันเบียดเบียนเวลาทำงานบ้างก็เว้นบ้าง แต่ไม่มีจิตซีเกียจ คุณต้องอ่านจิตซีเกียจให้ออก ทุกวันนี้อาตมาไม่ซีเกียจก็ว่าไป แต่ถ้าไม่ติดอะไรก็ต้องทำ เพราะรู้ว่าดีต่อชีวิต

๖. เหนกาย คือการพัก พระพุทธเจ้าตรัสว่า ให้รู้จักพัก รู้จักเพียร ผู้ใดจัดสัดส่วนพักและเพียรได้ พระพุทธเจ้าว่า เราไม่พักเราไม่เพียร เราข้ามโหมสงสารได้ ธรรมชาติของชีวิตต้องมีเพียร เพียรจนไม่ต้องเพียรแล้วเป็นอัตโนมัติ แต่ถ้าถึงเวลาควรพักก็ต้องพัก หรือป่วยก็ต้องพัก ผู้ใดจัดสัดส่วนได้ก็ จะสุขภาพดี หากไม่พอก็ต้องออกกำลังกาย คนใดที่ออกกำลังกายเกินแล้วก็ไม่ต้องเพิ่ม ส่วนอาตมา รู้ตัวว่าไม่ได้ไปออกกำลังสรีระมาก ออกกำลังทางสมองเยอะก็ต้องไปออกกำลังกายให้สมองได้พักบ้าง

๗. เอาพิษออก เหนื่อออกนี่ก็เอาพิษออกแล้ว ทุกวันนี้คนเขารู้วิธีเอาพิษออกมากมาย เช่นกัวซา, การทำให้เหนื่อออก, ป่าก้วนเอาเลือดเสียออก ฯลฯ อาตมาไม่เอามะพร้าวห้าวมาขายสวน พวกคุณเรียนรู้มากกว่าอาตมาเยอะ อาตมาก็ทำพอสมควร อาตมาเข้าใจเอาเองว่าอาตมาไม่ได้เป็นคนไปแสวงหาสิ่งเป็นพิษใส่ตน แม้คนเขาทำอาหารก็เอาสิ่งไม่เป็นพิษมาให้อาตมาฉัน

๘. อาชีพ ตัวนี้สำคัญ เรื่องอาชีพเป็นพฤติกรรม เป็นงานของมนุษย์ที่ไม่ค่อยคิดว่าเป็นโทษหรือประโยชน์ อาชีพเดี๋ยวนี้เป็นโทษเยอะ อาชีพนักธุรกิจนี้เป็นโทษเยอะ ไม่ต้องพูดถึงค้ายาบ้า คำสารพิษ คำอาวุธ ก็เป็นมัจฉาวิชชา เป็นอาชีพร้ายแรง ทำให้ตนและคนอื่นอายุสั้น แม้แต่อาชีพที่ล่อแหลมที่ตายไวก็มีมาก ต้องรู้ว่าอาชีพที่จะให้เรามีอายุยาวนานคืออย่างไร? เราอย่าทำอาชีพล่อแหลมต่ออุบัติเหตุ ตาย

โหลง อาชีพที่เป็นภัยต่อตนเองและผู้อื่น ก็ต้องเรียนรู้สัมมาอาชีพ ให้ดี ไม่ทำบาปทำวิบากใส่ตัว รู้จักวิธีทำบุญกุศลให้แก่ตนเอง ให้มาก

อาตมาเคยบอกว่าพวกเราชาวอโศก ต่อไปจะเป็น กลุ่มที่อายุยืนยาว พระกรรมฐานแม้มีฉันทิทธิภูมิ แต่ก็ยังมีส่วน อายุยาว อายุเกือบร้อยเยอะ หรือร้อยขึ้นไปก็มี ถ้าทำได้ถูกนี้ ๙๐ เรื่องเล็ก ต่อไปจะมีอายุเป็นร้อยก็ยิ่งแข็งแรง พวกฤษีที่ ออกป่า เขา ถ้า ทำไม่อายุยืน เพราะว่าสิ่งที่ทำให้สปาร์ค ทางอารมณ์มีน้อย เขาก็อายุยืนได้ แต่พวกที่อยู่อย่างชั่วโลก เหนือเย็นมากเกินไปก็อายุสั้น ๔๐ กว่าปีก็ตายแล้ว ร้อนมากก็ ตายไว เย็นเกินไปก็ตายไว แต่เอนไปทางเย็นนั้นอายุยืนกว่า

นี่คือ ๘ อ.ที่อาตมาว่าครบนะ ถ้าทำได้ ก็ ๘๐ ปี ไม่มีแก่นนอนมันคง ขณะนี้วิทยาศาสตร์ค้นพบแล้วว่า มนุษย์อายุไม่แค่ ๑๒๐ นะ แต่ได้ ๑๕๐ ปีสบายๆ ซึ่งใน พระไตรปิฎกก็มีเขียนไว้ว่ามนุษย์อายุเป็นพันเป็นหมื่นปีได้

***หมายเหตุ จากหลักการสุขภาพบุญนิยม ๘ อ. ของพ่อครู ลูกๆ ชาวอโศกได้นำไปพัฒนาต่อยอด เป็นศาสตร์ การแพทย์ต่างๆ เช่น สถาบันการแพทย์วิถีธรรม สถาบันการ แพทย์แผนไทยศิระะอโศก และมีการแพทย์ทางเลือกอื่นๆ อีก หลายศาสตร์ ทำให้ช่วยเหลือประชาชนให้พ้นทุกข์ได้ทั้ง กายภาพและจิตภาพ มีผู้มารับบริการสุขภาพบุญนิยมของ ชาวอโศกในทุกๆ ศาสตร์มากมาย ทั้งในประเทศและต่าง ประเทศ

๕. การศึกษาบุญนิยม

การศึกษาบุญนิยม นั้น มีความหมายชัดๆ ก็คือ การศึกษาที่เน้นเรื่อง “บุญ” คือ ศึกษาให้ถึงความ เป็น “บุญ”

“บุญ” ที่สัมมาทิฏฐิ คือ การชำระกิเลสในจิตสันดาน ให้สะอาดหมดจด(สันดานัง ปุณาติ วิโสเขตติ)

“การศึกษา ที่ไม่ลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้” ... นี้ คือ สัจจะที่จริงแท้

การศึกษาบุญนิยม จึงมีหลักในการศึกษา คือ “ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา” โดยจัดสัดส่วนของการเรียนไว้ว่า ศีลเด่น ๔๐% เป็นงาน ๓๕% ชาญวิชา ๒๕%

หมายความว่า ต้องให้นักเรียนมีศีลมีธรรม ๔๐% และให้เป็นงานอันพึงได้พึงเป็น ๓๕% คือนักเรียนไม่ใช่มีแต่รู้ แต่ต้องทำงานเป็น ปฏิบัติได้ด้วย ส่วนการเรียนความรู้ตามที่กระทรวงกำหนด ก็มีการเรียนและสอนเต็มที่ ให้ครบหลักสูตร ๑๐๐% มิใช่ “ชาญวิชา” หมายถึง เรียนวิชาการตามหลักสูตร แค่ ๒๕% (พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๘)

...ความเสื่อมของการศึกษาทุกวันนี้ เป็นการศึกษาแปลกแยก โดยเอาเด็กนักเรียนไปเข้ากล่อง ตั้งแต่เข้าจรดเย็น เรียนอยู่ในกล่องตั้งแต่เด็กจนโตถึงรับปริญญา จึงไม่รู้จักสังคมที่ตนเองอยู่ เอาแต่ให้วิชาการ ทั้งคุณธรรม เอาแต่เรียนรู้ เรียนจำแต่ทำงานไม่เป็น และไม่มีน้ำใจให้สังคม

อาตมาจึงมุ่งมั่นทำโรงเรียน เพื่อแก้ไขการศึกษาที่

เอาแต่อยู่ในกล่อง ให้ออกมาเรียนรู้อันหนึ่งอันเดียวที่มี“บวร” บ้าน-วัด-โรงเรียน ที่มีความสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ใช่แยกกันแบบต่างคนต่างอยู่ แต่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทั้งวัดอันเป็นที่อยู่ของนักบวชที่ดี โรงเรียนอันเป็นสถานศึกษาของเด็กนักเรียนที่ดี และผู้ใหญ่สมาชิกหมู่บ้านที่ดี ต่างอยู่ร่วมกัน ผสมผสานกัน เป็นบวรที่ซึมซับแก่กันและกัน ถ่ายทอดถ่ายทอด ซึมลึกสัจธรรมอันประเสริฐของพระพุทธเจ้า คือมี osmosis กัน อยู่ตลอดเวลา โดยมีสิ่งสำคัญที่จะต้องช่วยกันปลูกฝังให้กับเด็กของเรา นั่นคือ ศิลปะเด่น เป็นงาน ชาญวิชา ซึ่งสอนให้คน ประเสริฐ มีบุญมีคุณค่า ต้องเป็นการศึกษาที่ศึกษาเพื่อให้คนสามารถลดกิเลสได้ แต่การศึกษาในปัจจุบันเป็นไปตามระบบทุนนิยม ส่งเสริมให้หลงลาภหลงยศ ติดสรรเสริญ จนมนุษย์ ลุ่มหลงตกเป็นทาสโลกธรรมทำให้มนุษย์ไร้คุณค่า ไร้ประโยชน์ ล้มเหลว และมีทุกข์

๖. การสื่อสารบุญนิยม

สื่อสารบุญนิยม พ่อครูให้ความเห็นอย่างสำคัญในเรื่องนี้ไว้ว่า สงครามสื่อสารไม่ใช่แค่นี้หรอก มันจะเป็นไปยิ่งใหญ่กว่านี้ จะเป็นบทบาทของสื่อสารทุกอย่าง จะต้องรบกันด้วยสื่อสารให้ไวทันการสังคมต่อไป การต่อสู้จะใช้สื่อสารอย่างสำคัญ ทุกวันนี้สื่อที่ชาวอโศกทำเผยแพร่ออกไปสู่สังคม ทั้งหนังสือธรรมะ วิทยูเผยแพร่รายการธรรมะ และทีวีสื่อ

บุญนิยมทีวี.

ธรรมะ ซึ่งเป็นบริการฟรีที่ทำออกไปในสังคม โดยไม่มีรายได้
ใดๆ กลับมา ไม่มีการโฆษณาทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์แต่
อย่างใด โดยเฉพาะ Boonniyom TV หรือ ทีวีเพื่อมนุษยชาติ
ทุกบรรยากาศคือการรายงานความจริง

บุญนิยมทีวีเป็นสื่อสัจจะสาระ(Truth Media)ไม่ใช่
สื่อหลอกลวง(Fake Media) บุญนิยมทีวีอยู่ได้จากโครงการ
ดินอุ้มดาว ซึ่งเป็นขยะที่มีผู้มาบริจาค ล้วนแต่ได้นำกลับมา
เป็นทุนสนับสนุนบุญนิยมทีวีทั้งสิ้น

๗. การเมืองบุญนิยม

การเมืองบุญนิยม คำว่าบุญนิยมแปลว่ากำจัดกิเลส ทางเศรษฐกิจก็กำจัดกิเลส ทางการเมืองก็กำจัดกิเลส ทางสังคมก็กำจัดกิเลส จึงเป็นสังคมบุญนิยม ใครมาอยู่ที่นี้แล้วจะรู้ว่าที่นี้เขาขัดเกลา(ศีลเสขะ) กายกรรม วจีกรรม ที่มีกิเลสเป็นตัวการ โดยเฉพาะใจที่มีกิเลสเป็นตัวการจบในตัวเลย เมื่อได้รับฟังอธิบาย คนยินดีจะล้างกิเลสก็จะมาเอา ส่วนคนที่มาฟังที่พูดอย่างนี้แล้วเขาบอกว่าดีแต่ไม่เอาเขาก็ไป เพราะฉะนั้นจึงเป็นการคัดเลือกคนอยู่ในนี้ โดยสัจจะของมันที่จะได้ลงตัวอย่างดี

การเมืองกับธรรมะเรื่องเดียวกัน คุณเป็นคน จะอยู่ในเมืองหรือจะอยู่ในป่าก็แล้วแต่ คุณก็ต้องมีธรรมะทั้งนั้น เพราะฉะนั้นธรรมะกับการเมือง มันจะแยกกันไม่ได้ จริงๆ คนเลวจะกล่าวว่า อย่าเอาธรรมะมายุ่งกับการเมือง ถ้าธรรมะเข้ามาเขาก็ทำเลวไม่สะดวก คนเลวจึงป้องกันตัวเองว่า อย่าเอาธรรมะมายุ่งกับการเมือง นั่นเป็นวาทกรรมหรือคำกล่าวของคนโง่คนเลว ถ้านักการเมืองที่เป็นนักการเมืองที่มีภูมิปัญญาจริง จะไม่พูดเช่นนั้น ธรรมะก็คือเรื่องของมนุษยชาติ การเมืองก็คือเรื่องของมนุษยชาติ การเมืองคือการช่วยพลเมืองให้เจริญได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นพหุชนิตายะ(เพื่อหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก) พหุชนสุขายะ(เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก) โลกานุกัมปายะ(รับใช้โลก ช่วยโลก)

● อาตมาได้พาชาวอโศกไปร่วมกับประชาชนออกไปปฏิบัติรัฐประหาร เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ จนถึงปี ๒๕๕๗ ลงสนามการเมืองออกไปทำ Neo protest อย่าง “สันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แมนประเด็น” ไปประหารรัฐบาลทหารราช อย่าง ทักษิณ รัฐบาลสมัคร รัฐบาล สมชาย สูดท้ายคือรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ก็คือ การเมืองที่ประชาชนปฏิบัติ รัฐประหารอย่างหลักสากล รัฐประหารอย่างไม่รุนแรง อย่างปราศจากอาวุธ ไม่ไปทำร้ายใครเลย เอาความจริงมาเปิดเผย เอาความจริงเอาหลักฐานมาอ้างอิง “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มากมายหมดๆ” เอา“ความสงบ สยบความรุนแรง” จนพวกรัฐบาลทหารราชต้องหมดอำนาจไป จึงนับได้ว่าประเทศไทย เป็นประเทศแรกประเทศเดียวที่ทำได้ อย่างงดงาม

นักการเมืองไม่ใช่นักแย่งอำนาจ แต่คือผู้อภิบาลประชาชน ทำงานช่วยประชาชนมากกว่าบริหาร เพราะคำว่า“บริหาร” ไม่ชัดเจนเท่ากับคำว่า“อภิบาล” ซึ่งชัดเจนกว่าในนัยของการปกครองที่ชื่อว่าประชาธิปไตย ทำงานช่วยเหลืออุ้มชูประชาชน ให้เป็นสุขอยู่ดีกินดี มากกว่าการบริหารที่หมายถึงการจัดการและการควบคุม นักการเมืองแทนที่จะไปอภิบาลเขากลับไปล่าอำนาจให้ตัวเอง ไปแก่งแย่ง เขาก็ฆ่าตัวเอwnั้นแหละ นักการเมืองพวกนี้ฉลาดน้อย หรือแปลตรงๆ ก็โง่มาก แต่ถ้าเขาเข้าใจ เขาทำจริง เขา**“ขยันรับใช้ประชาชน”** และ**“มีแต่ให้-ไม่มีอคติ”** นี่เป็นหลักการใหญ่บุคคลที่เราเห็นว่า ท่านได้เสียสละเพื่อประชาชนมาตลอด ก็คือในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงงานมาตลอดพระชนม์ชีพ เป็นตัวอย่างนักการเมือง ที่เสียสละเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง และทรงทำอย่าง **“ราชประชาสมาสัย”** คือมีทั้ง **ราชา** **สมาสัย** คือราชากับประชา อาศัยซึ่งกันและกันเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ

นักการเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ **นักธรรมะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด**

หลัก ๔ ประการของนักการเมืองโลกุตระ คือ

๑. ไม่มีตัวตน ๒. ชื่อสัตย์ ๓. รับใช้ประชาชน หรืออ่อนน้อมถ่อมตนเป็นคนรับใช้ ๔. มีสมรรถนะความรู้รอบ มีความฉลาด

ทั้ง ๔ อย่างนี้คือความยิ่งใหญ่ของนักการเมือง ผู้จะ

● พลังแห่งความรักชาติ จากหลายๆล้านหัวใจของคนไทย ที่รักชาติมากที่สุดในโลก!
ขอยืนยันว่าการประท้วงครั้งนี้ของมวลมหาประชาชนคนไทย ทำให้สงบ สันติ
อหิงสา ไม่มีอาวุธอย่างถูกต้อง ทำตามรัฐธรรมนูญไทยมาตรา ๖๙, ๗๐ และตาม
หลักสากล อย่างวิเศษ วิสุทธ์(บริสุทธิ์) วิศิษฐ์(ประเสริฐ)จริง ๆ
นี่คือ การแสดงอำนาจอธิปไตย ของประชาชนจำนวนมาก อย่าง
สง่างาม สดสวย สงบวิเศษ เลอเลิศยิ่ง หาที่เปรียบมิได้แล้ว เท่าที่เกิดปรากฏการณ์
จริงขึ้นในโลกนี้
ยุคนี้ต้องชนะด้วยความถูกต้อง ชนะด้วยคุณธรรม ใครทำสำเร็จก่อนเป็นมหาอำนาจ
ในโลก แต่เป็นมหาอำนาจที่คนทั้งโลกเคารพบูชา การเอาชนะกันด้วยเขี้ยวเล็บ
เรี่ยวแรงอาวุธคือ แบบสัตว์เดรัจฉานมันเก่าตกต่ำบรรพโบราณแล้ว

อยู่กับสังคมแล้วช่วยสังคม เป็นนักการเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

นักการเมืองไม่ใช่ นักไปแย่งอำนาจ ใครก็ตามที่จะไปทำงานช่วยประชาชน ช่วยพลเมือง นักการเมืองจริงๆ คือ ผู้ไปช่วยพลเมือง อย่างพวกเราชาวอโศกเป็นนักการเมืองเบอร์ ๑ เป็นนักการเมืองที่ไม่ต้องการตำแหน่ง ไม่ต้องใช้หลักฐานใดๆ ที่เป็นนิตินัยเลย แต่เราทำงานเป็นผู้ที่ช่วยพลเมืองให้ได้

เรื่องการเมืองอาตมาก็พาพวกเราเป็นนักการเมืองที่ไม่ก่อความวุ่นวาย ไม่ไปแทรกแซงการบริหารประเทศมีแต่ช่วยเหลือเกื้อกูล และช่วยต่อสู้ด้วย ถ้ามีการเมืองที่เลวออกมาพวกเราออกไปช่วย ไปบอกว่าเลว แล้วถึงขั้นจะต้องไล่ออก ก็ไปประท้วงไล่ออก ไปทำมาแล้วถึง ๔-๕ รัฐบาล จะบอกว่าชาวอโศกไม่ได้ไปช่วยประเทศชาตินั้น..ขอภัย ถ้าคุณไม่تابอดคุณก็ไม่ลืมตา คุณจึงไม่เห็น หรือจะพูดให้ชัดก็คือคุณไม่มีปัญญารู้ความจริงที่เต็มเป็นฟิโนมีนอน เป็นปรากฏการณ์จริง(Phenomenon) เกิดจริงอยู่ในสังคมประเทศไทย ไม่ได้ทำมาน้อยด้วย ทำมาเป็นหลายปีแล้ว ออกไปช่วยประเทศชาติสังคมทางการเมือง เศรษฐศาสตร์ก็ได้ช่วย รัฐศาสตร์การเมืองก็ได้ช่วยประเทศชาติ ทางสังคมอาตมาพาให้เกิดประชากรสังคมที่รวมกันเป็น หมู่บ้านชุมชน จนเกิดเป็นหมู่บ้านทางนิตินัยอย่างเช่น ราชธานีอโศก หรือศีระะอโศกก็เป็นหมู่บ้านนิตินัย หรือแม้แต่ชุมชนไม่เป็นนิตินัยก็อยู่อาศัยกันอย่างช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นสังคมกลุ่มมนุษย์ที่มี

● นักการเมืองจริงๆ คือผู้ไปทำงานการเมือง หรือไปช่วยพลเมือง นั่นก็คือไปรับใช้ประชาชน โดยไม่ต้องการตำแหน่ง หรือผลตอบแทนใดๆ มาให้แก่ตน อาตมาก็พาพวกเราเป็นนักการเมืองที่ไม่ก่อความวุ่นวาย ไม่เข้าไปแทรกแซงการบริหารประเทศมิแต่ช่วยเหลือเกื้อกูล และช่วยต่อสู้ด้วย ถ้ามีการเมืองที่เลวร้ายพวกเราก็ออกไปช่วย ไปบอกว่าเลว แล้วหากถึงขั้นจะต้องไล่ออก ก็ไปประท้วงไล่ออก ไปทำมาแล้วถึง ๔-๕ รัฐบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ จนถึงปี ๒๕๕๗

บทบาทอย่างนั้น

อาตมาได้พาชาวอโศกไปพร้อมกับประชาชนออกไปปฏิบัติรัฐประหาร เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ จนถึงปี ๒๕๕๗ ลงสนามการเมืองออกไปทำ Neo protest อย่าง “สันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น” ไปประหารรัฐบาลทักษิณ รัฐบาลสมัคร์ รัฐบาลสมชาย สุดท้ายคือรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ก็คือ การเมืองที่ประชาชนปฏิบัติ รัฐประหารอย่างหลักสากล รัฐประหารอย่างไม่รุนแรง อย่างปราศจากอาวุธ ไม่ไปทำร้ายใครเลย เอาความจริงมาเปิดเผยเอา ความจริงเอาหลักฐานมาอ้างอิง “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ” เอา “ความสงบ สบายความรุนแรง” จนพวกกบฏคือพวกรัฐบาลทรราชล้มระเนระนาด เป็นเรื่องรัฐศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่ควรจะต้องศึกษา แล้วประเทศไทยนี้ ขออภัย เป็นประเทศแรกประเทศเดียวที่ทำได้ อย่างงดงาม จากนั้นก็มีนายกฯ ประยุทธ์มารับไม้ต่อจากประชาชน

ในอนาคตต่อไป ชาวอโศกเป็นคนปฏิบัติธรรมเรียนรัฐธรรมนูญทศเจ้า ล้างกิเลสก่อน ทำคุณอันสมควรแก่ตนเองก่อน แล้วค่อยไปสอนไปรับใช้ทำงานร่วม ทุกวันนี้เราก็เริ่มรับใช้ประชาชนมากขึ้น ๆ จะเรียกว่าไปบริหารประเทศชาติ หรือว่าจะไปทำงานการเมือง มันก็คือไปรับใช้ประชาชน ในระบบประชาธิปไตยเป็นเช่นนั้น ก็เป็นคนที่รับใช้ประชาชนด้วยคุณธรรมที่ตนเองทำคุณอันสมควรก่อน คือ ล้างกิเลสก่อน

ที่จริงแล้วเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ผู้จะไปทำ
งานการเมืองควรจะให้มาปฏิบัติตนแล้วสอบผ่าน มีใบ
รับรองว่า คุณจะมาทำงานการเมือง จะเป็นนักการเมือง
ต้องมีประกาศนียบัตรผ่านการละกิเลส อย่างน้อยเป็น
โสดาบัน รับรองว่าประเทศชาติจะเจริญอย่างชนิดที่แต่ละ
ประเทศในโลกนี้ ตามไม่ทันเลย ประเทศไทยจะรุ่งเรือง
ไปลิ่ว ๆ ๆ ไม่เห็นฝุ่น.....

รักแท้แห่งพุทธภูมิ

คืนหนึ่ง...

ฉันฝันเห็นพระโพธิสัตว์

พระองค์กำลังโอบกอดมนุษย์เล็กๆ

ผู้ดิ้อร้นด้วยพระกรุณา

มนุษย์นั้นถือดาบแห่งความระแวง

เหวี่ยงปะปะอย่างไม่คิดชีวิต

พระองค์จึงเนรมิตรูปกายแห่งเมตตาให้ใหญ่ขึ้น

แล้วจึงโอบกอดผู้ดิ้อร้นนั้น

ด้วยวงแขนเป็นร้อยๆ พันๆ ของพระองค์

มนุษย์ผู้ดิ้อร้นนั้น พันแขนของพระองค์

ร่วงลง...ร่วงลง...ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

เกลื่อนกลาดทั่วผืนดิน

แต่...วงแขนที่เหลืออยู่เป็นร้อยๆ พันๆ

ก็เพิ่มพูนหนุนเนื่องเข้ามาอีก

เขาพาดฟันจนสิ้นแรง

ก่อนที่จะพับหลับลง

ในอ้อมพระอุระของพระองค์

สิ่งที่พระโพธิสัตว์ได้รำพึงออกมา

ด้วยพระหฤทัยอันเปี่ยมด้วยเมตตาก็คือ

ต่อให้ต้องสูญเสียของนอกกาย

ไปจนหมดสิ้น

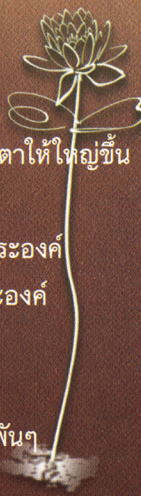
ฉันก็จะยินดีให้ทานอยู่อย่างนี้

ต่อให้ต้องสูญเสียอวัยวะใหญ่น้อยต่างๆ

ฉันก็จะยินดีให้ทานอยู่อย่างนี้

ต่อให้ต้องสูญเสียชีวิต

ฉันก็จะยินดีให้ทานอยู่อย่างนี้.

พ่ออภัย

“
แม้เราไม่ผิด
เราก็ยอมแพ้ได้
”

(ความบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด)